PERICOL DE MOARTE

EDITURA Tineřama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

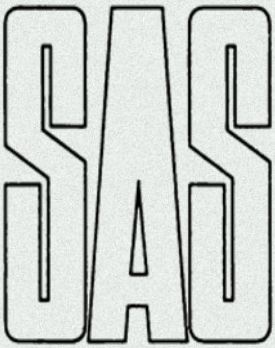

SAS 048

PERICOL DE MOARTE

În româneşte de VASILE MURGU

Editura TINERAMA, 2000

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973-8070-24-4

Gérard de Villiers
Marathon à Spanish Harlem
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:

[V1.0]

Corectură [V1.0]: noiembrie 2023

Capitolul I

Christina Lamparo privi descurajată şirul de stâlpi metalici plantaţi de-a lungul trotuarului de pe Pleasant Avenue. Fiecare dintre ei trebuia să susţină un parcometru. Din vremuri vechi, vagabonzii cartierului le smulseseră şi le spărseseră cu lovituri de bâtă pentru a recupera cele câteva monede de zece centime care se puteau găsi înăuntru. În Spanish Harlem, se putea omorî un om pentru un dolar sau doi. Din tot şirul, între străzile 119 şi 120, nu mai erau intacte decât două aparate.

În faţa unuia, staţiona de o lună un vechi Buick roşu, căruia îi dispăruseră roţile, iar în faţa celuilalt, un Chevrolet verde şi turtit aparţinând unui tânăr „peddler“.[1] Când Christina Lamparo încercase să-i spună şoferului cu multă timiditate că acesta comite o contravenţie, el îi explicase cu lux de amănunte obscene ce-o să păţească ea şi prietenii ei dacă va încerca să-l amendeze.

Femeia băgă chitanţierul la loc; mereu se-ntâmpla la fel: cei mai amabili o ameninţau cu violul pe capota maşinii lor, cei mai nervoşi, că-i vor tăia gâtul. Nu era o meserie să fii „meter maid“[2] la Spanish Harlem. Conştiincioasă însă, tânăra pleca în fiecare dimineaţă de la 25-e precinct[3] călare pe scuterul ei bleu pentru a inspecta parcometrele din zona ce-i fusese încredinţată spre supraveghere.

Ea îşi privi ceasul. Era aproape ora de pauză. Urma să se odihnească într-o cameră cu aer condiţionat din comisariat. La acest sfârşit de iulie, termometrul atinsese 1100 Fahrenheit[4] cu 100% umiditate. Asfaltul se topea. Căldura apăsătoare şi umedă lipea hainele de piele. Christina trase de fusta maro a uniformei şi-şi dezlipi de pe sâni bluza asortată aproape cu pielea sa. Îi venea să-şi smulgă peruca cu păr scurt lins ascunzând părul ei tuns scurt. Ea se născuse în urmă cu douăzeci şi cinci de ani la San Juan Puerto Rico şi emigrase

---

[1] Traficant de droguri.

[2] Guard contractual.

[3] Comisariat.

[4] Aproape 40° C.

la New-York pentru a-şi găsi norocul.

O asemenea căldură nu era de suportat şi în tot Spanish Harlem nu se puteau găsi mai mult de două sute de aparate de aer condiţionat. Oamenii trăiau pe trotuare, dormeau pe acoperişuri şi făceau baie la hidrant pe tot parcursul zilei.

Portoricanii îi goniseră pe negri şi pe italieni cu câţiva ani în urmă. Acum pe Madison Avenue la East River şi de la 97-e Rue până la 122-e nu se vorbea decât spaniola. Mii de „spikes“[5] încercau să supravieţuiască în condiţiile îngrozitoare în mijlocul imobilelor dărăpănate, abandonate, buticurilor murdare, străzilor infectate de droguri, la o distanţă neînsemnată de bogăţia din Mid-Manhattan. Ceea ce era cartierul cel mai elegant din New-York se transforma într-un conglomerat de cocioabe mizerabile şi urât mirositoare.

Christina Lamparo se urcă pe scuterul său. Un tânăr aşezat pe marginea trotuarului îi spuse:

— Cu curul pe care-l ai pipiţo, ai face-o mai bine pe c… a.

Fusta scurtă şi bluza ajustată, îi scoteau tinerei în valoare corpul sculptural. O faţă senzuală cu ochii mari, naivi desăvârşeau această splendidă creatură. Cochetă ca o pisică, ea ieşea din comisariat la ora nouă dimineaţa, machiată ca regina din Saba, pe tocuri înalte deşi mergea pe scuter. În momentul în care accelera, pentru a-şi crea impresia că este utilă, ea strigă la copiii care se jucau în jurul hidrantului la colţul străzii 119:

— Hei! Copii, opriţi apa! Dacă nu, nu va fi apă în caz de incendiu.

Unul dintre aceştia se ridică şi-i răspunse:

— Cu atât mai bine! În felul ăsta o să ardă şi cartierul nostru împuţit până-n temelii.

Christina ridică din umeri şi demară. În fond ei aveau dreptate. Spanish Harlem era infernul. Chiar negrii din Harlem vorbeau cu dezgust despre acest loc. Ea întoarse pentru a se angaja pe 119-e rue în sens unic spre vest, trecând prin faţa puştilor care se pregăteau să se răcorească în jurul gurii de hidrant. Imediat un jet puternic de apă porni din gura ţâşnitorii udând-o şi urmărind-o pe distanţa câtorva metri. Băiatul care-i răspunsese, se folosise de o cutie goală de bere

---

[5] Portoricani (în argou).

pentru a dirija cu virtuozitate jetul de apă spre ea. Zăpăcită şi udă, dezechilibrată, Christina Lamparo pusese un picior jos, urlând furioasă. Guardul contractual rămase pironită locului cu machiajul curgându-i pe faţă, hainele muiate, lipite de corp, furioasă şi umilită. Tineri portoricani aşezaţi pe treptele unei clădiri părăsite se lansară în nişte comentarii de o obscenitate ţipătoare, comentând formele somptuoase ale guardului contractual, într-un vocabular care ar fi făcut să roşească chiar şi pe un gardian de la Sing-Sing. Aveau în fine, o distracţie gratuită. Fata se uită în jurul ei. Era imposibil să se prezinte astfel la comisariat. Grupuri aşezate pe toate treptele o observau şi continuau cu glumele. Să intre într-una din colibe, ar fi însemnat violul. Deodată, zări deasupra porţii unui mic imobil o pancartă:

„IGLESIA PENTECOSTAL DE JESUS CRISTO INTERNACIONAL, Incorporated Pastor Oswaldo BARRANQUILLA“

Era una din nenumăratele „biserici“ din Spanish Harlem, care se compuneau de-obicei dintr-o cameră şi un predicator, frecventate cu asiduitate de acei care căutau în superstiţie o ieşire din mizerie. Toate îmbrăcau o formă de societate comercială fără scop lucrativ pentru a nu plăti impozite pentru puţinele donaţii primite de la credincioşi.

Existau de asemenea şi biserici adevărate în Spanish Harlem. „Holy Rosary Church“ se ridica impozantă la câţiva metri distanţă de biserica părintelui Barranquilla. Dar lanţuri grele păzeau grilajele acestora pentru a nu fi jefuite de drogaţi. Aceste biserici nu se deschideau decât câteva ore pe săptămână şi-şi alegeau enoriaşii pe sprânceană.

Preotul sta sub pancartă şi se pregătea să lustruiască un sfeşnic de aramă. Christina Lamparo se îndreptă spre el. Avea obrajii supţi, ochii tandrii şi trişti, o sutană veche şi plină de pete.

— Părinte! întrebă guardul contractual, pot să intru în biserica dumneavoastră să mă aranjez puţin?

Ea îl depăşea cu un cap. El se dădu la o parte imediat şi îi făcu loc cu un surâs onctuos.

— Intră, fata mea. Menajera mea o să vă usuce hainele. Ştrengarii

ăştia nu mai respectă nimic, din păcate.

Christina Lamparo intră în „biserica“ ce se compunea dintr-o singură cameră de vreo cincisprezece metri lungime, a cărei principal mobilier era compus din bănci. Pentru ultimele rânduri fuseseră puse nişte scaune de maşini recuperate de la epave. Pereţii erau plini cu desene religioase naive. Un altar grosolan se ridica în fund, la fel ca un confesional improvizat, format din scânduri şi perdele vechi. Într-un colţ era o bucătărie, unde o femeie în vârstă curăţa cartofi dulci.

— Maria o să vă calce hainele, propuse părintele. Puteţi să vă dezbrăcaţi în acest confesional.

Christina Lamparo nu avu nicio ezitare. Intră în confesional, dădu de pe ea jos fusta şi bluza, pe care le întinse prin perdeaua dată de-o parte bătrânei femei, rămânând în slip şi sutien. Aceasta dispăru, şi ieşi în curtea interioară. Cu ajutorul unui pachet de kleenex, contractuala începu să-şi refacă machiajul devastat, dar acest lucru nu era uşor în întunericul din confesional. Prin perdea, ea strigă:

— Părinte vă deranjez dacă ies? Nu văd nimic aici.

— Sigur că poţi să ieşi.

Fata ieşi din confesional. Formele ei frumoase erau subliniate de desuurile de nylon alb, picioarele erau încă mai alungite de tocurile înalte. Ochii pastorului Oswaldo Barranquilla se goliră instantaneu de orice preocupare spirituală. El rămase pironit locului în faţa acestei apariţii. Christina Lamparo îi simţi privirea şi avu un şoc agreabil. Ea nu era niciodată indiferentă la dorinţele bărbaţilor.

— Puteţi să vă aşezaţi aici, reuşi să articuleze pastorul cu o voce alterată.

El îi arătă un scaun de maşină. Ea se instală acolo cu genunchii strânşi sub bărbie şi-şi scoase trusa de machiaj. Se auzeau vag zgomotele străzii 119, ţipetele copiilor, o maşină care trecea.

După ce-şi şterse peruca, tânăra se simţi mai bine. Ea ridică privirea: pastorul Oswaldo se uita cu ochii dilataţi pe coapsele brune. Ea îi surâse.

— Biserica merge bine?

— Credinţa nu mai este ce era odată, suspină părintele. Fraţii noştri au însă nevoie de Dumnezeu. Unde locuieşti tu, copila mea?

— Într-un „project“ padre, explică fata. La Park între 107 şi 108.

În Spanish Harlem, Park Avenue, artera cea mai elegantă din Manhatan îşi schimba faţa, fiind intersectat de calea ferată care ducea la comté de Westchester, mărginită de cocioabe, terenuri virane şi imobile-vizuină din cărămidă roşie, construite de Statul New-York pentru cazarea portoricanilor.

Era cartierul „rezidenţial“ al infernului.

— Dumnezeu ţi-a dat un corp frumos, spuse brusc părintele Oswaldo cu o voce cavernoasă.

Christina Lamparo era flatată. De obicei i se spuneau aceste lucruri în termeni mult mai brutali şi precişi. Privirea ei îl măsură pe preot şi ceea ce văzu o tulbură. El nu încerca măcar să ascundă manifestarea dorinţei sale.

Rămaseră astfel câteva secunde, nemişcaţi şi muţi.

Apoi, părintele Oswaldo întinse braţul, o luă pe Christina Lamparo de încheietură şi o făcu să se ridice. Ea nu se împotrivi, ţinea ochii aplecaţi şi picioarele încrucişate. Când preotul îi puse mâna pe coapsă, simţi o înfiorare de plăcere pe şira spinării. El o împinse spre confesional.

— Nu poţi rămâne aici fata mea, spuse el cu o voce sugrumată. Dacă ai fi văzută, prezenta ta ar putea fi greşit interpretată.

Pastorul îndepărtă perdeaua de pânză şi ea intră în confesional cu spatele, sprijinindu-se de peretele din fund.

Părintele Oswaldo o fixa cu ochii ieşiţi din orbite, cu un extaz care nu avea nimic mistic în el. Mâna lui eliberă încheietura şi se puse pe coapsă, deasupra slipului de nylon alb. Christina îşi înghiţi saliva cu dificultate. Deodată, pastorul Oswaldo se apropie de tânără. Ea simţi butonii sutanei încrustându-se în pielea goală, dar şi un alt contact pe care-l cunoştea bine, abia amortizat de ţesătura neagră a sutanei.

Automat, bazinul ei basculă, accentuând presiunea corpurilor lor, introducând dorinţa bărbatului în carnea ei. Rămaseră astfel sudaţi câteva secunde, apoi simţi unghiile preotului înfigându-se în şoldurile ei, corpul lui fiind agitat de convulsii dezordonate. Ea avea impresia că bărbatul este străbătut de un curent electric care-l sudează implacabil de ea. El scoase un geamăt sugrumat.

— Padre! Padre! murmură Christina Lamparo, nu trebuie…

Brusc el o respinse, cu ochii strălucitori, cu corpul încă agitat de

frisoane. Christina voia să-i spună să revină când tocmai se auzi un zgomot de paşi pe stradă. Părintele Oswaldo lăsă brusc să cadă perdeaua şi ea rămase nemişcată în fundul confesionalului. Se întreba oare cine venea să se roage pe această căldură.

*

* *

Părintele Oswaldo, tremurând încă sub efectul orgasmului său ruşinos, măsura cu un ochi dispreţuitor şi furios pe tânărul portorican îmbrăcat cu o bluză roşie şi un blue-jeans, cu ochii ascunşi de nişte ochelari negri care se apropia de el. Acesta, în mod sigur, venea ca să-l tapeze de câţiva dolari pentru a-şi putea oferi un „fix“.[6]

El se pregătea să-l alunge cu brutalitate, când trei bărbaţi pătrunseră la rândul lor în biserică.

Primul se întoarse la auzul zgomotului produs de paşii lor şi se grăbi să se apropie de preot, desfigurat de spaimă.

— Părinte! Ascundeţi-mă. Vor să mă omoare.

Oswaldo Barranquilla privi pe cei trei bărbaţi care înaintau spre ei. Îl cunoştea vag pe cel care-i solicita protecţia sub numele de „Chiquitin“, o mică lichea din cartier care trăia din expediente. Ceilalţi trei îi erau necunoscuţi. Unul era slab, îmbrăcat în bleu, cu ochelari negri şi o claie de păr ciufulită. Altul dimpotrivă, avea umerii de gorilă, un pantalon galben şi pantofi lăcuiţi albi, părul pieptănat pe spate şi nasul spart. Lanţul enorm cizelat, cu mâner de aramă de o jumătate de livră de culoarea pielii sale îl indica pe micul codoş de cartier. Al treilea era mic, gras, cu faţa buhăită, o gură mare, purtând de asemenea ochelari negri. Acesta era de departe mai elegant, purtând o vestă tropicală de culoare deschisă, pătată de sudoare la subsuori.

Cei trei bărbaţi erau doar la o distanţă de un metru, tăcuţi şi ameninţători.

Preotul îl simţea pe Chiquitin tremurând lipit de el şi-i simţea mirosul acru cauzat de frică. Era desigur încă o istorie de droguri. Probabil că el i-a furat.

---

[6] O raţie de drog.

— Chiquitin! îi spuse el cu o voce care se forţa să rămână demnă, nimeni nu te va ataca în casa lui Dumnezeu. De ce îţi vor răul aceşti oameni? Ce le-ai făcut?

— Madre de Dios! gemu tânărul, vor să mă omoare. Ei vor să mă omoare, repeta el într-una cu o voce ascuţită.

Stomacul părintelui se strânse dintr-odată. În Spanish Harlem ţi se putea tăia gâtul pentru un „dime“.[7] El îl împinse pe tânărul Chiquitin care sta agăţat de sutana lui ca un naufragiat de colacul de salvare. Îşi reprimă un impuls laş care-l îndemna să se degajeze ca şi când nu ar fi auzit nimic. În orice caz tânărul se agăţa de el cu toate forţele. El îl scutură din nou pe pastor înşirând toate obscenităţile din lume şi-l imploră cu o voce plângătoare:

— Părinte, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

Impresionat, pastorul Oswaldo murmură:

— Du-te şi aşteaptă-mă în sacristie, în spate, la dreapta. Eu mă duc să le vorbesc.

„Sacristia“ era un separeu, unde Oswaldo Barranquilla se culca. El se gândi imediat la guardul contractual care se afla în confesional. Numai de nu s-ar da de gol. Văzând că Chiquitin se îndreaptă spre încăpere, omul cu pantaloni galbeni înaintă ameninţător.

— Hei! Unde te duci, *maricon?*[8]

— În camera mea, replică părintele.

Ţinând de sutană, el înaintă către cei trei necunoscuţi cu un nod în gât. Nu se auzeau decât zgomotele produse de jucătorii de domino instalaţi pe trotuar.

— Fraţilor, ce vreţi de la acest băiat? întrebă el cu o voce care tremura, contrar voinţei sale.

Cel înalt şi slab spuse:

— Nu te amesteca padre în treaba asta. Lasă-ne să-l luăm pe acest gunoi şi cât mai repede!

Ochii părintelui Oswaldo clipiră repede.

Adunând ceea ce-i mai rămăsese din curajul său, el răspunse:

— Aici el este sub protecţia bisericii. Eu…

---

[7] Zece cenţi.

[8] Poponar.

Cu un pumn în plin piept, gorila cu pantofi lăcuiţi îl trimise pe pastor printre bănci. Zăpăcit de atac, părintele Oswaldo căzu pe spate. Celălalt îl întoarse pe burtă şi începu să-i frece faţa de parchetul murdar ţinându-l de urechi. Părintele urlă şi se zbătu cu toate puterile.

— Lasă-l! ordonă deodată cel mic şi gras.

Gorila trase şi-l ridică pe preot. El sângera pe nas şi pe gură şi îi tremurau mâinile. Printre lacrimile cauzate de durere, el zări ochelarii negri, cu puţină salivă la colţurile gurii a celui mai elegant dintre cei trei care purta vestă.

— O să te duci să-l cauţi pe acest poponar, îi spuse el calm. Dacă nu…

Preotul îşi trecu limba peste buze şi simţi gustul fad al sângelui. Urechile îi huruiau şi inima îi bătea cu putere. Unde se dusese Maria cu uniforma guardului contractual?

— Ce vreţi să-i…?

Gorila cu pantaloni galbeni scoase din buzunar un cilindru de carton vopsit în roşu, de calibrul unui picior de scaun şi o lungime de douăzeci de centimetri. El îl puse sub nasul lui Oswaldo Barranquilla.

— Vrem să-i băgăm ăsta în c… şi să-l aprindem, îi spuse el.

Înspăimântat, preotul recunoscu un cartuş de dinamită. Ochii i se ridicară de la exploziv la obrazul impasibil al celui mic şi gras. Asta nu era posibil. Era probabil o glumă

— Du-te şi caută-l, repetă gorila, agitând cartuşul de dinamită.

Preotul reuşi să nu se mişte.

— Doar n-o să-i faceţi aşa ceva! protestă el cu o voce tremurată. Este oribil.

Gorila se apropie.

— E treaba noastră. Mişcă-te, dacă nu, avem unul la fel şi pentru tine.

Părintele privi dreptunghiul porţii care dădea spre stradă. Copiii ţipau, maşinile treceau, nimeni însă nu putea şti drama care se petrecea. Cât priveşte perdeaua de la confesional, aceasta nu se mişca. De altfel guardul contractual nu era înarmat. Înspăimântat, el îşi împreună mâinile peste sutana sa şi se rugă:

— Doamne Dumnezeule, fie-ţi milă!

Această după-amiază, atât de bine începută, se transforma într-un coşmar.

— Încetează cu fiţele astea şi du-te să-l cauţi, spuse cel gras cu o voce seacă.

— Nu puteţi să-i faceţi asta, repetă părintele cu ochii la cartuşul de dinamită.

— O să ne fie ruşine, glumi cel slab. Pleacă acum, repede.

— Este încuiat în sacristie, încercă să pledeze preotul. Uşa este solidă. Nu pot să-l forţez s-o deschidă.

Cel mic şi gras se apropie de el, mai-mai să-l atingă:

— O să-i spui că am plecat şi poate să iasă. Ai văzut ce simplu e?

Preotul îi căută privirea din spatele lentilelor negre, fără însă s-o găsească, după care coborî ochii.

— Nu-i aşa, că n-o să faceţi asta aici? întrebă el cu voce mieroasă.

Cel mic şi gras surâse abject şi liniştitor.

— Pentru că tu eşti om cumsecade, o să te lăsăm cu biserica ta de c… t, de care puţin ne interesează. O să ieşim afară să facem treaba asta. Acum du-te şi-l caută.

— Vamos! spuse el imediat cu voce tare.

Cei trei necunoscuţi începură să tropăie pe parchet, cel slab fugi la uşă şi o trânti făcând şi mai întunecoasă camera, după care se-ntoarseră.

Gândurile se întretăiau în mintea preotului. Era stăpânit de ruşine şi de frică. Dacă ar putea veni cineva! Îşi vedea deja biserica dărâmată de explozia dinamitei. Lui nu i-ar mai rămâne nimic şi ar fi obligat să cerşească. Încet, el se îndreptă spre uşa sacristiei, fără să se mai uite la cei trei necunoscuţi, care-l escortară în linişte. Ajuns în faţa uşii, întoarse încet butonul. Bine-nţeles că ea rezistă. El spuse cu voce joasă:

— Chiquitin! poţi ieşi. Au plecat…

Ceilalţi îşi reţineau răsuflarea. Nu primi niciun răspuns. El îşi repetă apelul. Se auzi un zgomot de partea cealaltă a uşii şi o voce buimacă întrebă:

— Este adevărat? Ce le-aţi spus?

— Că ai fugit pe o fereastră.

Se lăsă o linişte plină de suspiciune.

— Şi nu au vrut să verifice?

— I-am ameninţat cu pedeapsa lui Dumnezeu dacă violează această locuinţă divină, spuse părintele Oswaldo cu o voce emfatică.

Era aproape convingător.

În gândul său, părintele ceru iertarea Celui de Sus.

Nu putea lăsa să fie distrusă casa Domnului pentru un singur păcătos. El întoarse capul: cei trei asasini erau lipiţi de zid, impasibili. Cel mic şi gras, în costum alb făcu un gest imperios, care însemna că dialogul durase prea mult. Docil, preotul insistă:

— Deschide-mi căci trebuie să-mi iau nişte lucruri. Îţi spun că nu mai trebuie să te temi.

Liniştea se mai prelungi câteva secunde interminabile, apoi se auzi un clinchet sec, cheia se răsuci în broască şi uşa se întredeschise. Totul se petrecu foarte repede. „Gorila“ cu pantalon galben se năpusti înainte, împingând uşa cu o lovitură de umăr. De partea cealaltă, omul urmărit scoase un strigăt ascuţit, încercă să încuie din nou, dar cei trei asasini năvăliră într-o învălmăşeală confuză, forţând uşa şi năpustindu-se asupra lui. Cât ai zice peşte, el fu trântit la pământ, cu „gorila“ călare peste el. Cu un ultim efort, el ridică privirea, urlând:

— Preot mizerabil!

Omul mic şi gras se aplecă asupra lui cu zâmbetul său, abject.

— Credeai c-am plecat, Chiquitin? Acum vezi că suntem mereu aici…

„Gorila“ agita în continuare cartuşul de dinamită. Omul cel slab trăsese din buzunarul de la blugi o coardă subţire de nylon. În câteva secunde îi legase genunchii şi mâinile la spate. În continuare aplecat asupra corpului întins pe jos, îi desfăcu centura. Părintele Oswaldo crezu că leşină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, se bâlbâi el cu o voce sugrumată, nu puteţi comite o asemenea oroare.

— Tacă-ţi gura, padre! spuse ameninţător omul îmbrăcat în costum alb.

Cel filiform terminase de desfăcut centura şi trase cu brutalitate de blugii lui Chiquitin, apoi de slip, dezvelindu-i fesele. Chiquitin urlă ca din gură de şarpe. Cu un aer gurmand, cel mic şi gras îi depărtă fesele cu amândouă mâinile scoţând ia iveală o dungă debordantă de păr

negru. Cu o mână sigură el fixă partea lipsită de fitil a cartuşului de dinamită peste inelul cenuşiu şi plisat al anusului şi împinse cu toată puterea.

Chiquitin urlă ca un porc înjunghiat. Cartuşul pătrunse câţiva centimetri în canalul destins.

— Opriţi-vă! strigă padre Oswaldo. Aţi făcut o promisiune… Vă blestem…

Grasul îl fixă cu un surâs batjocoritor.

— Noi ţi-am promis c-o să-l facem să sară în exterior dar asta nu înseamnă că nu avem dreptul să i-l „înfigem“ în interior.

El continuă să împingă cartuşul de dinamită sucindu-l, fără să se preocupe de urletele de durere ale celui chinuit. Cilindrul roşu pătrunsese acum mai mult de două treimi în măruntaiele lui Chiquitin. Grasul se ridică cu un surâs satisfăcut.

— Acum e bine. El nu-l mai poate da afară. Să mergem, Manuelo.

— Vezi? Acum plecăm, spuse gorila cu pantaloni galbeni. Cu ajutorul celui slab, el îl luă pe Chiquitin în spate ca pe un sac de cartofi, cu cartuşul de dinamită îndreptat spre cer. Cu un pumn, omul mic şi gras îi închise gura.

Ei ieşiră din sacristie. Părintele Oswaldo împietrit îi privi depărtându-se tăcut dar ruşinat.

Portoricanul se zbătea ca un peşte în undiţă. Din toată inima, preotul se ruga lui Dumnezeu să-i dea forţa necesară ca să alerge după acei oameni pentru a-i lovi, pentru a alerta 119-e rue, de a face o minune. Rămase însă ţintuit locului, cu stomacul întors pe dos de scârbă, rezistând unei tentaţii puternice de a-şi astupa urechile. Omul mic şi gras, înainte de a ieşi, se-ntorsese şi strigase cu o voce plină de ironie:

— *Muchas gracias, padre!*

Oswaldo Barranquilla înaintă cu un pas, ridică braţele şi strigă:

— *Benedicat vos omnipotens, Deus!*[9]

Grupul abia trecuse de uşă. Cei trei oameni se opriră câteva secunde pe trotuar. Chiquitin continua să se zbată pe umerii gorilei. Omul mic şi gras căută în buzunar, de unde scoase un obiect

---

[9] Vă binecuvântez în numele lui Dumnezeu Cel Atotputernic!

strălucitor: bricheta sa, pe care începu s-o plimbe în apropierea feselor dezvelite ale prizonierului. Oswaldo Barranquilla ridică braţele într-un semn al Sfintei Cruci.

— Pater et Filius.

Cei trei bărbaţi ezitară. Vreo douăzeci de puşti, preocupaţi cu joaca lor în epava unui Mercury roşu, îi priveau curioşi.

Deodată grasul privi în faţă spre un bloc abandonat, ale cărui deschideri fuseseră toate astupate. Mai rămânea doar o fereastră deschisă.

— Să-l aruncăm acolo! spuse el.

Jucătorii de domino se opriseră. Gorila în pantaloni galbeni traversă în fugă strada strâmtă urmat de ceilalţi doi.

De-acolo de unde era, padre Oswaldo Barranquilla văzu clar flama brichetei apropiindu-se de cartuşul de dinamită. Mâna sa se ridică pentru a termina semnul crucii pentru iertarea sa.

— Et Spiritu Sanctu, strigă el cu putere, chiar în momentul în care corpul era basculat în interiorul clădirii abandonate. Imediat cei trei bărbaţi se îndepărtară în fugă spre Pleasant Avenue. Timp de câteva secunde nu se-ntâmplă nimic, apoi o explozie asurzitoare scutură 119-e rue şi o coloană de fum negru amestecată cu tot felul de resturi izbucni de la fereastra prin care dispăruse Chiquitin, însoţită de o trombă de praf cenuşiu.

Măturat de suflul exploziei, preotul se răsturnă pe bănci, apoi se ridică mut de spaimă. Timpanele îi ţiuiau. El sughiţă şi începu să vomite. În acelaşi moment, perdeaua de la confesional fu dată la o parte şi apăru Christina Lamparo înspăimântată, cu ochii ieşiţi din orbite, numai în slip şi sutien. Preotul care uitase de ea, avu un moment de surpriză.

— De ce n-ai făcut nimic? îi reproşă el. Tu eşti de la poliţie.

Guardul contractual, albă la faţă de spaimă îşi scutură peruca.

— Mi-a fost foarte frică, părinte. Unde sunt hainele mele? Trebuie să plec.

— Aici senorita, mormăi bătrâna Maria, intrând pe uşa care dădea în curte.

Înspăimântată şi ea, asistase la o parte din dramă, abţinându-se să intervină.

Cât putu de repede, gardul contractual îşi puse bluza şi fusta, înhăţă geanta şi cascheta.

— Pot ieşi pe-aici? întrebă ea.

— Străbateţi curtea, cealaltă casă şi ajungeţi pe 118-e rue, îi răspunse Maria.

— *Muchas gracias!* Dumneavoastră nu m-aţi văzut!

Ea dispăru în curte. Era mai sigur să se-ntoarcă la comisariat pe jos. Va spune că scuterul îi rămăsese în pană. Afară era o rumoare care creştea şi în depărtare se auzea sirena unei maşini a poliţiei. Părintele se clătina pe picioare, cu impresia că trăise un coşmar, repetându-şi într-una că ceea ce a văzut nu s-a întâmplat aievea, că nu s-a putut ca o fiinţă umană să fie aruncată în aer cu dinamită, ca o petardă la 4 iulie.[10]

El constată că faţa îi era plină de sânge, că are ameţeli şi căzu jos. Frumoasa fată guard lăsase în urma ei o dâră puternică de parfum de cea mai bună calitate.

Sirena poliţiei se apropia coborând pe strada 120. Viră pe Pleasant Avenue, apoi din nou pe 119-e, trecând prin faţa hidrantului de la care fusese stropită Christina Lamparo.

Jucătorii de domino se volatilizaseră şi o ceată de copii încerca să zărească ce mai rămăsese din Chiquitin. Resturile zăceau pe carosabil.

Doi poliţişti coborâră din maşina comisariatului 25 cu mâinile încleştate de crosele revolverelor. Unul dintre ei întrebă:

— Ce-a explodat aici?

Cel mai vioi dintre puşti strigă luând-o la fugă:

— Un maricon!

---

[10] Sărbătoare naţională americană.

Capitolul II

Christina Lamparo ieşi gâfâind de pe strada 118 şi o luă pe Pleasant Avenue, stradă care, în mod deosebit, în acest loc nu-şi merita numele. Între străzile 118 şi 119 toate imobilele erau demolate. O maşină a comisariatului 25 cu toate sirenele urlând se angajă pe strada 119. Tânăra îşi aduse aminte că scuterul său în mod inevitabil va atrage atenţia poliţiştilor. Cel puţin să meargă să-l caute. Ea le va povesti colegilor că rămăsese în pană din cauza jetului de apă, şi că s-a dus acasă pentru a-şi schimba hainele. Dând colţul pe strada 119, încercă să îşi controleze respiraţia. Era încă îngrozită de cele văzute şi furioasă pe ea însăşi. N-ar fi trebuit niciodată să se amuze, trezind bestia care dormea în pastorul Barranquilla. Aceste lucruri aduceau nenorocire.

Revăzând în minte ochii strălucitori ai pastorului, nu îşi putu reprima un sentiment agreabil. Era totuşi o fire generoasă. Ea nu putea să stea mai mult de câteva ore fără să facă sex, de preferat în cele mai abracadabrante situaţii. Orice era bun pentru a-şi potoli dorinţa sexuală: tineri, bătrâni, negri, albi, chiar şi femei. Christina avusese primul amant la 12 ani, pe un câmp cultivat cu trestie de zahăr, aproape de San Juan, apoi pierduse şirul amanţilor. Climatul din New York nu-i diminuase apetitul sexual.

Îşi pierduse prima slujbă – ca liftieră – la Macy's[11] în ziua în care, cuprinsă de o poftă subită, blocase ascensorul între al doilea şi al treilea etaj pentru un contact rapid cu un „hard-hat"[12] mirat de o asemenea pleaşcă nesperată. Era singurul ei pasager. Tipul fu cât pe aci să-şi înghită casca atunci când Christina, imediat după oprirea liftului, îngenunchease în faţa lui…

Acesta nu era genul de servicii oferit în mod curent de Macy's. Restul era istorie. Oamenii care aşteptau ascensorul fuseseră mai întâi neliniştiţi, văzând cabina blocată între două etaje şi scuturată de mişcări violente care creau impresia unui cutremur. Christina ar fi

---

[11] Magazin mare de tip „MALL".

[12] Zidar, constructor.

putut eventual să invoce o pană tehnică dacă „hard-hat“ în fuga sa nu s-ar fi dezlănţuit în nişte urlete de plăcere, întrerupte de obscenităţi care ar fi făcut să roşească şi un drac de prima clasă.

Fata îşi pierduse locul de muncă, dar s-a descurcat foarte bine. Simpluţă, frizând debilitatea mintală, cu o voce subţirică, ochii mari şi naivi, abia ştiind să scrie şi să citească, dar mereu machiată ca regina din Saba, cu părul tuns scurt, dar cu o perucă neagră, era o sfidare vie la adresa statisticilor referitoare la şomaj.

Într-o seară, săltată de un echipaj al Comisariatului 23, cel de pe strada 102, oferise celor doi poliţişti câte o felaţie de mare calitate, astfel încât aceştia se hotărâseră să păstreze un asemenea tezaur la-ndemână. A fost nevoie de o întreagă reţea de complicităţi, pentru a obţine numirea fetei ca „guard contractual“ la Comisariatul 25, surclasând alte douăzeci şi cinci de solicitante mult mai calificate.

Ambianţa de la comisariat era exact ceea ce îi trebuia. Unul dintre brigadieri făcuse un infarct prematur, acesta fiind de altfel singurul eveniment notabil. Căsătorită şi mamă a unei fetiţe, Christina Lamparo era mai întâi de toate fidelă sie-şi în toate împrejurările, mergând până la a-şi înşela soţul în timp ce acesta făcea curat în bucătărie.

Noua sa meserie îi adusese un surplus de bucurie, acela de a face sex în uniformă. După un singur pahar de alcool, îşi pierdea capul, pretându-se la toate excentricităţile, ca de exemplu aceea de a se lăsa sodomizată pe podeaua comisariatului de către un brigadier de 50 de ani, pe care soţia îl credea impotent de cinci ani. Silueta zveltă, gura senzuală şi rotunjimile pronunţate o favorizau în a-şi continua stilul de viaţă aventuros. Odată ajunsă în dreptul scuterului, îşi încetini mersul. Ca prin minune, roţile erau încă la locul lor. Strada 119 era plină de poliţişti. Unul dintre ei văzând-o îi spuse:

— Vii tocmai la timp! Scapă-ne de toţi mucoşii ăştia de copii. S-ar spune că nu au mai văzut un cadavru până azi.

Christina Lamparo renunţă la explicaţiile sale, îndreptându-se spre copiii care se pregăteau să escaladeze geamul pe care fusese aruncat de explozie nenorocitul de Chiquitin.

Aceştia erau singurele fiinţe de faţă. Toţi locuitorii adulţi de pe strada 119 se ascunseseră parcă în gaură de şarpe. Deodată, Christina

zări la picioare o bucată de carne însângerată, cu o bucată de material de jeans prinsă de ea, o coapsă şi o bucată din fesă. Sprijinită de maşina poliţiei începu să vomite, fără să se poată controla. O femeie poliţist, în pantaloni bleu şi cu părul blond, îi dădu o nuia lungă în mână:

— Serveşte-te de asta dacă puştii nu vor să plece.

Scuturându-se oripilată, tânăra se îndreptă spre copii.

Printre cei trei bărbaţi care îl „dinamitaseră“ pe tânărul portorican, ea recunoscuse gorila îmbrăcată în pantaloni galbeni. Era un anume Manuelo, proxenet şi traficant de droguri, cooptat în acţiuni politice. De câtva timp, pe pereţii din Spanish Harlem se înmulţeau inscripţiile antiamericane, semnate cu sigla F.A.L.N.P., „Fuerzas Armadas de Liberation Nacional Puertoriquena“.[13] Christina Lamparo ştia că Manuelo aparţine F.A.L.N.P. Dar nu ar fi îndrăznit să îl denunţe niciodată, mai ales după ceea ce a văzut.

Ea se rugă ca părintele Oswaldo să nu menţioneze prezenţa ei.

*
* *

— *God damn it!*

Cu mâinile înfipte în buzunarele costumului său gri din stofă fresco, Chuck Buster, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor negri, contempla poliţiştii care aşezau baraje pentru izolarea buildingului în care Chiquitin făcuse explozie. Trei bărbaţi în bluze albe, dotaţi cu pensete lungi şi mănuşi de cauciuc se pregăteau să adune în saci de plastic ceea ce mai rămăsese din nefericita victimă. În urma exploziei cartuşului de dinamită, corpul acestuia se transformase în zdrenţe proiectate pe pereţii clădirii, cu excepţia anumitor bucăţi care au fost găsite pe strada 119.

Pe 118, copii se jucau veseli în continuare, aceasta fiind interzisă circulaţiei.

Chuck Buster, agent F.B.I. însărcinat cu penetrarea mediilor portoricane extremiste se blestema. Fără un stupid blocaj rutier pe Madison Avenue, el ar fi ajuns în timp util pentru a salva viaţa

---

[13] Forţele Armate de Eliberare Naţională Portoricană.

informatorului său. Chiquitin se infiltrase în F.A.L.N.P. şi era cea mai preţioasă sursă de informaţii pentru F.B.I. În acea zi, trebuia să confirme contactului său o informaţie deosebit de importantă.

Sfârşitul său tragic o confirma în parte.

Datorită copiilor pe care îi cinstise din belşug cu chewing gum, Chuck Buster ştia deja ce se petrecuse. El înaintă până la baraj. Prezentă rapid legitimaţia F.B.I. unui poliţist care îi bara calea, apoi intră în clădirea bisericii penticostale. Suflul exploziei devastase interiorul mai mult decât credea. Câţiva detectivi în civil stăteau în jurul bătrânului pastor aşezat pe o bancă, cu obrazul pansat. Acesta se afla în stare de şoc. Deşi i se dăduse oxigen, nu era suficient. Unul dintre detectivi se întoarse spre noul venit. Chuck Buster fu nevoit să prezinte din nou legitimaţia şi spuse cu o voce fals indiferentă:

— Poate suntem şi noi interesaţi în această istorie. Dumneavoastră aţi auzit ceva?

Detectivul care mirosea a sudoare negă din cap.

— Nu mare lucru… Se pare că este vorba de o istorie cu droguri. Tipul a venit să se refugieze aici urmărit fiind de alţi trei bărbaţi. Aceştia l-au terorizat pe pastor, după care i-au băgat în fund un cartuş de dinamită pe care apoi l-au aprins. Pastorul spune că nu îi cunoaşte pe cei trei, şi pare să fie sincer.

— Semnalmente?

Poliţistul ridică din umeri.

— Nimic precis. Doi tipi tineri, unul foarte gras, altul slab, cel mai gras cu ochelari negri. O să prelevăm amprente şi o să-i arătăm fotografiile pe care le avem la dispoziţie.

Chuck Buster luă în gură un chewing gum. Ştia de ce lui Chiquitin i se aplicase acest tratament brutal, dar nu avea rost să comenteze. Aceasta i-ar fi luat oricum prea mult timp.

— Vreţi să vă trimitem o copie a raportului undeva? întrebă detectivul.

— Nu merită osteneala, spuse Chuck Buster. Dacă am nevoie de detalii o să vă telefonez.

După ce făcură schimb de cărţi de vizită, Chuck Buster se depărtă târându-şi picioarele. Până aici F.A.L.N.P. nu fusese atât de dur. Executarea portoricanului însemna că informatorul meritase prima de

200 dolari pe care i-o dăduse la ultima întrevedere.

El spera că cel puţin avusese timpul să-i cheltuiască. Căldura îl lovi asemeni unui val de plumb topit. În Spanish Harlem aveai senzaţia că era mai cald decât în orice altă parte.

Timp de o secundă, Chuck Buster gândi că un incendiu gigantic ar putea să mistuie acest cartier sordid, dar minunile se produc foarte rar. Avea impresia că maşina sa parcată în Pleasant Avenue se găsea la zeci de mile depărtare, că nu va mai ajunge vreodată la ea şi că va rămâne cu pingelele lipite de asfaltul fierbinte.

Capitolul III

— Dumneavoastră sunteţi singurul în care avem încredere insistă vocea stăruitoare a lui David Wise printre fluierăturile intermitente ale comunicării retransmise de satelit. Săriţi deci în primul avion şi veniţi! Este un timp superb la Washington, adăugă el: nu mai mult de 40° la umbră şi 100% umiditate.

— Probabil că nu există nici umbră, îl ironiză Malko înfăşurat într-un prosop de baie, contemplând prin fereastră arborii din parcul castelului său de la Liezen. În Austria era un timp excelent şi aşa cum nu avea poftă să se spânzure, nu avea poftă să ia nici avionul. De altfel, în absenţa Alexandrei, plecată câteva zile în Germania, el invitase la dineu o vieneză cu un surâs promiţător, cu picioare lungi, dinţi puternici şi ochi tulburători, cu părul ca un foc într-o pădure, cu o mişcare a feselor în stare să trezească şi pe un mort, după care lui îi lăsa gura apă.

— Şi aerul condiţionat? contră directorul executiv al serviciului „Acţiune“ al C.I.A. La mine în birou îngheţi.

Malko, agăţându-se de proiectele sale, surâse de unul singur: găsise un argument irezistibil.

— În orice caz, spuse el, chiar dacă aş vrea să vin, tot n-aş putea. Suspectul dumneavoastră pleacă de la Dulles Airport la ora şase şi cincisprezece ora Washingtonului, nu-i aşa? Acum este ora patru şi treizeci şi unu la Liezen. Toate zborurile transatlantice pleacă cel mai târziu la începutul după-amiezii. Ar trebui să fiu Batman pentru a traversa Atlanticul într-un timp aşa de scurt.

Abia închise gura că avu impresia că s-a închis în capcană. În loc să protesteze, David Wise se mulţumi să spună cu o voce dulce, un pic domolită:

— Iubitul meu Malko, tu care faci parte din „jet-set“, ar trebui să ştii că avionul „Concord“ zboară până la Washington în trei ore cincizeci şi cinci de minute, de la Paris. Dacă pui capăt acestei stupide conversaţii încăpăţânate acum, aveţi o oră pentru a vă face bagajele şi

pentru a ajunge la Schwechat.[14] Dumneavoastră veţi găsi acolo un „Learjet“ închiriat de „Companie“. El vă va duce la Paris în două ore şi un sfert, ceea ce înseamnă că veţi fi la Charlie Airport[15] la şapte patruzeci şi cinci, or’ Concordul pleacă spre Washington la ora opt. El va ajunge aici la cinci cincizeci şi cinci, ora Washingtonului. Veţi fi aşteptat.

Malko rămase mut de furie, înainte de a mai invoca un nou argument:

— În Europa, spuse el, nu te poţi prezenta la aeroport cu un sfert de oră înainte de decolare.

— În cazul „Concordului“, da, spuse pe un ton hotărât David Wise. À propos, continuă americanul, noi am fost în contact cu dl. Dr. Werner Liebhardt, şeful serviciilor speciale austriece. El a întocmit un dosar, privindu-l pe Juan Carlos Diaz, care vă aşteaptă la aeroport. Este vorba doar de un dus şi-ntors.

Ultima dată când C.I.A. îi spusese asta lui Malko, era cât pe ce s-ajungă pe fundul Oceanului Indian hrană la peşti. C.I.A. adora understatementul şi David Wise era regele litotei.

— Ascultaţi, încercă el. Există la Washington vreo cincizeci de agenţi israelieni care sunt trup şi suflet alături de dumneavoastră. Ei sunt specialişti în organizarea de capcane pentru terorişti de tip Diaz. Cereţi-le lor să-l identifice.

— Sfântă Maică Precistă, oftă David Wise, noi nu avem nici-o încredere în israelieni în acest caz. Ei sunt de-a dreptul paranoici. Aduceţi-vă aminte de incidentul norvegian. Ei sunt capabili să supună braţului răzbunării noastre o sosie oarecare şi pe urmă noi să plătim oalele sparte.

Urmă o linişte întreruptă de paraziţi şi şuierături. Malko oftă, în timp ce prin faţa ochilor îi trecea o siluetă îmbrăcată în taior alb, purtat chiar deasupra pielii, abia ascunzând pieptul, picioare lungi şi un obraz de o falsă cuminţenie. Viitoarea sa cucerire avea sânge unguresc, fapt care reprezenta o garanţie pe plan amoros. Cu prilejul singurei ocazii când se întâlniseră, ea îi dăduse de înţeles, fără niciun

---

[14] Aeroportul din Viena.

[15] Roissy.

echivoc, atracţia pe care o simţea pentru el, dintr-o singură privire, la trei metri de soţul ei, un bătrân om de afaceri vienez, plin de distincţie.

— Bine oftă el. Asta însă o să vă coste scump…

— Cât? întrebă totuşi David Wise spre a nu fi surprins.

— Preţul unei instalaţii de încălzire spuse Malko liniştit. Trebuie să o schimb pe cea existentă, înainte de a veni iarna, căci dacă nu, o sângheţ. Ea datează din timpul războiului şi consumă cam mult şi dumneavoastră ştiţi că noi suntem în perioada de restricţie a consumului de energie.

— Sunt de acord cu preţul, spuse David Wise resemnat.

— Perfect! conchise Malko, un pic reînveselit. Am cuvântul dumneavoastră de onoare. Mă îmbrac şi fug la Schwechat.

El omisese să-i precizeze americanului că o instalaţie de încălzire centrală pentru un castel cu o sută cincizeci de camere costa cam cât un mic avion de vânătoare bombardament, dar C.I.A. avea suficiente mijloace. El o ajutase deja să economisească destui bani. Sună şi majordomul Krisantem apăru câteva clipe mai târziu.

— Krisantem, spuse Malko, sunt obligat să fac o călătorie de afaceri în America. Pregăteşte-mi îmbrăcămintea cea mai lejeră. Nu uita mai ales săpunul meu.

Ca un maniac, Malko lua mereu în călătorie propriul săpun, Jacques Bogart. Majordomul aştepta continuarea instrucţiunilor.

— Încercaţi să reţineţi pe doamna care va veni în seara aceasta, continuă Malko. Instalaţi-o în cea mai bună cameră, distraţi-o, juraţi-i că nu plec decât pentru două zile.

Ochii turcului străluciră.

— Desigur Alteţă, am să fac tot ce este necesar.

Pentru a-i face pe plac stăpânului său, Krisantem era gata să facă orice, chiar şi să omoare porumbiţa albă. Malko se ridică. Ce ghinion avusese să fie la Viena iarna trecută cu ocazia atentatului contra O.P.E.P. urzit de terorişti internaţionali. C.I.A. nu intervenise direct, dar îi ceruse să urmărească de foarte aproape evenimentele, pentru a culege maximum de informaţii despre terorişti, într-o serie de scopuri utile.

Graţie poliţiei vieneze, el putuse să-i supravegheze cu binoclul, să

urmărească plecarea şi îmbarcarea lor. Era sigur că putuseră identifica pe şeful lor: un anume Juan Carlos Diaz. Revedea profilul său în momentul îmbarcării în avionul care ducea ostaticii în Libia: un nas turtit, coroiat, buze groase, un obraz bucălat de copil rău, cu un basc tras până peste ochi, o siluetă scurtă şi bondoacă. Fantastica sa memorie i-ar permite să-l recunoască peste tot, cu o certitudine de 100%. Oare din ce cauză acest terorist, răspunzător pentru mai multe asasinate şi atentate în Europa, s-a deplasat în U.S.A., atât de departe de teritoriul său de acţiune obişnuit?

În ciuda sutelor de kilometri parcurşi cu avionul, Malko îşi dădu seama deodată că este nerăbdător să se urce în Concorde.

Din misiunea sa făcea parte această călătorie.

*
* *

Stewardesa Air France-ului, surâzătoare, aştepta aproape de una din enormele sfere albastre care jalonau parcursul privilegiaţilor supersonicului pe pista aeroportului de la Roissy, în compania unui hamal care luă imediat în primire valiza agentului. Femeia îi întinse imediat un tichet de îmbarcare.

— Cred că am făcut bine că v-am înregistrat, sir. Aveţi locul 8 AA, din prima cabină. Care este locul care vă convine? Vreţi să mă urmaţi până la salonul „Concorde“?

Funcţionarul ambasadei americane, care venise să-l caute pe Malko la cabina Learjet-ului şi efectuase transferul, îi strânse mâna.

— Good luck, sir.

Malko era deja departe.

Abia trecuse de intrarea salonului „Concorde“, că se trezi în mână cu o cupă de Don Perignon. Un pic uimit de această rapiditate, el se aşeză şi îşi muie buzele în lichidul îngheţat. Salonul era o oază de calm şi răcoare cu vitrine cu minereuri şi o droaie de stewardese care umpleau paharele, chiar înainte de a fi golite. El nu avu prea mult timp la dispoziţie pentru a se bucura. Cea care-l condusese, se apropie.

— Sir, aparatul decolează peste cincisprezece minute. Mai există un salon sus.

Malko se luă după ea. Pân-aici, planul lui David Wise mersese ca pe roate. Ba chiar ajunsese la Roissy cu zece minute avans. Urmă din nou itinerarul jalonat de bulele albastre până la satelit 5, unde se găsea „spaţiul Concorde“ protejat de privirile indiscrete printr-un perete din lemn şi plante verzi. De-abia intră, când un chelner veni la el, cu o sticlă de J and B în mâna dreaptă şi cu una de Moet în stânga. Petrecerea continua. Barul dădea la iveală băuturile cele mai fine: coniacul Gaston de Lagrange, Martini Bianco, trecând pe la J and B, vodcă Laika şi Moet Chardon. Era visul de neîndeplinit al celui sărac. El luă totuşi o cupă de Moet. În jurul lui, un grup de turişti americani îmbrăcaţi ca nişte clowni, beau practic cu amândouă mâinile, încântaţi de un asemenea belşug. Malko privi Concordul prin geam: înalt, de un alb strălucitor, părea o pasăre a altor vremuri. Visa că face parte dintr-o lume science-fiction. Această primire contrasta atât de mult cu busculada existentă la plecările altor avioane. Erau deja chemaţi pasagerii celei de-a doua cabine. Ei se îmbarcară fără să-şi lase paharele.

Malko se ridică la rândul lui. Cabina era lungă şi îngustă, luminată de hublouri mici, decorată cu un bej odihnitor. Se instală la locul lui, apoi sosi şi vecinul său, în mod vizibil un om de afaceri francez. Văzând aerul curios al lui Malko, el îl întrebă:

— Mergeţi pentru prima dată cu Concordul?

Agentul trebui să mărturisească că da. Celălalt surâse şi-i spuse:

— Să vedeţi, când a fost testat, era cât pe ce să nu fie admis. Este o altă lume, a unui alt secol. Eu sunt obligat de afaceri să merg de două sau trei ori pe săptămână în Statele Unite. Înainte era un coşmar. De fiecare dată îmi trebuia două zile ca să mă refac. Erau două zile în care nu puteam lua nici-o decizie şi nu puteam participa la nici-o întâlnire. Acum nu mai simt aproape deloc oboseala. Credeţi-mă, chiar dacă este un pic mai scump fac totuşi o economie.

El se aplecă cu un aer plin de mister:

— Dumneavoastră ştiţi că funcţionarii anumitor întreprinderi de stat nu pot deconta biletul pe Concorde, pentru a nu face cheltuieli excesive.

— Este o părere greşită despre economie, spuse Malko. Prin definiţie, funcţionarii din administraţie sunt lipsiţi de imaginaţie.

Pentru ei oboseala nu se contabilizează.

Un vuiet surd îi întrerupse: Concordul decola, cu un unghi impresionant. Un american îmbrăcat în verde, ca un papagal, scoase un ţipăt de bucurie strident. În afara hublourilor mici, nimic nu trăda faptul că se găseau într-un avion diferit de celelalte. Obosit, Malko îşi puse căştile care-i fuseseră distribuite şi se lăsă cu fotoliul pe spate.

Efectele stereofonice erau superbe. El îşi cuplă a doua centură de siguranţă şi începu să observe baletul stewardeselor îmbrăcate în rochii de mătase în dungi, toate zâmbitoare şi active ca nişte furnici: din momentul în care ridicai capul, aveai un pahar plin dinainte. Malko privi „machmetrul“ plasat în faţa cabinei din dreapta, indicând viteza aparatului. El citi Mach 1,2. Zburau deja cu o viteză supersonică, fapt care nu era trădat nici de vibraţii, nici de senzaţia de viteză. Vecinul său adormise. El începu să examineze fotografiile lui Juan Carlos Diaz, primite de la serviciile speciale austriece, întrebându-se dacă era cumva acelaşi om pe care-l va întâlni la Washington – un asasin primejdios, rece ca o cobră.

În jurul său, pasagerii erau asaltaţi de caviar, pate foie gras, homar, încercând să guste din toate, fără să crape.

Era Bizanţul.

Malko renunţă la poze pentru un pic de caviar şi un pahar de vodcă, după care aţipi puţin. Când se trezi, cifrele verzi ale machmetrului indicau Mach 2,03. Ei zburau cu mai mult de două mii două sute de kilometri pe oră deasupra Atlanticului. Cerul era albastru uni, nici-o vibraţie nu scutura aparatul şi muzica ajungea la urechile sale la fel de clară. Brusc, el avu impresia că aparţine unei alte rase de fiinţe umane, unei elite mergând direct spre deliciile viitorului. Era totuşi fabulos. Acolo cifrele rămâneau la 2,03. Asta nu era o iluzie.

El se ridică pentru a merge să-şi satisfacă o nevoie biologică. Concordul în clasă unică, era împărţit în două cabine, separate de toalete. Când reveni, vocea comandantului de bord anunţa:

— În curând noi vom începe coborârea la Washington, unde vom ajunge la ora cinci cincizeci şi cinci ora locală, exact ora prevăzută. Timpul este frumos, cerul senin, temperatura 950 Fahrenheit… un mic cuptor.

Malko nu-şi revenea din surpriză. Avea impresia că de-abia a

părăsit Parisul. Această mică croazieră la şase mii de metri deasupra oceanului trecuse ca un vis. Aterizarea fu atât de lină, încât abia-şi dădu seama că au atins solul. Deja Concordul rula cu o viteză incredibilă, încetinind. Prin micul hublou, el zări clădirea lungă, din oţel a aeroportului Dulles, stupefiat că nu simţea nici un fel de oboseală. Îşi consultă ceasul Seiko Quartz, aflat încă la ora Parisului. Fuseseră exact trei ore cincizeci şi patru de minute de zbor.

— Ei bine, zise vecinul lui francez, vă urez un sejur plăcut, domnule.

Dac-ar fi ştiut el motivul călătoriei lui Malko…

Concordul rămase imobil la capătul pistei. La Washington veneau cabine telescopice să ia pasagerii de la avion. Cei care mergeau la New-York aveau o corespondenţă a Calgan Airwais care pleca o oră mai târziu.

Malko zări o cabină apropiindu-se de supersonic, urmată de o maşină cenuşie. După o scurtă aşteptare, uşa aparatului se deschise. Imediat, o stewardesă îi reţinu pe pasagerii care se pregăteau să debarce, după ce vorbi câteva clipe cu un civil care pătrunsese în avion.

— Domnul Malko Linge, chemă ea, este rugat să vină în faţă.

Malko se precipită. Un civil îi strânse mâna imediat:

— Veniţi, sir.

Cabina telescopică era acolo, lipită de uşă, cu conductorul ei în mijloc, cu ochiul fixat pe ecranul de televiziune, cu un interior bizar, vopsit în negru. Agentul pătrunse singur în cabină şi aceasta începu să coboare la nivelul solului, fără să se depărteze de avion. Ajuns la punctul cel mai jos, şoferul se-ntoarse spre el şi deschise portiera pneumatică.

— Iată sir, puteţi coborî.

Malko primi în plină figură o pală de aer fierbinte şi umed şi se regăsi pe cimentul pistei, aproape între roţile Concordului. Văzut de jos, acesta era şi mai impresionant. Limuzina gri era acolo. Prin parbriz, el zări faţa rumenă, cu ochi cenuşii pe care o cunoştea bine: Chris Jones, „gorila“ C.I.A., după ce fusese unul din cei mai buni ţintaşi ai „Secret Service“. Ei îndepliniseră deja destule misiuni împreună. Americanul deschise portiera şi spuse râzând:

— Nu mai contemplaţi minunea zburătoare şi veniţi! Nu avem prea mult timp.

Cabina era pregătită din nou să se ridice de-a lungul braţelor sale telescopice pentru a căuta alţi pasageri. Malko se grăbi spre maşină. Ei se găseau la o jumătate milă distanţă de terminal.

*

* *

— Unde ne ducem? întrebă prinţul aşezându-se lângă Jones.

— La Poarta 23 de unde pleacă zborul American Airlines 109 spre San Juan, răspunse gorila. Avem tocmai timpul strict necesar la dispoziţie. Dacă nu am fi avut o convorbire cu turnul de control, el ar fi plecat deja. Să nu uit, vi-l prezint pe Virgil Miller de la D.O.D.[16] şi pe John Vedenek de la Airport Authority. Datorită lui a fost totul posibil.

Malko strânse mâinile celor doi. Domestic Operation Division nu avea decât o asistenţă paralegală, ocupându-se de cazurile care în mod normal erau rezolvate de F.B.I. Asta mirosea a încălcare de competenţă.

Limuzina se-ndrepta cu toată viteza spre locul de unde-şi luau zborul cursele internaţionale.

— De unde aţi ştiut că va lua acest avion? întrebă Malko.

Chris Jones surâse.

— Datorită „Porto Rico Hot Line“. Ştiţi că ultima folie aici este C.B., Citizen Bandul, radio amatorii care se bagă în maşini, peste tot. Este „canal 11“ rezervat pentru urgenţe. Toţi portoricanii din New-York se servesc de el pentru a vorbi cu familiile lor din Porto Rico, fără a plăti vreun ban. Nu sunt însă decât conversaţii inocente.

— De ce nu-l arestaţi?

— Dacă este tipul la care ne gândim noi, zise americanul, este o treabă delicată. Încă nu avem ce reproşa, însă ştim că el nu-i aici în vacanţă. Dimpotrivă, odată aflat la Porto Rico, i se poate pune la cale acolo o treabă care să-i aducă o mare pagubă.

Ochii cenuşii ai lui Chris Jones clipiră. Malko ştia ce semnificaţie

---

[16] Domestic Operation Division (departament C.I.A. operând pe teritoriul U.S.A.)

avea această expresie în limbajul gorilei. C.I.A. decisese pur şi simplu lichidarea lui Juan Carlos Diaz în afara teritoriului american, pentru a evita posibilele încurcături politice. După Watergate, oficialii serviciilor speciale erau apucaţi de paranoia, atunci când era vorba de „operaţii negre“ efectuate pe teritorial american.

— De ce trebuie mers atât de departe? întrebă austriacul.

Nu intră în obiceiul C.I.A. să omoare oamenii în mod gratuit.

Chris Jones surâse misterios.

— Noi am preluat afacerea de la nişte prieteni şi suntem informaţi că el pregăteşte, împreună cu extremiştii din F.A.L.N.P., o lovitură murdară. *We kill two birds one stone*.[17]

Limuzina opri în faţa clădirii cu săli de plecare, aflate toate la primul etaj. În faţa limuzinei se deschise o mică uşă şi o scară. Malko înţelegea mai bine acum motivul voiajului său precipitat. Cu câteva luni mai devreme, în Norvegia, agenţii speciali israelieni omorâseră din greşeală un inocent marocan, în persoana căruia crezuseră că au identificat unul din teroriştii de la München. C.I.A. nu voia ca istoria să se repete. Responsabilitatea lui era strivitoare. Dacă-i spunea lui Jones „Da, este Carlos Diaz“, el condamna la moarte teroristul. Chris Jones se-ntoarse.

— Este în sala de plecare nr. 23. Avem acolo doi oameni. Puţin mai devreme, el se găsea aproape de uşă. Poartă un costum de culoare deschisă în dungi, ochelari negri şi un sac de voiaj maro. Este singur. Priviţi-l puţin de aici.

Malko ridică privirea şi zări, prin geamul care dădea spre culoar, mulţimea de călători înghesuiţi aproape de uşă. Un autobuz sosise la uşă. Pe durata unei secunde, văzu o siluetă în costum de culoare deschisă, printre pasagerii care se precipitau spre ieşire, Juan Carlos Diaz după datele C.I.A.

Malko ieşi din limuzină şi se-nghesui pe îngusta scară metalică, urmat Chris Jones. Ei ajunseră pe scara rulantă ce deservea sălile de plecare. Un om care se plimba acolo, clipi din ochi în direcţia lui Chris Jones; Malko zări gămălia verde de la reverul său, acelaşi semn pe care-l arbora „gorila“. Era vechiul semn de recunoaştere. Chris Jones

---

[17] Omoram două păsări dintr-un foc.

se opri.

— Mergeţi acolo singur. Tipii de la American Airlines sunt preveniţi. Nu vă vor cere nimic. Priviţi-l cu atenţie. Din momentul în care veţi fi sigur, faceţi un semn din cap, după care vor comunica pasagerilor să se îmbarce. Rămâneţi în sală. Veţi fi recuperat pe urmă.

Malko pătrunse în sala de aşteptare. O sută de călători masaţi în faţa porţii aşteptau cuminţi. Cea mai mare parte erau portoricani. Nu era sezon turistic. Se strecură de-a lungul cozii, cât mai discret posibil, scuzându-se cu un surâs, ca şi când ar fi vrut să ceară o informaţie unuia dintre funcţionarii care erau aproape de uşă. Imediat zări spatele omului pe care era însărcinat să-l identifice. Talia corespundea, potrivit memoriei sale. El mai avansă până ce ajunse la doi metri în spatele lui. Se-ntreba cum să facă să se apropie mai mult, când omul cu costum în dungi, ca şi când i-ar fi simţit prezenţa în spatele său, se întoarse încet, atât de încet încât Malko avu timpul necesar să-i examineze profilul.

Simţi că i se strânge stomacul: era omul de la Viena, Juan Carlos Diaz, teroristul care în mai multe rânduri ucisese poliţişti şi ostatici, unul dintre oamenii cei mai periculoşi din lume. Ochii lui erau ascunşi în spatele unor ochelari negri. El remarcă mici picături de sudoare pe frunte şi puţină salivă la colţul buzelor. După o oarecare crispare a muşchilor feţei, îşi dădu seama că Diaz era neliniştit. Îl trecură fiorii pe şira spinării. De unde se găsea el, văzuse perfect limuzina cu care venise Malko, deci Juan Carlos Diaz îl văzuse la venire. El încercă să se piardă în mulţimea imobilă, privind ceafa din faţa lui, evaluându-i corpolenţa. Examină mâinile groase şi puternice şi urechile, trecând prin minte fotografiile. Nu era niciun risc de a greşi. Era omul cunoscut sub numele de Juan Carlos Diaz şi a unei duzine de alte identităţi.

El era neliniştit. Malko încercă să spună că aceasta este o stare obişnuită într-un aeroport. Întorcând capul, el căută privirea lui Chris Jones, aflat de cealaltă parte a geamului şi înclină uşor din cap.

Americanul dispăru imediat din raza sa vizuală. Juan Carlos Diaz se-ntoarse fără ca Malko să-i poată vedea expresia ochilor din cauza ochelarilor. Se petrecu o învălmăşeală în faţa lui. Poarta se deschise spre interiorul tapisat în negru al cabinei telescopice. Primii pasageri

pătrunseră înăuntru. Malko lăsă ca lumea să treacă pe lângă el şi rămase imobil ca şi când ar aştepta pe cineva. Când nu mai rămăseseră decât câţiva pasageri, el se-ndreptă discret spre scara rulantă. Chris Jones îl lovi amical cu palma peste umăr, cu un surâs de triumf.

— Bună treabă! Peste două ore, el va fi la San Juan. Acolo există un cartier periculos care se numeşte Perla, unde avem prieteni. Ei se vor ocupa de amicul nostru.

Prin fereastră, văzură închizându-se porţile cabinei. După urcarea tuturor pasagerilor, cabina se depărtă spre avionul American Airlines.

Malko era decepţionat pentru a fi venit doar pentru atât de puţin lucru. Nu-i mai rămânea decât să se-ntoarcă cu primul Concorde, pentru a încheia călătoria în aceeaşi zi. Chris îl trase de mânecă.

— Veniţi, Mr. Wise vă aşteaptă la Langley. Pe urmă aveţi un apartament reţinut la Mayflower. În trecere, vom lua valiza dumneavoastră.

— Perfect, spuse Malko.

Urcară pe scara rulantă pentru a ajunge la limuzină. Malko se uită după cabina telescopică. Pe când, agentul îi urmărea traiectoria din ochi; în loc să se îndrepte spre avion, Diaz revenea spre aeroport. Lângă el, Chris Jones scoase o exclamaţie de spaimă.

— *God damn it!* Oare ce se-ntâmplă?

Lui Malko îi fu teamă că ştie răspunsul. Acum cabina ce părea un vehicul din Science fiction cu cele două telescoape groase, mergea cu toată viteza spre extremitatea sudică a terminalului.

Capitolul IV

Juan Carlos Diaz îşi şterse mâinile grase, acoperite de sudoare, încercând să-şi calmeze bătăile dezordonate ale inimii. Nu-i plăcea să se găsească într-un spaţiu închis. În jurul său, pasagerii se înghesuiau de bine de rău pe cele patru rânduri de scaune. El rămase în apropierea conductorului. Erau unele lucruri care-l nelinişteau.

În primul rând era întârzierea neobişnuit de mare a avionului, apoi cei care circulau pe scara rulantă, capete de copoi, limuzina care sosise în ultima clipă şi omul care se aşezase în spatele lui, observându-l.

Din locul în care era, examina toţi pasagerii care intrau. Ultimii, un cuplu de vârstnici, un hippie, un portorican şi în sfârşit stewardesa. Porţile se-nchiseră cu un bâzâit hidraulic şi cabina porni.

Juan Carlos Diaz avea impresia că are o piatră pe inimă: omul blond nu era printre pasageri. El venise doar pentru a-l repera. Se pregătea ceva contra lui. Nu ştia ce, dar ceva rău şi de către oameni care aveau braţe lungi. Dacă nu era aşa, ei n-ar fi putut reţine avionul. Imediat se gândi la C.I.A. care lucra împreună cu israelienii. F.B.I.-ul n-ar fi lucrat aşa. Cabina rula încet către avion. Juan Carlos Diaz mai avea doar câteva secunde la dispoziţie pentru a acţiona. După părerea sa, era aşteptat în avion.

Trebuia să-şi surprindă adversarii prin viteza de acţiune. Îşi şterse încet mâinile de pantalon şi-şi puse geanta jos. O găsise într-un „locker“, în interiorul zonei de supraveghere. Reţeaua F.A.L.N.P.-ului funcţiona bine. El simţi în palmă crosa automatului ceh. Cabina mai avea de parcurs o sută de metri până la avion.

Cu un gest care n-atrase atenţia nimănui, el se ridică ţinând arma în braţul întins şi o îndreptă spre obrazul conductorului.

— Întoarce! ordonă el, cu o voce domoală în limba engleză. Ne întoarcem. Accelerează, sau te omor.

Conductorul se uită la el, stewardesa care văzuse scena scoase un ţipăt strident. Atunci Juan Carlos Diaz apăsă pe trăgaci, ochind plafonul pictat în negru. Proiectilul porni cu un pocnet asurzitor,

urmat de o linişte mormântală.

— Am vorbit serios, spuse pe un ton sec.

Trebuia să părăsească mai întâi cabina şi apoi Dulles Airport. Dacă el nu avea un plan, probabil că nici adversarii săi nu aveau unul, pentru a-l reţine. În orice caz, nu trebuia să le lase timpul necesar pentru a se organiza.

*
* *

Chris Jones şi Malko pătrunseră în fugă în sala de sosiri. O mulţime compactă se bulucea acolo. În spatele lor, responsabilul aeroportului vorbea cu aprindere la radioul său portativ. De trei minute, Dulles Airport era în stare de alertă. Era însă vorba de un dispozitiv clasic, bazat doar pe poliţişti în uniformă. Lui Malko îi era teamă că acesta nu era suficient pentru un om ca Diaz. În aparenţă, în ciuda filtrelor de securitate, Juan Carlos era înarmat. Conducătorul telecabinei vorbise de un pistol.

— Soseşte cabina! strigă Jones.

El se îndreptă spre un grup de poliţişti în uniformă şi le arătă legitimaţia sa de membru al „Secret Service“.

— Veniţi cu mine, le zise el.

Îi duse spre un loc de unde se vedeau ambele piste. Oamenii nu ştiau încă ce se petrece şi umblau de colo până colo, ignorând primejdia. Malko se-ntoarse spre responsabilul aeroportului.

— Evacuaţi acest hol cu orice preţ, spuse el. Dacă nu, riscăm o dramă.

— Am să-ncerc, promise John Venedek, dar asta riscă să declanşeze o panică teribilă.

Prin geamuri, Malko se uita la marea cabină care se apropia de aerogară. Trebuia ca Juan Carlos Diaz să treacă de poliţie şi vamă până să ajungă la ei, doar dacă el n-avea o altă idee…

Două maşini de securitate urmăreau cabina de la o distanţă destul de mare. Agentul se opri în faţa unei porţi. Alături, o altă cabină lăsa pasagerii unui aparat „747“ al Panam.

Porţile cabinei se deschiseră. Mai întâi ei nu distinseră decât masa mare de oameni, apoi o uniformă cenuşie: stewardesa. O siluetă era

lipită de ea, ca o monstruoasă protuberanţă: omul cu costumul în dungi. Ţinea ţeava unui pistol automat la gâtul ei şi o împingea în faţa lui.

— Dumnezeule! explodă Chris Jones.

Era imposibil să tragă fără riscul s-o atingă pe femeie. Malko urmări neputincios scena.

Teroristul coborî rampa cabinei, ţinând bine ostaticul şi plecă pe poarta deschisă, dispărând din raza lor vizuală. Exista riscul ca el să reapară pe culoar pe unde pătrundeau oamenii după formalităţile vamale.

Malko îi spuse lui Chris:

— Nu trebuie încercat nimic acum. Urmăriţi-l…

Poliţiştii se îndepărtară. Câteva minute mai târziu, se auziră ţipete de spaimă, apeluri şi Juan Carlos Diaz ieşi de la vamă, în continuare lipit de ostatica sa.

El înainta încet, îndreptându-se spre ieşire. Porţile dădeau spre parcări, autobuze şi taxiuri. Poliţiştii cu armele în mâini, nu se mişcau. Deodată, o voce cavernoasă care gâfâia, făcu să vibreze microfoanele din hol:

— Un terorist primejdios se găseşte în acest aeroport, anunţă vocea. Vă rugăm să părăsiţi clădirea în linişte.

În treizeci de secunde, se declanşă panica. Juan Carlos Diaz fu îmbrâncit de oameni care nici nu-şi dădeau seama că el are în mână o armă.

Malko îşi spuse că ar fi o şansă să fie imobilizat în busculadă. El începu să dea furios din coate pentru a încerca să se apropie de terorist, urmat de Chris Jones.

Diaz tocmai se oprise cu ostatica sa sub marele panou de afişaj al sosirilor şi părea că ezită. Căuta poliţiştii în mulţime. Ştia că-i rămăsese foarte puţin timp pentru a-şi organiza fuga. Dacă nu reuşea acest lucru, nu va mai ieşi niciodată din Dulles. Luă decizia dintr-odată. Fata lipită de el, tremura din toate încheieturile, în plină criză de isterie.

— Să nu te mişti c… ă! îi spuse el cu brutalitate.

Cu mâna sa stângă cerceta în sacul maro, ce-l avea atârnat de gât. El fremătă de bucurie simţind la pipăit grenada. Existau acolo trei de

acelaşi fel, M. 26 furate dintr-un depozit de armament al armatei U.S.A., din Porto Rico.

Scoase una din ele, o duse la gură şi o armă smulgând inelul cu dinţii. Apoi ridică braţul stâng şi o aruncă cu putere spre uniforme, fugind la adăpostul unui stâlp din piatră, trăgând în continuare pe fată după el.

Grenada căzu pe marmura podelei cu un zgomot metalic, rostogolindu-se spre Chris Jones, Malko şi poliţişti.

Malko o văzu primul şi strigă:

— *Duck! Duck everybody*.[18]

Oamenii îngroziţi de ordine, de microfoane nu auziră sau nu înţeleseră. Ei continuau să se împiedice unii de alţii pe hol. Malko văzu îngrozit o doamnă în vârstă ocolind grenada şi uitându-se mirată, dar nu speriată la ea, în ciuda faptului că şuiera. Deodată un poliţist tânăr se aruncă înainte, năpustindu-se spre grenadă.

El era încă în aer în momentul în care aceasta explodă. Poliţistul păru să rămână în echilibru, apoi sări în aer şi căzu ghemuit un pic mai departe. Un fum negru se ridică imediat din locul în care explodase grenada, apoi izbucniră ţipete peste tot acoperind zgomotul microfoanelor.

Malko se ridică neputincios. Urechile-i zbârnâiau. Existau corpuri întinse peste tot. Chiar în faţa lui era cel al unei fetiţe care-şi privea cu un aer zăpăcit piciorul stâng care-i fusese smuls de o schijă. O stewardesă se zvârcolea pe jos, cu faţa plină de sânge. Un bărbat, era culcat pe spate, mort. Părea că doarme. Cu jumătate din cap smulsă, doamna în vârstă fusese proiectată la mai mult de douăzeci de metri distanţă, inundată de sânge. Peste tot gemeau şi se târau răniţi, încercând să scape de o nouă explozie. Poliţistul care voise să prindă grenada zăcea ţinându-şi abdomenul cu amândouă mâinile, fără cască, alb ca un mort.

— Dumnezeule! Dar este un masacru, spuse Chris Jones. Unde-i această bestie?

Juan Carlos Diaz dispăruse. În spatele stâlpului unde se adăpostiseră Malko şi Chris găsiră stewardesa-ostatic în plină criză de

---

[18] Culcat! Culcat, toată lumea.

isterie. Chris Jones o scutură.

— Unde-i el?

— Acolo, mormăi ea.

Femeia arăta ieşirea.

Ei se duseră într-acolo şi ajunseră pe trotuarul din exterior. Lanceput nu văzură decât masa de oameni care fugea, apoi Malko zări pe teroristul care alerga spre parking de-a lungul trotuarului.

Îl văzuse şi Chris. Gorila îşi scoase pistolul Smith et Wesson 38 Stainlkess, se ghemui, ochi şi se ridică înjurând: nu era posibil să tragă din cauza mulţimii.

Juan Carlos Diaz îi văzuse şi el. Iuţi pasul alergând printre maşinile care veneau să ia pasageri, pe rampa care cobora la nivelul solului. El trase în direcţia lor două focuri. Îşi păstra sacul maro pe umăr.

— O să-l prindem! strigă Malko.

Diaz era urmărit şi nu mai avea ostatic pentru a se proteja.

*

* *

Juan Carlos Diaz avea plămâni de oţel. Urechile îi vâjâiau şi mâna stângă îi sângera din cauza unei minuscule schije de la grenadă. El nu simţea nimic altceva decât o mare oboseală şi o voinţă de a trăi. Ştia că după isprava cu grenada, dacă va fi prins, va fi linşat. El se întoarse. Cei doi oameni fugeau după el. Aceştia erau periculoşi. Unul dintre ei se ghemui. Era trăgător profesionist.

Ajunse în partea de jos a rampei. Se apropie de un Pontiac galben în care se găsea doar şoferul, deschise portiera cu o singură mişcare şi spuse ameninţându-l pe om cu arma:

— *Out, fast!*

Beat, şoferul nu reacţionă. Juan Carlos Diaz îl apucă de umeri şi-l trase jos din maşină pentru a-i lua locul. Dezechilibrată, victima sa căzu pe o parte. Teroristul realiză deodată că necunoscutul cântărea probabil nouăzeci de kilograme. Exista riscul ca acesta să se apere. Cu sânge rece, el ochi capul victimei şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un „clic“ sec, dar arma nu percută.

Deja celălalt se ridica plin de furie. Cei doi urmăritori se apropiau.

Juan Carlos Diaz îşi băgă arma inutilizabilă la centură, strânse

pumnul drept cu degetul mic întins şi lovi cu toată puterea înfundând degetul în ochiul stâng al şoferului, aşa cum fusese învăţat în Algeria, la şcoala de comando. El simţi că i se face greaţă simţind cristalinul explodând sub presiune şi arătătorul afundându-se în globul ocular. Omul scoase un ţipăt inuman şi se retrase.

Juan Carlos Diaz se aşeză în maşină, fără să asculte ţipetele victimei sale, apăsă pe marche-arriere, lovind maşina care era în spatele lui, bracă la stânga în plin sens interzis, foarte repede, el fiind protejat de urmăritorii lui de un autobuz mare şi ajunse pe „Dulles Airport Acces“, o autostradă care ajungea la douăzeci de kilometri mai departe de malurile Potomacului. Îi mai rămâneau câteva minute la dispoziţie înainte ca poliţia să instaleze baraje.

O milă mai departe, el viră pe Sully Road, o altă autostradă, care ducea spre nord. Apoi din nou, după alte trei mile intră pe 606 East. Această parte a Virginiei, ondulată şi încântătoare, era brăzdată de zeci de şosele similare. Poliţia nu avea cum să le supravegheze pe toate.

Diaz îşi şterse degetul de stofa scaunului şi puse aparatul de aer condiţionat mai tare. Nu avea decât un singur gând: să ajungă la New-York unde se găseau toţi complicii lui. Îl obseda o întrebare, în timp ce se strecura printr-o porţiune de drum strâmtă şi accidentată:

Cine-l trădase din nou?

Capitolul V

— Vreau să văd capul acestui individ rostogolindu-se pe Pensylvania Avenue! spuse sacadat John Peabody, directorul executiv al D.O.D. Descurcaţi-vă! îl vreau prins ca pe un şacal. Să nu-i lăsaţi nici-o şansă.

Ochii americanului erau striaţi în roşu, ca cei ai unui iepure, iar furia sa nu era o prefăcătorie. El era sâcâit de un început de guşă, ceea ce-i dădea o aparenţă şi mai severă. Pe biroul lui era ultima ediţie din Washington Post, cu toate detaliile masacrului de la Dulles Airport: şase morţi, douăzeci şi şapte de răniţi, dintre care şaisprezece foarte grav, inclusiv fetiţa cu un picior smuls pe care o văzuse Malko. Prin ferestrele biroului lui John Peabody, situat în clădirea centrală a complexului C.I.A. de la Langley, se zărea peisajul verde al Virginiei, calm, bucolic. C.I.A. era bine plasată.

Jurnalele se dezlănţuiau, dar Juan Carlos Diaz trecuse prin toate barajele. Malko oftă şi remarcă:

— Pentru a-l prinde, trebuie întâi localizat. Ăsta nu stă pe drumuri.

Dawid Wise în colţul lui, îşi admira unghiile, Chris Jones îşi contempla bombeurile şi Virgil Miller, agentul D.O.D. care supervizase operaţiunea de la Dulles, încerca să se facă uitat.

Doar asistentul şefului serviciului biroului „Central Latin America“, cu un dosar mare pe genunchi, părea în largul lui. Era tipul funcţionarului incolor, inodor, insipid – indescriptibil.

Această „crash-conference“ fusese convocată de directorul executiv al D.O.D. pentru a face rezumatul afacerii Juan Carlos Diaz. Acum nu mai exista niciun dubiu asupra celui care aruncase grenada. John Peabody fusese săpunit de către preşedinte pentru că ascunsese F.B.I.-ului prezenţa teroristului la Washington. Exista riscul să fie destituit şi el ştia acest lucru.

Este de prisos să spunem că atmosfera nu era sărbătorească. Aparatul de aer condiţionat abia reuşea să menţină o temperatură decentă. Afară era o căldură înăbuşitoare, tropicală. Oamenii parcă se târau. Malko era nervos. Sejurul său la Washington începea prost. El

se simţea un pic răspunzător pentru masacrul de pe aeroport. John Peabody lovi cu latul palmei în birou şi atacă:

— Să facem rezumatul. Cum au intrat armele în aeroport?

Reprezentantul „Port Authority“ dădu din cap:

— Sir, noi credem că ele se găseau într-un locker în interiorul zonei supravegheate. Ele puteau fi aduse de cineva, venind din Porto Rico: Acolo, controalele la plecare nu sunt eficiente.

John Peabody dădu din cap.

— Din nou, portoricanii! De ce tipii din F.A.L.N.P. au făcut apel la acest om de nimic?

Reprezentantul biroului „Central America“ ridică timid mâna.

— Sir, noi ştiam de mult timp că portoricanii din F.A.L.N.P. voiau să încerce lovituri spectaculoase pentru a atrage atenţia asupra lor. Informatorii noştri din San Juan ne-au ţinut la curent. Se pare că ei au făcut apel la Juan Carlos Diaz în calitate de „specialist“.

Guşa lui John Peabody păru să crească în volum:

— Drăcia dracului! N-au lipit şi ei un afiş, mormăi directorul executiv al D.O.D.

Celălalt scutură din cap cu respect.

— Nu sir. Oamenii din D.G.I.[19] cubaneză au infiltrat şi îi controlează parţial pe portoricanii din F.A.L.N.P. Unii dintre ei au petrecut stagii clandestine în Cuba şi noi avem proba. Cred că prin ei Juan Carlos Diaz a fost adus în acest circuit. Omul pe care trebuia să-l întâlnească la Porto Rico este un agent notoriu al D.G.I. şi probabil al K.G.B., or’ Diaz este o creaţie a K.G.B. El a fost format la Moscova. La New-York, avem motive temeinice să credem că un dominican, care lucrează pentru D.G.I. de mult timp, conduce F.A.L.N.P.

— Cine? întrebă Malko.

Americanul îşi consultă fişa.

— Un anume Porfirio Aristos. În mod oficial el este avocat şi conduce un birou în Spanish Harlem, cu scopul de a-i învăţa pe portoricani drepturile lor civile, fapt care-i permite să-ntâlnească multă lume. El este, mai mult sau mai puţin, subvenţionat de U.N.E.S.C.O.

---

[19] Direcţia Specială de Informaţii, serviciile speciale cubaneze.

— Şi acest Diaz, strigă John Peabody? Nu aveaţi nicio informaţie sigură despre el, când era la New York?

Se lăsă o linişte mormântală. Virgil Miller încercă să răspundă:

— Noi am preluat totul de la F.B.I. Ei n-au ştiu niciodată unde se ascunde. Probabil că-şi schimba des adresa. Spanish Harlem este plin de clădiri părăsite. Noi eram pe punctul să-i aflăm ascunzătoarea săptămâna trecută. F.B.I.-ul avea un informator bine plasat, un anume Chiquitin, dar ştiţi ceea ce s-a-ntâmplat.

De astă dată Malko fu cel care rupse liniştea.

— Ce-a păţit Chiquitin? întrebă el politicos.

John Peabody oftă.

— El îl anunţase pe contactul lui de la F.B.I. unde se găseşte Juan Carlos Diaz. Celălalt i-a fixat o întâlnire într-o biserică din Spanish Harlem. Probabil că băieţi lui Diaz au aflat şi l-au aruncat în aer cu dinamită. Când a fost găsit, rămăşiţele lui încăpeau numai bine într-o cutie de pantofi.

Un înger îngrozit trecu într-un nor negru de T.N.T.. Malko îşi spuse că treaba aceasta începea bine.

— F. B. I. l-a înlocuit pe Chiquitin? întrebă el.

Virgil Miller negă din cap:

— Nu.

Cel puţin era cinstit. John Peabody, cu guşa tremurând, începuse să-l fixeze pe Malko cu ochii lui înfundaţi şi apropiaţi.

— Dumneavoastră sunteţi sigur că este vorba de Juan Carlos Diaz? Prezenţa acestuia este semnalată peste tot.

— Atât de sigur cât ne permit datele pe care le avem, confirmă Malko. Reacţia lui îmi întăreşte certitudinea. El nu a ezitat să omoare şi să rănească zeci de nevinovaţi pentru a scăpa. Vă doresc să-l găsiţi cât mai repede şi să-l aduceţi în stare de neputinţă dacă-i posibil.

— De ce „vă“? întrebă cu blândeţe John Peabody.

Malko îi susţinu privirea.

— Când spun „vă“ mă gândesc la F.B.I. şi la poliţia new-york-eză, spuse el. Ei sunt acum la curent.

John Peabody îşi mângâie guşa şi-l privi înveselit.

— Dumneavoastră credeţi că vi s-a oferit un voiaj cu Concordul doar pentru a petrece cinci minute pe aeroport? întrebă el.

Malko se împotrivi furios.

— Treaba mea era să-l identific pe Juan Carlos Diaz şi asta am făcut. Chris Jones îl cunoaşte şi el acum. Ce vreţi să fac mai mult de atât? Dumneavoastră ştiţi bine că nu aveţi dreptul să operaţi pe teritoriul american şi eu cu atât mai puţin, în calitatea mea de colaborator extern al Diviziei Plan…

Guşa căpătase o tentă de violet şi se dublase ca volum. John Peabody arătă cu un deget spre Malko.

— N-o să mă învăţaţi dumneavoastră ce am şi ce nu am voie să fac! strigă el cu o voce puternică. Dumneavoastră aveţi o nouă sarcină. În calitate de Director Executiv al D.O.D., vă ordon să plecaţi la New York.

Malko se uită cu un ochi la David Wise. Şeful său direct privea o muscă pe tavan. Era o încercare de forţă.

Brutalitatea lui John Peabody îl agasa din cale afară. Acesta din urmă, simţind probabil că mersese prea departe cu duritatea, continuă cu o voce mai domoală:

— Malko, trebuie să-nţelegi ceva! Dacă eu las F.B.I.-ul să se bage în afacere, ei or să calce mai întâi în strâchini, arestând pe toţi suspecţii din F.A.L.N.P., tipi pe care noi îi lăsăm liberi pentru a le putea urmări mişcările şi într-o zi nu va mai rămâne decât Juan Carlos Diaz care ne va băga într-un mare c… t, pe care nu-l putem prevedea.

— Dar pot să-l aresteze pe Diaz, obiectă Malko. Ei au toate mijloacele la dispoziţie.

— OK, OK, admise John Peabody, să zicem că-l arestează. Pe urmă? El nu va petrece decât câteva zile la pârnaie. Se va găsi un comando din F.A.L.N.P. care va lua nişte ostatici pentru a-l elibera în schimbul lor şi noi vom fi prinşi în acest cerc infernal. Avem de ales între sifonarea prestigiului şi nişte riscuri enorme. Dumneavoastră ştiţi ce se-ntâmplă în Europa. Noi nu suntem israelieni şi nu suntem în război. Niciodată opinia publică nu va admite moartea unor nevinovaţi în schimbul prinderii unui terorist necunoscut. Sunteţi de acord cu mine?

Malko plecă privirea, copleşit de justeţea raţionamentului americanului.

— Ce sugeraţi dumneavoastră?

John Peabody făcu un gest tranşant.

— Să-l lichidăm discret, în momentul în care-l vom găsi. În acest scop, avem nevoie de dumneavoastră. Chris Jones, aici de faţă, nu este un bun anchetator. Juan Carlos Diaz vine din Europa, ca şi dumneavoastră. Noi nu înţelegem deloc acei oameni.

— Bune şi frumoase sunt toate astea, dar suntem în U.S.A. nu în Europa, obiectă Malko. Unde vreţi să mă duc să-l caut pe Diaz?

— La New York, spuse tranşant John Peabody. Noi suntem aproape siguri că el s-a întors să se ascundă în Spanish Harlem, acolo unde-şi are prietenii. Pentru moment, el nu poate risca să-ncerce să se urce într-un avion. Incidentul de la Dulles Airport este încă prea proaspăt.

— Spanish Harlem este mare şi nu e uşor să pătrundă acolo unul ca mine, obiectă Malko.

John Peabody schiţă un uşor surâs:

— Credeţi că un tip ca el, spuse arătându-l pe Chris Jones, va pătrunde mai uşor? Dumneavoastră cel puţin sunteţi exotic.

Era pentru prima dată când agentul era catalogat „exotic“. Categoric, exista în orice un început.

— Eu nu pot să răscolesc Spanish Harlem la-ntâmplare, protestă el. Aparent, Diaz se ascunde bine, din moment ce a lichidat pe un informator al F.B.I., fără să fie prins.

— Există totuşi o pistă, plusă John Peabody. Este acel Porfirio Aristos de care deja s-a vorbit. Cu el veţi începe la New-York. Mai mult ca sigur că Juan Carlos Diaz v-a reperat la Dulles. El va dori probabil să se răzbune, dacă vă va vedea dându-i târcoale lui Aristos. Acesta ar fi clu-ul.

— Clu-ul pentru cine? întrebă Malko suspicios.

C.I.A. se încăpăţâna să-i atribuie lui rolul de ied în vânarea tigrului. Frumos şi ingrat rol…

— Clu-ul pentru Diaz, preciză cu amabilitate John Peabody. Noi avem ce ne trebuie pentru a-i veni de hac: Chris Jones şi Milton Brabeck pe care-l cunoaşteţi, plus câţiva „băieţi“ care lucrează pentru noi la New-York, specialişti care ne-au adus numeroase servicii. Asta scoate „Compania“ din discuţie, în cazul unui incident neplăcut.

— Cu atât mai bine, spuse Malko.

„Băieţii“, în argou, însemna oamenii Mafiei. C.I.A. nu-şi pierduse încă proastele obiceiuri.

— Ce proceduri aveţi în vedere, dacă-l găsesc pe Juan Carlos Diaz?

— Dumneavoastră nu vă veţi murdări albele mâini aristocratice. Vă mai amintiţi de „Crazy Joe“ Gallo, Capo Mafioso omorât anul trecut în Little Italy? Cei care l-au lichidat – şi nu a fost o treabă uşoară – sunt prietenii şi datornicii noştri. Diaz va avea atâta plumb în corp, încât se va duce la fund ca un submarin şi nimeni nu va mai auzi vorbindu-se despre el. Nu mai mult decât despre Jimmy Hoffa; mai există încă loc în Hudson River. Desigur ar fi fost mai amuzant să-l plimbi într-o colivie pe acest mizerabil, pe Broadway. Ar fi declanşat o paradă drăguţă… în fine…

Se ridică şi-i întinse mâna lui Malko.

— Good luck. Chris va merge cu dumneavoastră. V-am rezervat un apartament la Carlyle. Este un hotel excelent şi în plus, este destul de aproape de Spanish Harlem. Eu vin la New-York poimâine. Vreau să asist la încolţirea cerbului.

Lui Malko îi veni să spună că cimitirul Arlington era plin de optimişti, dar se reţinu. După inevitabilele strângeri de mână, el se întoarse împreună cu Chris în parkingul din vest, lângă enormul castel de apă. Chris o luă pe drumul de ieşire care dădea spre Turkey Run Farm. Pe acolo se ajungea la Cham Bridge Freeway aflat la vreo două sute de metri.

— Sunt mulţumit să plec la New-York, spuse Jones.

El stopă pentru a-şi prezenta carnetul de identitate guardului în uniformă. Vizitatorii erau filtraţi în acelaşi fel la cele trei intrări. Zecile de hectare împădurite, unde se găseau clădirile C.I.A., erau protejate de două garduri metalice înalte, la distanţă de douăzeci de metri şi o mulţime de detectoare electronice.

Câteva minute mai târziu, ei ajunseră pe freeway, pătrunzând într-un peisaj bucolic şi ondulat. Malko se-ntreba ce-ar putea face Juan Carlos Diaz în Spanish Harlem, dacă el mai era încă acolo.

Capitolul VI

Joe Colombo strivi calm mucul ţigării sale de podeaua Ford-ului şi scoase alte două din buzunar, întinzându-i una lui Malko.

— Pot să vă ofer una?

Malko refuză politicos. El nu fuma ţigaretă. Italianul cel gras ridică din umeri, cu o luminiţă veselă în ochii săi mici porcini şi-şi puse o ţigară în colţul gurii, băgând-o pe a doua la loc în buzunar.

— Nu aveţi dreptate, „big shots“ fumează totdeauna ţigaretă. Poftim, Carmine Viterbo, aţi auzit vorbindu-se despre el, nu? Ei bine…

Malko oftă. Joe era pentru o altă istorie de-a Mafiei. Cel puţin când fuma, tăcea. Joe Colombo era unul din „băieţii“ la care făcuse aluzie John Peabody. Când agentul îl văzuse în holul hotelului, avusese un şoc. Cu nasul strivit ca de boxeur, cu părul dat pe spate şi cu silueta sa de butoi, cu braţele mici şi scurte, italianul semăna cu un mafioso de cinema. C.I.A. îl apreciase mai apt de a pătrunde în peisajul din Spanish Harlem, decât pe Chris Jones sau Milton Brabeck.

Malko ridică ochii spre imobilul pe care-l supravegheau, începând de dimineaţă. Era o clădire maro cu patru etaje de pe 116–6 rue între Premiere et Second Avenue. Pe o bucată de stambă care bara faţada la primul etaj scria:

„BUREAU OF CIVIL RIGHTS AVOCAT – LAWYER“.

Era sălaşul lui Porfirio Aristos. Era un du-te-vino continuu şi Malko nu vedea într-adevăr ce ar putea afla acolo, cu excepţia cazului în care Juan Carlos Diaz nu ar apărea, în persoană.

John Peabody ţinea ca ei să fie gata să intervină dacă C.I.A. ar intercepta un telefon interesant. Strada 116 era una dintre cele mai largi din Spanish Harlem şi era cu dublu sens, mărginită de vechi imobile cu patru sau cinci etaje, în stare mai mult sau mai puţin jalnică, cu scările ruginite pe faţade. Sfârşind de aprins ţigara, Joe Colombo arătă spre imobilul vecin şi spuse cu o voce joasă:

— Să te strici de râs. Asta îmi aminteşte de copilăria mea. Aici,

unde vedeţi pancarta „Mockrone“, era cel mai bun brutar din cartier. El a rămas, când portoricanii au invadat cartierul.

Înainte, Spanish Harlem era o anexă a Little Italy. Văzând că pe Malko nu-l atrag amintirile lui din copilărie, italianul cel gras oftă:

— Totuşi, ce rablă ne-au dat! Mi-e ruşine.

Ford-ul Granada, cu care se deplasau, părea ieşit dintr-o cursă de stock-cars. Nu avea nici-o bucată de tablă care să nu fie turtită, un singur ornament din patru, un parbriz crăpat şi unul din geamurile din spate, complet opac. Altădată bej, acum devenise alburiu. Nu s-ar fi oferit mai mult de o sută de dolari pe el. Partea mecanică însă era perfectă şi parbrizul era străbătut de un fir aproape invizibil care servea drept antenă aparatului de radio emisie-recepţie ascuns în bord. Această mică minune fusese împrumutată C.I.A. de către Narcotic Bureau.

— În curând, vă veţi întoarce la maşina dumneavoastră, îi promise Malko.

În mod normal, Joe Colombo, când nu făcea ore suplimentare pentru C.I.A., plimba căpeteniile Mafiei la volanul unui monstru lung ca un autobuz, echipat ca un pachebot, inclusiv telefon, lucru rarisim la New-York, un Cadillac special carosat şi echipat cu geamuri mate. Maşina fiind blindată, Joe era asaltat de clienţi, chiar la preţul de o sută de dolari pe oră. Barul Cadillac-ului era mereu bine garnisit şi căutând bine pe sub sticle puteai găsi un pistol Smith et Wesson automat, cu patrusprezece focuri, plus câteva încărcătoare.

Modestă depanare pentru cei distraţi.

— Sper din toată inima, zise Joe.

Aveai impresia că gura sa era plină de cartofi calzi atunci când vorbea, fapt care prejudicia mult dialogul. El începu să viseze la Cadillac-ul său şi se lăsă liniştea din nou. Noroc că funcţiona instalaţia de aer condiţionat, căci altfel ar fi fost fierţi demult. Afară erau 1080 Fahrenheit.

Liniştea nu dură mult. Deodată, Joe Colombo îşi smulse ţigara dintre buze şi fluieră admirativ:

— Porca Madonna! ce tipă! Uitaţi-vă la asta!

Malko privi în direcţia arătată de Joe şi zări pe trotuarul de vis-à-vis o siluetă în uniformă maro, o contractuală cu tenul de culoarea

cafelei cu lapte, foarte înaltă, cu interminabile picioare dezvelite de minifusta sa, cu bluza umflată de un piept impresionant, o gură senzuală şi un nas mic uşor turtit, care ieşea dintr-un obraz plat, peste măsură de machiat. Cascheta uniformei se integra perfect în ansamblu. Ea mergea cu nonşalanţă, având un carnet de contravenţii în mână. Deodată se opri în faţa imobilului lui Porfirio Aristos, aruncă în jurul ei o privire şi intră. Joe Colombo scoase un mârâit de fiară.

— Aţi văzut ce c.. r?

Malko fusese smuls din toropeala sa. Celelalte trei etaje ale imobilului fiind neocupate, contractuala nu putea merge decât la avocat, fapt care de altfel era nesemnificativ. Era însă primul moment insolit de la începutul pândei. Privi în jurul lui. Alături de ei se deschidea o fundătură între două imobile. Scara de incendiu din stânga fusese coborâtă la sol, probabil de puşti. De pe platforma celui de-al doilea, puteai pătrunde în biroul lui Porfirio Aristos:

Malko se-ntoarse spre italian:

— Joe! Aş dori să aflu ce face această contractuală la Aristos…

Colombo ridică din umerii săi masivi.

— Nu mă faceţi să râd! Ea este on the take. Tocmai şi-a luat darul.

— Totuşi, sugeră Malko. Ar fi interesant de văzut dacă se-ntâlneşte cu cineva, sau care sunt raporturile dintre ei. Joe, dumneavoastră vedeţi scara de-acolo din spate.

Bărbatul mormăi ceva, deloc entuziasmat, dar sfârşi prin a deschide portiera Ford-ului. Cu cămaşa de nylon lipită de spate din cauza transpiraţiei, el mergea ca un urs. Te întrebai dacă avea gât. Malko luase la cunoştinţă despre ancheta privind moartea lui Chiquitin. Aceasta era în impas.

El urmări cu privirea înaintarea lui Joe pe scara de incendiu. Din fericire, în acest cartier nimeni nu se ocupa de afacerile celorlalţi. Dacă cineva voia să se caţere pe o scară de incendiu pe această căldură de foc, era treaba lui. Joe se căţără pe scările ruginite la patru metri de sol şi rămase acolo, uitându-se prin ferestrele lui Porfirio Aristos. Pentru a-şi omorî timpul, Malko îşi aprinse o ţigaretă Rothmans şi încercă să se gândească la altceva. Terminase de fumat Rothmans-ul când îl văzu pe Joe Colombo coborând grăbit scara de incendiu.

Italianul reveni la Ford atât cât îi permiseră picioarele sale scurte, lăsându-se să cadă pe scaun, cu privirea buimacă, răsuflând ca un rinocer obosit. În sfârşit deschise gura.

— Dumnezeule!? Ce bordel de c… t!

Joe continua să înjure cu ochii aţintiţi asupra imobilului lui Porfirio Aristos.

— Dar ce ai văzut acolo? întrebă Malko intrigat.

Joe se întoarse spre el cu ochii ieşiţi din orbite şi bâlbâi:

— Dumneavoastră nu aţi văzut ceea ce am văzut eu! Această… această curvă a intrat în birou. Celălalt era singur. Un individ mic, cu o mustaţă mare, într-un costum chic alb, foarte „portorican“. Imediat el a încuiat uşa, stricându-se de râs. S-a apropiat de ea şi a început să-i desfacă nasturii de la bluză. Fir-ar a dracului! Dacă i-aţi fi văzut sânii… nu purta sutien. El e mai scund decât ea, astfel încât îşi freca mustaţa de „ea“ ca şi cum ar mânca-o. În tot acest timp, curva se freca de el ca şi când ar fi vrut să-şi şteargă o pată de pe fustă, cu ochii aţintiţi spre cer. Apoi o împinse spre birou, urcând-o pe acesta şi ridicându-i fusta peste coapse. Doamne, ce coapse are… spuse el oftând. Ea rămase imediat fără bikini minusculi care o acopereau. Fetiţa se amuza în acest timp legănându-l şi dându-i jos pantalonii. Îi vedeam buzele mişcându-se fără încetare. Oare ce obscenităţi îi spunea? În ceea ce îl priveşte pe Joe, acesta continua. Fusta ei nu era mai lungă decât centura. Pipiţa stătea veselă în aşteptare, sprijinită de birou. Cu o mişcare dibace i-a scos-o.

În pragul apoplexiei, Joe îşi înghiţi saliva şi continuă:

— Aristos o penetră rapid, lucru care o făcu să adopte o mină plină de satisfacţie. Apoi o prinse de coapse şi începu să pompeze ca un nebun. Nu am mai putut suporta să privesc aşa ceva. Daţi-vă seama că ea nu şi-a dat nici măcar cascheta jos de pe cap!… Şi asta nu era prima oară. Ei nu au schimbat nici măcar un cuvânt atunci când ea a intrat în cameră…

Joe epuizat de povestirea lui, îşi şterse fruntea cu o batistă în carouri. Malko era tulburat. Bizar incident.

— Şi pe urmă? întrebă el.

— Pe urmă! – explodă Joe – când eu am început să cobor, el se pregătea să o întindă pe podea, iar ea nu avea nimic de obiectat.

Ca o „contractuală“ să-şi facă de cap, era ceva anecdotic, dar faptul că ea era metresa omului pe care Malko îl supraveghea, era cu mult mai interesant. Prin femeie ar fi fost posibil să afle mai multe despre Porfirio Aristos şi prietenii acestuia. Legătura dintre o „police woman“ new york-eză şi un agent cubanez era foarte interesantă. Din descrierea lui Joe, ea nu avea un aer de femeie sălbatică, inabordabilă. Malko îşi spuse că, în mod inevitabil, ea va ieşi din biroul lui Aristos şi îşi va continua rondul.

— Joe, eşti liber. Ia un taxi şi du-te acasă. Eu am să încerc să o cunosc pe această vulcanică police woman.

— O.K., zise italianul. Am să mă duc să văd dacă maşina mea este „curată“. Pe urmă mă voi duce la Patsy's. În ochii săi străluci o lumină lubrică. Ei! Aveţi grijă să nu murdăriţi banchetele maşinii!

— Nu-ţi fie teamă, spuse Malko, noi nu am ajuns în stadiul acela…

Colombo se dădu jos din maşină şi înainte de a închide portiera îi spuse agentului cu un rânjet vesel:

— Faceţi o gafă ca să-i daţi ocazia să vă rupă un tichet, nu-i aşa? Sau şliţul.

Imediat Malko luă locul lui la volan şi efectuă o superbă întoarcere de-a curmezişul 116-e rue şi merse să parcheze la patru imobile distanţă de cel al lui Porfirio Aristos, pe singurul loc liber, în faţa gurii de incendiu. Contravenţia era asigurată. Toate celelalte amplasamente cu parcometre erau ocupate.

Opri motorul şi aşteptă. Cinci minute mai târziu, frumoasa siluetă maro a femeii poliţist apăru pe trotuar. Fără să se grăbească, ea se-ndreptă în direcţia lui, verificând parcometrele în trecere.

Malko o studia prin retrovizor. Avea o faţă fermecătoare şi plină de inocenţă, cu ochi mari castanii. Ajungând în dreptul Ford-ului, ea se opri, îl studie câteva secunde, apoi bătu în geam. Malko îl coborî numaidecât.

— Nu aveţi voie să parcaţi aici, spuse contractuala, este interzis.

Avea o voce de fetiţă, subţire, neîndemânatică, dar nu agresivă. Malko îi adresă un surâs încântător.

— Nu am găsit loc în altă parte.

Guardul contractual coborî capul.

— Trebuie să plecaţi, altfel trebuie să vă rup un tichet.

Ochii ei tulburaţi, nu părăseau faţa lui Malko. El profită de ocazie.

— Nu trebuie să fie uşor să vă faceţi meseria pe această căldură.

Ea oftă, sărind de pe un picior pe altul.

— Nu-mi mai amintiţi despre asta. În mod normal am un scuter, dar este stricat. Acum trebuie să mă întorc la comisariat, care este aproape la o milă distanţă, pentru ora de pauză. O să mi se facă rău.

— Vreţi să vă conduc cu maşina? îi propuse Malko.

Femeia poliţist luă un aer comic speriat.

— Ei! Nici să nu vă gândiţi. Sunt de serviciu şi în afară de asta nu vă cunosc.

Cu toate acestea, ea nu făcea nicio mişcare. Malko se hotărî să-ncerce marea lovitură. Deschise portiera şi coborî.

— Priviţi, spuse el, are aer condiţionat, ceea ce vă va permite să vă răcoriţi puţin.

— E mişto, se extazie ea.

— Atunci urcaţi! spuse Malko.

El îi puse mâna pe spate, vârfurile degetelor sale atinseră sânul ei drept. Ea nu păru să-şi dea seama.

Ea şuşoti deodată.

— O! ce cald e. Dar plecaţi repede. Nu trebuie să fiu văzută de un echipaj de patrulare urcând în maşina dumneavoastră. Aş fi sancţionată.

Ea se instală pe scaunul de lângă el şi plecară imediat, mergând spre Pleasant Avenue.

— Cum vă numiţi? o întrebă el.

— Christina Lamparo. Dar dumneavoastră?

— Malko Linge.

Ea pufăi:

— Este un nume ciudat.

Lui îi rămânea puţin timp la dispoziţie pentru a acţiona. Cu aerul cel mai natural, îi puse mâna pe genunchiul dezvelit.

— Dumneavoastră aveţi nişte picioare superbe, spuse el. Cum poate o fată aşa de frumoasă să facă o astfel de meserie? Ar fi trebuit să faceţi cinema.

Ea oftă, fără a-i respinge mâna.

— Oh! Soţul meu este foarte gelos, el n-ar fi niciodată de acord cu

aşa ceva.

El îşi plimbă degetele pe coapsa brună, ridicând fusta. Christina fremătă.

— Hei! Fiţi cuminte, spuse ea cu o voce moale.

Manevrând volanul cu o singură mână, Malko întoarse în Pleasant Avenue, urcând spre nord. Fără a-şi privi vecina, el lăsă degetele sale să urce până când întâlniră o barieră de nylon. Atunci, el rămase pe loc mângâind uşor.

În momentul în care el vira pe 120-e rue, simţi nişte degete care-i desfăceau cureaua şi coborau.

Gheaţa se spărsese.

El întoarse capul, ridicând piciorul de pe accelerator. Christina Lamparo îl privea cu gura întredeschisă şi ochii tulburi.

— *I feel like sucking*,[20] spuse ea cu o voce domoală.

Cu o mină comic de serioasă zugrăvită pe faţa-i copilăroasă, se lăsă în genunchi pe podeaua Ford-ului. Numai cascheta era la înălţimea geamului.

— Continuaţi până la Lennox. Pe urmă reveniţi prin 118-e rue.

Ea se-aplecă asupra sexului lui, fără să-şi scoată cascheta şi-l înghiţi cu un gest plin de blândeţe, după care capul său începu să se ridice şi să coboare într-o cadenţă foarte rapidă, bordul caschetei sale lovindu-se de fiecare dată de torsul lui Malko, cu ochii închişi şi cu un rid de concentrare pe frunte. La colţul cu Madison trebui să oprească, semaforul fiind roşu, dar ea nu se întrerupse. Malko rezistă până la Fifth Avenue, apoi explodă în gura docilă care nu se retrase. Christina Lamparo se ridică imediat cu un aer satisfăcut.

— Credeam că n-o să ajungi aici, spuse ea veselă.

Malko reveni la realitate. Ea scoase un ruj din poşetă şi începu să-şi refacă conturul buzelor, apoi se-ntoarse spre Malko.

— Să ştii că eu niciodată nu fac asta prima dată, dar tu-mi placi la nebunie. Acum trebuie să mă laşi la colţul dintre Lexington şi 118-e. De-acolo nu mai am mult. Ai vrea să ne revedem?

— Bucuros! spuse Malko. Unde şi când?

Apetitul sexual al contractualei părea fără limite. Dumnezeu doar,

---

[20] Am poftă să sug.

ştia unde se va ajunge.

— Există un bar pe Troisieme Avenue, spuse Christina Lamparo, la colţul cu 112-e rue, îi spune La Borraquena. Către ora şapte, dacă poţi şi tu. Dar eu nu voi avea mult timp.

— Vii în uniformă?

— O, nu. Dar îmi place mult uniforma. Voiam să devin stewardesă, dar nu sunt suficient de stilată. Am încercat mereu să fac tot felul de trucuri în uniformă.

Malko se opri. Ajunseseră. Contractuala coborî rapid.

— Pe curând.

Ea se depărtă, agitând carnetul său de contravenţii. Malko plecă imediat, îngrijorat. Se întreba ce-i va aduce acest rendez-vous. Judecând după uşurinţa cu care ea-şi oferea favorurile, o aventură cu Porfirio Aristos nu însemna mare lucru.

Cum însă n-avea altă pistă şi această felaţie motorizată şi atât de naturală îl tulburase, avea poftă s-o revadă pe această femeie.

Una peste alta, C.I.A. era cea care-l trimisese în Spanish Harlem. I-ar rămâne timp să vorbească despre Christina Lamparo cu John Peabody, dacă ea se dovedea cea mai mare afacere la est de Hudson River.

*
* *

De-abia trecuse de uşa roşie a barului şi Malko avu impresia că se găseşte într-un tunel. Distingea siluete, auzea voci, muzică spaniolă emisă de un juke-box. Căldura era aproape la fel de insuportabilă ca afară.

Interiorul tavernei era luminat de lămpi minuscule, puse pe mese şi opaiţuri pe bar. Când ochii lui începură să se obişnuiască cu obscuritatea, reuşi să distingă detaliile sălii. Cu faţa spre intrare, barul dispărea acoperit de grupuri compacte de băutori. Pe fiecare latură câte un rând de separeuri dispăreau în penumbră în două culoare încă mai întunecoase decât restul.

La Borraquena semăna cu barurile americane, unde practic nu poţi recunoaşte persoana din faţa ta.

La bar nu erau decât bărbaţi. El se hotărî mai întâi să exploreze

culoarul din stânga.

În aer plutea un vag miros de marijuana. Pe pipăite, el se-ndreptă spre primul rând de boxe, examinând cuplurile ghemuite în obscuritate. Doar în fund, distinse o siluetă în alb. El mai ezita, când o mână se-ntinse spre el. Christina Lamparo schimbase uniforma, cu o rochie de in albă care se-ncheia cu nasturi de sus până jos şi se oprea la jumătatea coapselor. Malko se strecură în separeu şi ea, foarte direct îi puse mâna pe coapsă, urcând până ce găsi ceea ce căuta.

— Eşti drăguţ că ai venit, murmură ea cu o voce care exprima mirarea. Mi-era teamă c-o să-mi dai plasă.

Ei n-avuseseră mult timp la dispoziţie ca să se cunoască. Deodată, ea îşi apropie obrazul de al lui şi-i băgă o limbă caldă în gât, înghesuindu-se în el, chiar în momentul în care un chelner se apropia de masă.

— Ce serveşti? întrebă Malko. Eu iau un daiquiri.

— Şi eu la fel! murmură Christina Lamparo. De obicei nu beau decât piragas.[21] Alcoolul are asupra mea un efect ciudat, mă înnebuneşte.

Chelnerul, prudent, aduse din start patru daiquiri şi ceru plata pe loc. Un tânăr portorican murdar, cu ochii injectaţi se apropie de Christina şi-i şopti ceva la ureche. Ea negă din cap, râzând. Când el se depărtă, ea-i spuse lui Malko:

— Îmi propunea o raţie de drog, dar eu nu mă droghez şi nu am nevoie. Am poftă tot timpul să fac sex. Doar, pentru asta trăiesc.

Ea-şi sorbi băutura dintr-o înghiţitură şi se-mbrăţişară. Din proprie iniţiativă, ea-şi desfăcu doi nasturi de la rochie, eliberând trei sferturi din sânii săi.

Puţin câte puţin degetele puse pe Malko începură să se-nsufleţească. Un pic jenat, el se-ntoarse spre celelalte separeuri.

Era la fel. Cupluri înlănţuite ca nişte caracatiţe, unele lungite pe bancheta în formă de „U“, la adăpostul mesei.

Christina Lamparo gemu scurt, satisfăcută şi cu un gest precipitat, eliberă virilitatea lui Malko, continuându-şi masajul la adăpostul mesei.

---

[21] Apă la gheaţă parfumată cu tot felul de esenţe.

— Tu vii des aici? întrebă agentul, care avea dificultăţi în a vorbi normal. Contactul cu această superbă femelă cu instincte primitive nu-l lăsa indiferent.

— Oh da! răspunse ea fără să se-ntrerupă. Eu îl cunosc pe patron şi din când în când fac amor cu el, după ora de-nchidere în spatele barului.

Ochii ei erau din ce în ce mai strălucitori şi pieptul ameninţa să mai facă să sară câţiva nasturi.

Deodată, ea scoase un ţipăt scurt şi-l strânse pe Malko, mai să-l facă să ţipe. Stătu câteva clipe tăcută, apoi spuse cu o voce înceată:

— Dumnezeule! Am juisat.

Ea se-ntoarse spre el.

— Vreau să mă f… cu tine.

Malko reuşi să-şi păstreze calmul.

— Aici? Nu vrei să mergem la tine?

Ea negă din cap, cu un aer speriat de fetiţă.

— Nu! spuse ea. Soţul meu este foarte gelos. Odată am făcut dragoste cu un prieten când el era în bucătărie şi mi-a fost aşa de frică încât n-am juisat. Vino! N-am nimic pe dedesubt. Este uşor…

Cu mâna stângă, ea-şi descheie trei nasturi din partea de jos a rochiei, apoi se-ntoarse spre perete aşezată pe-o parte pe bancă.

— Vino, repede! zise ea.

Mâna ei dreaptă îl ţinea pe Malko şi-l trăgea în întuneric spre fesele ei. Când le simţi căldura, se răsturnă la rândul lui alături de ea. Nu mai auzea larma din bar şi îi zvâcneau tâmplele. Sexul lui se strecură între cei doi stâlpi de carne călduţă şi o penetră dintr-o singură mişcare, aproape fără niciun efort. Christina se sprijinea de perete cu ambele mâini şi gâfâia. Cu piciorul drept lovi masa şi paharele cu băutură se răsturnară. Ea-şi întoarse gâtul spre Malko.

— *Fuck me, fuck me*,[22] murmură ea.

În ciuda poziţiei sale incomode, ea reuşea să-şi mişte şoldurile. Malko strecură o mână sub rochie pentru a pătrunde mai mult în ea. El auzi o glumă în separeul vecin, apoi strigătul răguşit al Christinei şi aproape imediat urmă propriu-i orgasm.

---

[22] Posedă-mă, posedă-mă.

Se simţi juisând cu o plăcere sălbatică. Fără să se poată controla, el împinse ca s-o penetreze mai mult, scutură masa şi vărsă ultimul pahar cu daiquiri. Christina se ridică şi-l făcu să iasă afară din ea. Liniştită, scoase un kleenex din poşetă şi începu să repare pagubele.

— E bine, spuse ea, aş mai vrea un alt daiquiri.

Chelnerul era deja lângă ei. Adună paharele goale, fără comentarii. Sub privirea tandră a Christinei, Malko îşi aranjă un pic ţinuta, gândindu-se că nu a progresat cu nimic în ancheta sa. Paharele cu băutură sosiră. Agentul o privea visător. După câte ştia el, era a treia repriză de sex a Christinei în ultimele patru ore. Ca şi când aceasta i-ar fi ghicit gândurile, oftă:

— Să ştii că eu nu trăiesc decât pentru sex. Dacă nu fac asta de câteva ori pe zi, sunt bolnavă.

Malko începea să o creadă.

— Dar cum reuşeşti?

Christina surâse cu candoare.

— O fac peste tot pe unde pot, de oricâte ori se iveşte ocazia în drumurile mele. Sunt tipi care mă cunosc şi mă aşteaptă. În această dimineaţă, înainte de a te întâlni, abia o făcusem cu un avocat. El nu are timp nicio dată, astfel că atunci când mă prinde, mă rezolvă sprijinită pe birou sau chiar pe jos, lucru care îmi place foarte mult. Odată am făcut-o chiar şi într-un şantier, într-o maşină… Dar am făcut-o şi într-o biserică…

— Într-o biserică? – zise Malko – cu preotul?

— Nu-i vina mea! protestă Christina Lamparo cu o voce speriată. Nu voi mai repeta acest lucru, pentru că bunul Dumnezeu m-a pedepsit…

— Ai luat cumva vreo boală? întrebă Malko deodată speriat.

Ea negă din cap, râzând.

— Oh, nu… Eu sunt atentă cu cine merg.

— Atunci?

— Este o istorioară care s-a petrecut cu o săptămână în urmă…

Femeia începu a-i depăna lui Malko aventurile ei la gura de hidrant şi dezlănţuirea pastorului Oswaldo Barranquilla. Malko asculta neatent. Deodată deveni foarte atent. Christina tocmai spusese:

— În momentul în care pastorul vroia să mă posede, s-a întâmplat

un lucru teribil. Un tip urmărit de alţi trei a intrat în biserică. După o scurtă discuţie cu pastorul, s-a ascuns în sacristie. Totuşi, cei trei l-au găsit şi i-au băgat un cartuş de dinamită în c… A fost sfârtecat.

Ea povestea toate acestea cu o voce de fetiţă îngrozită. Malko nu mai regreta aventura sa erotică. Christina tocmai îi povestise despre moartea lui Chiquitin, informatorul C.I.A. asasinat cel mai probabil de Juan Carlos Diaz. El întrebă cu o voce neutră:

— De ce nu ai intervenit? Doar faci parte din poliţie?

Ea coborî ochii în pământ.

— Mai întâi eram încurcată, gândeşte-te şi tu. În afară de asta, când am văzut despre ce este vorba mi-a fost frică.

— Tu îi cunoşti?

Christina dădu din cap îngrozită.

— Îl cunosc pe unul dintre ei. Este un tip foarte primejdios, Manuelo. Ar fi vrut să vând droguri pentru el. În uniforma pe care o port ar fi fost foarte uşor să fac asta. M-a invitat de mai multe ori la un club ieftin, numit Paticlas, pe strada 105. Acolo îşi face veacul. Nu-i doar urât ca o maimuţă, este şi foarte rău. Ştiu că a omorât mai mulţi oameni, „junkies“ care îi datorau bani. Ea îşi muşcă brusc buzele. Nu trebuia să-ţi spun asta.

— Nu-i nimic, zise Malko cu un aer degajat. Preotul nu te-a denunţat?

Portoricana surâse încurcată.

— Nu, pentru că speră că mă voi mai duce pe la el, dar mi-este frică.

Dacă oamenii C.I.A. ar şti că un membru al poliţiei new-york-eze a asistat la asasinarea lui Chiquitin, s-ar îmbolnăvi. În orice caz, Christina îi furnizase o pistă.

Deodată, portoricana îşi puse mâna pe mâna lui Malko.

— Să ştii că te iubesc foarte mult, spuse ea.

Era emoţionant. Malko pusese deja o hârtie de 20 dolari pe masă. Se ridicară. El îşi simţea picioarele moi, timp în care Christina părea în plină formă. După ce ieşiră în stradă, femeia îl luă de mână. Domnea aceeaşi căldură.

— Ne vom revedea?

— Bineînţeles, o asigură Malko.

— Eu patrulez între străzile 122 şi 118. De la Pleasant Avenue la Park. Acum te părăsesc.

Christina se lipi grăbită de el pentru o clipă, depărtându-se apoi cu paşi legănaţi. Chiar şi la ora opt seara căldura era de nesuportat.

Chris Jones şi Milton Brabeck aşteptau în birourile D.O.D. la New York, în C.B.S.Building.

De data aceasta el va avea nevoie de protecţie. Înainte de sfârşitul serii risca să se găsească faţă în faţă cu unul dintre asasinii lui Chiquitin, unul dintre complicii apropiaţi ai lui Juan Carlos Diaz.

Capitolul VII

Ţinând paharul cu amândouă mâinile, Malko sorbi o înghiţitură din paharul său de Cuba Libre, un amestec de rom şi Coca-Cola, încercând să ia aerul speriat şi încordat al unui drogat aflat în suferinţă, cu mâinile tremurând uşor, cu privirea neliniştită, insinuoasă. Pentru a treia oară barmanul Social Clubului, un portorican aproape chel, slab ca un cuc, îşi întorcea spre masa lui privirea inchizitorială.

Era cât pe ce să rateze intrarea în Paticlas. Când bătuse la uşă, un portorican masiv şi murdar o deschisese doar câţiva centimetri. El se pregătea s-o-nchidă la loc, atunci când Malko pronunţă numele lui Manuelo. Celălalt o închise ezitant, o redeschise şi alţi doi portoricani, între care barmanul, îl examinară pe Malko neîncrezători şi într-un târziu îi spuseră că Manuelo nu este acolo.

— Aş dori să-l aştept, spuse agentul.

Strecurase mărinimos o bancnotă de cinci dolari portarului. După o nouă negociere, acesta îi făcu semn să intre.

Paticlas-ul era o dărăpănătură cu un mic bar în colţ, scaune şi mese rustice fără feţe de masă, cu luminaţie deficientă şi eterna muzică hispanică. Acolo nu existau femei ci numai tineri portoricani, bărbaţi care intrau şi ieşeau fără-ncetare. Malko era singurul străin şi acest lucru incomoda în mod vădit. El se-mbrăcase într-o cămaşă sport, un pantalon şi avea în buzunar o veche seringă hipodermică, împrumutată de la comisariatul din Harlem. Aceasta făcea parte din pregătirile dinainte de a se aventura în gura lupului. Pe stradă, Milton Brabeck şi Chris Jones făceau de gardă în mod discret.

Agentul fusese aşezat la o masă mai departe, ca pentru a-l împiedeca să audă convorbirile.

Uşa se deschise pentru a treizecea oară. Cerberul care băgase în buzunar cei cinci dolari îl luă în primire pe noul sosit.

Clientul porni direct spre masa lui Malko şi bătăile de inimă ale acestuia din urmă se accelerară: se vorbea despre el. El îl cercetă pe noul venit, un zdrenţăros, cu umerii laţi şi lăsaţi, cu braţe lungi ca de gorilă, îmbrăcat cu un pantalon galben şi pantofi lăcuiţi, albi. Purta o

brăţară enormă la încheietura mâinii drepte şi cămaşa havaiană era descheiată pe un tors păros. Faţa lui trăda o brutalitate primitivă, crudă. Din instinct, Malko realiză că acesta era omul pe care îl căuta.

Conversaţia odată terminată, acesta se îndreptă spre agent cu paşi legănaţi şi ocupă scaunul din faţa lui. Ochii adânciţi în orbite erau total inexpresivi. Îl privea pe Malko fix, ca şi când ar fi fost o insectă şi spuse:

— Eu sunt Manuelo. Cine eşti tu, poponarule?

— Tu eşti Manuelo… – repetă Malko. Sunt foarte bucuros să te cunosc.

— Nu te-am văzut pe aici niciodată, i-o reteză scurt individul. Cu ce treburi pe aici? Ai greşit cartierul sau…?

— Nu, nu, – spuse precipitat Malko. Doream să te cunosc.

Manuelo, surprins de această insistenţă îşi încruntă sprâncenele. Vădit lucru, nu ştia de unde să-l ia pe Malko. Acesta din urmă privea fascinat ghiulul de mărimea unei mingi de golf de pe degetul portoricanului. Îşi dădu seama că cea mai mare parte a conversaţiilor din Social Club încetaseră.

Manuelo se aplecă peste masă.

— Cine ţi-a vorbit despre mine, sulică?

— O fată, o anume Christina. Am întâlnit-o în bar, la Borraquena.

— Ah, curva, zise Manuelo, plin de dispreţ. Ochii lui negri nu-l slăbeau pe austriac.

— Şi ce dracu' ţi-a spus curva asta? întrebă Manuelo.

Malko lăsă privirile în jos şi spuse cu o voce imperceptibilă:

— Aş avea nevoie de nişte heroină.

O linişte apăsătoare se lăsă. Manuelo privea cu ochi lipsiţi de expresie, întrebând cu o voce blândă, plină de ironie:

— Ce-i aia heroină?

Malko mimă un aer înfuriat. Scoase din buzunar un teanc de bancnote împăturite şi spuse cu o voce tranşantă:

— Ascultă aici… am nevoie efectivă… măcar o doză. Tipul care mă aproviziona s-a uşchit. Această fată mi-a spus că m-aţi putea depana.

— Fiţi-ar mecla a dracului – zise Manuelo – unde locuieşti?

— First Avenue 88th.

Asta se afla la limita lui Spanish Harlem. Manuelo bătea darabana

pe marginea mesei.

— Nu sunt poliţist, se jură Malko. Aş vrea doar să mă scoţi din rahat.

Vocea sa era atât de patetică, încât simţi cum Manuelo se înmoaie. Trebuia să joace până la capăt rolul de narcoman, pentru a nu risca să trezească suspiciunea portoricanului şi să nu mai iasă viu din bar. Mâna lui se deschise şi lăsă pe masă cinci hârtii de câte zece dolari. În mod normal preţul unei doze era de treizeci de dolari.

— Uite lovelele.

Manuelo nu ezită decât o secundă, după care puse mâna pe bani.

— Aşteaptă puţin, îi spuse lui Malko. Ridică-te şi du-te acolo.

Îi indică o uşă în fundul barului, deasupra căreia era o lampă de culoare roşie, pe care scria „EXIT“. Malko se supuse. Imediat, Manuelo şi cerberul de la uşă îl luară cu ei. Traversară un hol lung, unde se afla un telefon şi o ieşire de incendiu. Cerberul îl lipi pe Malko de perete şi îi perchiziţionă rapid buzunarele. Dădu inevitabil peste seringă. Mormăi ceva de neînţeles, o luă şi o băgă în buzunar. Apoi îi înşfăcă braţul drept, ridicând cu brutalitate mâneca cămăşii şi îl trase la lumina cabinei telefonice, pentru a-i examina venele. O jumătate de duzină de mici puncte roşii se distingeau pe venă, chipurile, semnele rămase de la injecţii. Manuelo surâse dispreţuitor.

— E-n regulă. Credeam că eşti un copoi. Aşteaptă aici. O să-ţi aducem marfa.

Cei doi se întoarseră în sală. Malko încerca să-şi calmeze bătăile inimii. Vicleana punere în scenă, imaginată de medicul comisariatului din Harlem funcţionase perfect. A fost suficient să-l înţepe în venă de câteva ori.

Treizeci de secunde mai târziu, cerberul reveni cu un pliculeţ din plastic, pe care îl întinse spre Malko.

— Uite-ţi medicamentele, injectează-ţi doza rapid şi apoi cară-te.

Rămase acolo, în timp ce Malko desfăcea pliculeţul plin cu o pudră albă, amestec de lactoză şi heroină. Agentul umplu seringa cu apă şi amestecă praful înăuntru. Începea să aibă probleme. Dacă huiduma nu pleca, trebuia să se injecteze, realmente.

Dintr-odată malacul îi spuse:

— O.K. Du-te în W.C. Acolo nu te vede nimeni. Fără a mai aştepta,

Malko se încuie într-una din cabine, vărsând conţinutul fiolei în chiuvetă şi apoi îşi înţepă vena până când aceasta începu să sângereze. Apoi se întoarse din nou la masa din local. Acum identificase unul dintre apropiaţii lui Juan Carlos Diaz. Îl căută din priviri pe Manuelo. Portoricanul era instalat la o masă din stânga barului, alături de un cuplu. Bărbatul era scund, cu părul pieptănat pe spate, pe faţă arborând o mustaţă enormă. Malko se gândi imediat la fotografiile lui Porfirio Aristos. Lângă el era aşezată o brunetă cu ochii un pic bulbucaţi, mignonă, cu picioare subţiri. Pantofii cu tocuri înalte completau un taior bleu, în dungi. Să tot fi avut treizeci şi cinci de ani. Manuelo se întoarse, zărindu-l pe Malko. Se ridică brusc şi veni spre el.

— Ţi s-a spus să te cari. Doar ţi-ai primit doza, nu?

Malko se ridică cu docilitatea fericită a narcomanului satisfăcut, fără să discute.

— Pot să mai revin?

— Da, numai dacă ai „mălai“. Dar mai înainte să dai un telefon.

Malko porni pe strada pustie printre pubele şi se depărtă cu un mers clătinat. Îi trebuiră mai multe secunde pentru a repera Ford-ul Granada parcat în faţa unei clădiri abandonate. Milton Brabeck ieşi din maşină imediat cum îl văzu. Era de nerecunoscut. Purta o pălărie din pânză înflorată, un tricou cu mâneci scurte albăstrui având pe piept logo-ul berii BECK’s şi o pereche de blugi tociţi. De asemenea, bascheţii din picioare erau ferfeniţă…

Chris Jones era mai puţin făţos, într-un hanorac şi o pereche de pantaloni bleu. Malko se urcă în maşină şi îşi şterse faţa leoarcă de sudoare, sub privirea celor două gorile. Era într-adevăr o căldură demenţială, deşi trecuse de miezul nopţii.

— Imaginaţi-vă, spuse Milton Brabeck contrariat, unul a încercat să ne fure o roată în timp ce eram puţin mai departe de maşină. Hal de cartier! Dumneavoastră ce aţi făcut?

— Acolo, în bar, zise Malko, este Porfirio Aristos împreună cu Manuelo, unul dintre asasinii lui Chiquitin. Prin el poate vom ajunge mai departe. Acum sunt reperat. Unul dintre voi va trebui să supravegheze ieşirea din acest bar. Vreau să ştiu unde se duce el.

Chris Jones se încruntă îngrijorat.

— Ar fi oare nevoie să cerem întăriri?

— Să nu ne grăbim. Poate se va întâmpla ceva. Este posibil ca Manuelo să ne conducă la locuinţa sa, ceea ce nu ar fi chiar de colo.

— Fiind cel mai zdrenţăros, spuse Milton Brabeck, mă camuflez mai bine. O să-i ţin trena.

— Perfect, zise Malko. Te aşteptăm la hotel.

Părăsi maşina alături de Chris Jones şi o apucară pe Second Avenue, pentru a găsi un taxi. Malko era în culmea fericirii. Avusese o zi plină de rezultate. Dacă Juan Carlos Diaz se mai găsea încă în Spanish Harlem, exista o şansă să-l găsească.

*

* *

Soneria telefonului îi făcu pe cei doi bărbaţi să tresară. Era aproape două dimineaţa, când priveau un film vechi la televizor, tolăniţi în fotoliile din apartament. Malko ridică receptorul şi auzi vocea surescitată a lui Milton Brabeck.

— Am pus-o! Tocmai au intrat într-o clădire pe 115, aproape de colţul parcului.

— Despre cine e vorba?

— O fată, Aristos şi un malac în pantaloni galbeni.

— Ajungem imediat, spuse Malko.

Chris Jones opri televizorul, mormăind fără entuziasm:

— Pentru Dumnezeu, o să ne petrecem noaptea ca nişte maimuţoi?

Cinci minute mai târziu, Pontiac-ul lui Chris Jones oprea pe Parc Avenue în dreptul străzii 115. Locul era mai degrabă sinistru. Parc Avenue fiind intersectată de calea ferată aeriană ducând la Comite de Westchester, cu arcadele din piatră neagră. Terenurile virane alternau cu imobile abandonate, uneori pe jumătate distruse. Sub calea ferată suspendată, la numai trei blocuri depărtare, se afla o hală animată în timpul zilei dar pustie noaptea. Milton Brabeck apăru dintr-o cabină telefonică aflată sub arcada care survola strada 115.

— Sunt în această clădire la etajul patru, spuse acesta. Clădirea se afla la colţul dintre Parc Avenue şi strada 115, pe latura de nord. La parter era o prăvălie cu firma Botanical Products. Din toate cele cinci etaje, numai la unul mai era lumina.

Din clădirea vecină nu rămăsese decât o carcasă dărăpănată, în urma unui incendiu.

— Deşi casa pare abandonată, uşa este deschisă, spuse Milton.

— Hai să mergem acolo, spuse Malko. Sunt curios ce fac acolo, înăuntru.

Traversară strada, intrând într-un gang lipsit de lumină, unde sălăşluia un miros fetid. Pereţii erau acoperiţi cu graffiti.. Un şoarece fugi printre picioarele lor. Nu exista ascensor, iar mirosul de pe scară era mai pătrunzător decât cel de pe culoar. Se opriră la primul etaj. Uşile a două apartamente se bălăngăneau. La al doilea şi al treilea etaj – aceeaşi situaţie. Niciun geam, nici mobilă nu se aflau în jurul lor. Puteai crede că te afli într-un imobil distrus de bombardament. Între etajele trei şi patru la urechile lor ajunse un zgomot de muzică, acoperind din fericire trosnetele treptelor putrezite. Milt şi Chris aveau pistoalele lor Magnum 357 în mână pentru orice eventualitate, dar până în prezent nu întâlniseră niciun motiv de a le folosi.

Malko se opri pe palierul etajului al patrulea. Uşa din dreapta era închisă. Cea din stânga nici măcar nu exista. Muzica venea din dreapta. Acolo erau Manuelo şi ceilalţi. Cât putu de încet, agentul se apropie de uşă şi îşi lipi urechea de ea. Auzi voci şi râsete şi un sunet de chitară. O frumoasă voce de bariton cânta în spaniolă: *Diga muchas gracias a la vida*.[23] Malko se depărtă şi începu să urce pe scară către etajul cinci. Chris şi Milton îl urmară.

Un etaj mai sus ajungeau pe acoperiş. Căldura urca din îmbrăcămintea de asfalt plat în trepte. Cele două apartamente erau pustii, la fel şi acoperişul cu o superbă vedere spre calea ferată şi magherniţele din împrejurimi. În spatele imobilului exista o serie de clădiri părăsite şi negre, deosebit de sinistre. Malko îmbrăţişă cu privirea acoperişul şi zări pe faţadă o scară de incendiu care se-nfunda în obscuritate. Una din treptele sale se găsea în faţa apartamentului care îi interesa.

— Mă duc să văd ce se-ntâmplă, spuse el.

Se angajă pe platforma metalică şi începu să coboare. De-a lungul imobilului, căldura era încă mai înăbuşitoare decât pe acoperiş: El

---

[23] Spune mulţumesc vieţii. (sp).

ajunse pe treaptă şi se opri. Din fericire nu erau perdele. Malko înaintă încet, rămânând în întuneric. El zări o cameră goală, mobilată doar cu câteva taburete capitonate şi perne. Tapetul de pe pereţi era aranjat în fâşii şi în plafon atârna un bec. Nu exista nici-un fel de lux.

Un bărbos solid cu bustul gol cânta, acompaniindu-se de o mică chitară mexicană, o „cotocordo“. Aşezată la picioarele lui, pe un taburet, stătea bruneta îmbrăcată în taior, puţin cam trecută, cea pe care o văzuse la Social Bar împreună cu Aristos. Acesta din urmă, aşezat pe o pernă, pălăvrăgea cu Manuelo şi o fată superbă. Pielea ei era atât de întunecată, încât la-nceput Malko crezu că-i negresă. Ochii imenşi, migdalaţi luminau o faţă de o frumuseţe sălbatică. Era îmbrăcată foarte romantic cu o rochie lungă cu volane şi un corsaj cu un decolteu pătrat, dând la iveală un piept impresionant.

În ciuda frumuseţii ei, atenţia lui Malko se concentră asupra omului care stătea cu faţa spre el, aşezat pe un taburet, pregătindu-se să fumeze o ţigară, grăsuţ, cu părul negru ondulat, faţa rumenă cu o gură prea mare şi un nas borcănat. Era Juan Carlos Diaz, asasinul de pe Dulles Airport.

Capitolul VIII

„Spune mulţumesc vieţii! Spune mulţumesc vieţii.“ Chitaristul îşi umfla plămânii, transpunând acordurile din ce în ce mai puternice pe chitara sa. Fata superbă cu pielea neagră, acompania cu mişcări din cap melodia, de parcă era vrăjită. Deodată Juan Carlos Diaz, fără să-şi scoată ţigareta din gură, o luă de mână, forţând-o să se ridice. Ea ascultă cu un surâs complice şi tandru. El o împinse în camera vecină, separată de o perdea.

Precaut, Malko se deplasă, agăţându-se de balustrada de incendiu şi aplecându-se să vadă şi în partea cealaltă a camerei.

Acolo era o masă făcută din scânduri şi două capre, plină cu sticle şi platouri cu gustări reci. Camera era luminată de două sfeşnice puse pe masă. Juan Carlos Diaz nu-şi pierduse timpul: el se pregătea, să descheie rochia fetei, pe care o sprijinise de masă.

Ea stătea cu capul pe spate, încântată. El se aşeză pe un scaun în faţa ei şi râzând luă o piersică galbenă de pe masă şi o stoarse între sânii ei, apoi începu să lingă sucul care curgea, urcând până la sfârcurile ascuţite ale sânilor. Sucul îl curgea pe la colţurile buzelor şi fata râdea, părul ei despletit, căzându-i pe faţă. În cealaltă cameră, chitaristul îşi continua concertul de cântece mexicane. După ce termină de lins sucul, Juan Carlos Diaz se ridică şi împinse fata spre spate răsturnând-o pe masă, printre farfurii, cu picioarele atârnându-i în gol.

Ea luă o sticlă de vin şi începu să bea pe nerăsuflate, rămânând în poziţia în care fusese aşezată. În acest timp, teroristul îşi scoase liniştit vesta. Când fata goli sticla, el se apropie şi se lungi peste ea începând să-i ridice rochia lungă cu volane, cu mâna stângă.

Agentul, care începuse să simtă nişte crampe, îşi abandonă postul de observaţie. El avusese destule şedinţe de sex în timpul zilei. Două minute mai târziu el îşi făcu apariţia pe acoperişul de smoală. Milton şi Chris îl priviră curioşi.

— Deci?

— El este acolo, spuse el. Face sex.

— Diaz? întrebă Chris Jones neîncrezător.

— Da, confirmă Malko, povestind ceea ce văzuse.

— Mother fucker,[24] mormăi gorila.

La gândul că acest terorist căutat de toate poliţiile din U.S.A. face sex cu o fată pe o masă îl făcea furios la culme. Era suficient un telefon la F.B.I. pentru ca o sută de agenţi să ia cu asalt imobilul. Ar fi fost sfârşitul pentru Juan Carlos Diaz, dar C.I.A. voia altceva.

— Trebuie chemat John Peabody, îi spuse Malko lui Chris. El este cel care trebuie să decidă. Să-l lăsăm pe Milton la palierul etajului trei, la pândă.

Cei doi ieşiră cât mai discret posibil, lăsându-l pe Milton Brabeck într-unul din apartamente goale şi se duseră la cabina telefonică de la care Milton îi telefonase lui Malko.

Chris Jones începu să formeze numărul C.I.A. de la Langley: 203.351.; 11.00., ceru cu „Security officier“ îşi dădu codul şi ceru să vorbească cu şeful D.O.D.

— Imediat, Emergency A 1 în operaţiunea „COBRA“.

El închise după ce dădu numărul şi aşteptară. Luminile străluceau la etajul patru, dar Malko se temea ca Juan Carlos Diaz să nu plece.

În sfârşit telefonul sună. El decroşă. John Peabody avea vocea clară şi era perfect treaz. El ceru să i se povestească în detaliu şi nu-l întrerupse pe Malko. În sfârşit acesta din urmă întrebă:

— Sir, care sunt instrucţiunile dumneavoastră?

Directorul Executiv al D.O.D. nu ezită nicio secundă.

— *Kill him!*[25]

Se auzi un clic. El închisese. Era un ordin care nu trebuia discutat şi interpretat. Chris Jones dădu din cap şi se uită la Malko.

— Eu ştiu că dumneavoastră nu vă place asta, spuse el, *but he has to go*.[26]

Malko nu răspunse. El nu era înarmat, gorilele urmau să-şi facă meseria. Chris scoase din buzunar un mic „38“ Smith et Wesson Stainless cu ţeava de doi ţoli.

---

[24] Porcăria dracului.

[25] Omorâţi-l!

[26] Trebuie să se-ntâmple.

— Cum dumneavoastră urmează să veniţi cu noi, nu trebuie să aveţi mâinile goale.

Agentul luă revolverul şi şi-l strecură în buzunar.

— Care este planul dumneavoastră?

Chris Jones răspunse surâzând:

— Intrăm, îl ciuruim pe tip şi ne roim. Aveţi încredere în noi! Nimeni nu va fi rănit.

Traversară strada în tăcere şi se-nfundară pe culoarul urât mirositor. Milton Brabek îi observa din umbră.

— Nimic nu s-a mişcat, îi anunţă el. Cântă întruna.

— Mergem acolo, spuse Chris Jones. Tu şi eu. SAS rămâne aici în cazul că ei ar pleca. Bossul a dat lumină verde la Executive Action. Aceasta n-ar trebui să pună nici-o problemă.

— Sigur că nu, zise Milton Brabeck.

Cei trei bărbaţi se priviră câteva clipe. Malko se simţea în acelaşi timp vinovat şi încurajat pentru că nu participa direct la execuţia lui Juan Carlos Diaz, dar asta era într-adevăr contra principiilor sale. El privi cele două gorile ale C.I.A. dispărând pe scara întunecoasă şi strâmtă, cu inima strânsă.

De s-ar termina totul cu bine! Cu de la sine putere, el decise să se ducă la palierul celui de-al patrulea etaj. Luă în mână pistolul, mirându-se de greutatea acestuia pentru o armă atât de mică.

În momentul în care ajunse pe palier se auzi un zgomot puternic urmat de unul sec: Chris Jones deschisese cu o lovitură de picior uşa şi se năpustise în apartamentul teroriştilor, urmat de Milton Brabeck.

*

* *

Chris Jones se opri brusc în mica intrare întunecoasă. Se distingeau trei uşi, toate închise. Se gândise să intre direct în camera în care se găsea Carlos Diaz, dar ezită o secundă. Care din uşi era cea bună?

Cea din mijloc se deschise deodată în faţa chitaristului bărbos cu instrumentul în mână. La început acesta nu văzu arma lui Chris Jones şi îl interpelă violent:

— Hei, eşti nebun sau ce se întâmplă?

Abia atunci văzu Magnum-ul şi, întorcându-se, urlă:

— A venit poliţia!

Chris Jones se afla deja în camera mare. Într-o secundă el fotografie scena. Femeia în taior era aşezată lângă portoricanul uriaş cu pantofi lăcuiţi, albi; un pic mai departe era Porfirio Aristos. Ei priveau gorila ca şi cum ar fi fost diavolul în persoană. Chris, cu arma îndreptată spre ei, strigă:

— Unde este…

El nu avu timp să continue. Perdeaua care separa cele două camere se depărtă brusc lăsând să se vadă două siluete lipite. Mai întâi o fată superbă cu corsajul descheiat, în picioarele goale, îngrozită. Ea era împinsă în faţă de un bărbat pe care Chris Jones abia putu să îl vadă, atât de lipit de fată era. Cu un braţ o ţinea în jurul taliei.

În mâna cealaltă el agita o armă automată.

Instinctiv, Chris Jones se retrase în spatele peretelui, dând peste Milton Brabek. Era imposibil să tragi fără să o loveşti pe fată. Celălalt trebuia obligat să lase ostaticul.

— Cine sunteţi şi ce doriţi? strigă Porfirio Aristos cu o voce ascuţită.

Juan Carlos Diaz se deplasase rapid spre fereastra care dădea spre platforma scării de incendiu. De-odată se întoarse, ochi cu arma sa pe Porfirio Aristos şi trase. Proiectilul sparse pieptul dominicanului, care se clătină înainte cu un strigăt surd. Deja Juan Carlos Diaz ajunsese la fereastră, protejat fiind de corpul ostaticei sale. Încălecă pervazul şi trase un foc în direcţia lui Chris Jones.

Fata speriată nu scoase niciun sunet.

Porfirio Aristos se ridică şi începu să se târască în genunchi, spre uşă.

Juan Carlos Diaz ochi din nou şi trase trei focuri. De astă dată avocatul fu lovit în cap. Căzu şi rămase nemişcat. Într-o secundă Juan Carlos Diaz lăsă fata şi dispăru în întunericul de pe platformă. Chris Jones se năpusti spre fereastră, dar cum fata nu se mişcase, în continuare nu putea face uz de armă. Îmbrânci tânăra şi sări la rându-i afară pe platformă.

Privind în jos, nu distinse nimic. Ridicând capul, timp de o fracţiune de secundă avu senzaţia că vede o siluetă escaladând acoperişul. Teroristul nu avusese practic timpul necesar să coboare

cele patru etaje. În concluzie, acesta era pe acoperiş.

Chris Jones reintră în cameră. Milton Brabek era aplecat asupra lui Porfirio Aristos. Se ridică:

— Cu ăsta s-a terminat. Unde este celălalt?

— Pe acoperiş, zise Chris.

În acel moment apăru şi Malko. Chris îi strigă:

— Atenţie! Supravegheaţi scările! Este pe acoperiş.

Ceilalţi protagonişti ai scenei deveniseră totalmente tăcuţi.

În mod vizibil nu realizau încă ce se întâmplase, iar moartea violentă a lui Aristos îi zăpăcise complet.

— Eu urc pe scara de siguranţă, spuse Chris Jones.

— Atenţie! remarcă Milton, există o altă scară de incendiu pe faţadă.

— O.K. Coboară şi acoperă strada.

Milton deja cobora scările în fugă. Chris Jones traversă din nou camera, în timp ce Malko urca spre acoperiş. O pată de sânge se lărgea pe podea în jurul capului lui Porfirio Aristos. Urcând scara de incendiu, Chris lovi cu piciorul un obiect metalic. Ridicându-l, observă că este un încărcător gol al pistolului calibrul 38. Asasinul îşi reîncărcase arma. Cu precauţie Chris înaintă pe acoperiş, în momentul în care Malko făcea acelaşi lucru dinspre apartamentul părăsit. Cei doi oameni se priviră miraţi. Acoperişul era pustiu, fără a exista vreun loc unde să te poţi ascunde. Era neted ca în palmă.

Juan Carlos Diaz dispăruse.

— Pentru Dumnezeu, nu este posibil! spuse Chris Jones. Eu l-am văzut căţărându-se aici. Doar nu s-a volatilizat.

Malko se apropie de marginea acoperişului spre stradă, zărindu-l cinci etaje mai jos pe Milton Brabeck care îi făcu semn că totul este în regulă.

Între bordura acoperişului şi clădirea vecină era o distanţă de cinci metri. Pe partea cealaltă era Parc Avenue, iar în faţă se afla un teren viran. Teroristului i-ar fi trebuit aripi ca să dispară. Malko privi de jur-împrejur. Juan Carlos Diaz nu avusese timpul necesar să coboare scara.

În concluzie, ori se afla pe acoperiş în continuare, ori s-a ascuns într-un colţ al apartamentului.

— Mă duc să verific în interior, îi spuse lui Chris.

Pătrunse în camerele goale întunecoase cu arma în mână.

*

* *

Pentru a zecea oară Chris Jones se apropie de marginea acoperişului pentru a verifica dacă nu exista cumva o cornişă de care teroristul să se fi putut agăţa. Nu era nimic.

Deodată, ridicându-se, el zări o gaură în învelişul de asfalt al acoperişului. Imediat aprinse un chibrit şi înjură copios. Acoperişul era unul fals. Exista un rost de patruzeci de centimetri între învelişul asfaltic şi acoperişul propriu-zis. Spaţiu suficient pentru a ascunde un om. Imediat, Chris se întinse pe burtă şi aprinse un alt chibrit, cu ochii aţintiţi pe gaură. Flacăra chibritului lumină o siluetă ascunsă la mai puţin de un metru de el. Chris nu avu timpul necesar să reacţioneze. Apucă să vadă un fulger galben şi să audă o detunătură. Senzaţia fu identică cu cea a unui pumn primit în faţă.

Încercă să mişte braţul şi să folosească arma, dar nu mai avea pic de vlagă. De-o dată, cu gura plină de sânge, îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Malko tresări auzind focul de armă. Se năpusti afară din apartamentul pe care îl controla. Imediat ce ieşi pe terasă nu văzu pe nimeni. O fracţiune de secundă se gândi că Jones fusese împins în gol de Juan Carlos Diaz. Fugi spre marginea interioară a acoperişului şi abia atunci zări corpul lui Chris, băgat jumătate sub acoperiş. În acelaşi timp auzi clar vibraţiile scării de incendiu sub greutatea cuiva care cobora în salturi. Se aplecă şi zări silueta aflată deja cu trei etaje mai jos. Trase trei focuri de armă în direcţia individului, dar platformele metalice pătrate protejau corpul fugarului. Realiză slabele şanse de a-l lovi.

Reveni la Chris. Îl trase cu greutate, fără a vedea sângele care inunda partea de jos a feţei. Simţind greutatea corpului inert îşi spuse că acesta este mort. Căută pulsul. Era slab şi neregulat. Sângele continua să-i curgă din gură.

Cu mare greutate, Malko reuşi să îl întoarcă pe o parte, pentru a nu se îneca cu propriul sânge şi alergă spre marginea acoperişului dinspre strada 115.

— Milton, strigă el. Vino repede, Chris este rănit.

El însuşi traversă din nou acoperişul şi cobora scara de incendiu. Aceasta dădea într-un fel de străduţă interioară, care se prelungea de-a lungul blocului, paralelă cu strada 115, terminându-se în final în Madison Avenue.

Malko coborî atât de repede cele cinci etaje, încât avu impresia că zboară. Sări pe pământ. Privi în fundul străduţei şi mai mult ghici decât zări o siluetă care fugea. Se lansă în urmărirea acesteia, alergând din răsputeri. În viaţa lui, niciodată nu fugise atât de repede. Nu mai simţea nici căldura şi nici rănile de la Hong Kong. Malko fugea pe solul denivelat între două rânduri de imobile condamnate.

Ajunse pe Madison gâfâind, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Carlos cotind pe strada 115.

Când intră pe stradal 115, agentul îl văzu pe urmărit la jumătatea blocului, alergând cât îl ţineau picioarele. Carlos Diaz îl zări şi el pe Malko şi trase în direcţia acestuia. Malko realiză că la această distanţă efectul armei automate este acelaşi cu al unei praştii, astfel încât menţinu ritmul. Nu făcu uz de pistolul Stainless. Pentru a fi eficientă lovitura, distanţa maximă era de zece metri. Gândindu-se la Chris Jones intensifică ritmul alergării.

Cu bucurie realiză că distanţa între el şi urmărit se micşora. Nu mai exista nicio pisică pe trotuar, iar ocupanţii rarelor maşini care treceau îi priveau ca pe doi nebuni care disputau un maraton în Spanish Harlem.

Juan Carlos Diaz traversă Lexington Avenue în plină viteză, cu austriacul pe urmele sale la o distanţă de numai patruzeci de metri. Nici el nu mai încerca să tragă. Se mai auzea doar zgomotul pingelelor pe asfaltul fierbinte. Malko se întrebă cât va mai putea menţine acest ritm. Ar fi dat oricât să vadă un echipaj de poliţie, dar nu apărea niciunul.

Când ajunseră pe Troisieme Avenue ritmul alergării celor doi bărbaţi se redusese considerabil. Semaforul era verde şi riscau să fie striviţi de maşini. Pe străduţele laterale circulaţia era nulă, cele

principale fiind însă animate. Malko se întreba încotro aleargă Juan Carlos Diaz, afară de cazul în care nu fuge la întâmplare. În orice caz, era hotărât să nu abandoneze urmărirea. Teroristul ajunsese pe Second Avenue. Ezită o fracţiune de secundă după care o luă la stânga, dispărând din câmpul vizual al lui Malko. Ajuns după câteva secunde pe Second Avenue, agentul se opri. Juan Carlos Diaz dispăruse.

În faţă la zece metri, un portorican încerca să telefoneze dintr-una din rarele cabine publice rămasă nedemolată. Malko se năpusti asupra lui şi îl scoase afară din cabină. Văzându-i arma, portoricanul îngrozit nu opuse rezistenţă.

— Ai văzut pe cineva fugind? întrebă austriacul.

Portoricanul se holbă îngrozit la acesta.

— Şi, şi.

— Încotro a luat-o?

Portoricanul întinse o mână, arătând strada.

— Acolo înăuntru, la metrou. L-am văzut coborând acolo…

Indica un punct foarte precis. Malko se duse în acea direcţie. Second Avenue era despărţită în lungime de o palisadă de lemn. Malko depăşi palisada dintr-o săritură, aterizând pe o platformă din enorme bârne pătrate care acopereau şoseaua pe lungimea câtorva cvartale. Unele scânduri lipseau. Malko văzu o gaură întunecată la picioare şi aprinse un chibrit. O veritabilă cavernă se căsca în toate direcţiile. Se lăsă înăuntru şi aprinse un alt chibrit. Observă un labirint enorm care se întindea până la clădirile din faţă, pe o lungime mai mare de un kilometru. Ascultă atent fără să perceapă vreun zgomot.

Niciodată nu-l va mai găsi pe Juan Carlos Diaz în aceste catacombe. Descurajat, se ridică la suprafaţă şi porni să caute pe portoricanul din cabina telefonică.

— Aţi văzut şi dumneavoastră, zise portoricanul. Trebuiau să facă un metrou, dar nu l-au mai făcut. În schimb groapa a rămas neastupată. Acum jonkies sapă noaptea galerii pentru a merge să jefuiască magazinele pe dedesubt. Este foarte periculos. Nu ar fi trebuit să coborâţi acolo, pentru că riscaţi să fiţi omorât. Sunt galerii care duc spre imobilele abandonate. Nici măcar poliţia nu îndrăzneşte

să răscolească pe acolo. Poate într-o zi vor astupa toate găurile astea.

Iată de ce Juan Carlos Diaz alerga atât de repede. O dată în plus el reuşise să îi scape lui Malko. A-l căuta prin labirintul acela, ar fi însemnat o sinucidere. Băgându-şi arma în buzunar, Malko plecă cât de repede putu spre Park Avenue. Avea impresia că în piept are cărbuni aprinşi, iar gura îi era teribil de uscată. Din nenorocire Perier-ul era necunoscut în Spanish Harlem.

*

* *

Două maşini ale poliţiei şi o ambulanţă de la Mount Sinai Hospital erau staţionate de-a curmezişul străzii 115. În ambulanţă nu era decât o persoană şi Malko urcă scara, precipitat. Neglijând apartamentul de la etajul patru de unde se auzeau voci, el ajunse pe acoperiş, chiar în momentul în care doi infirmieri supravegheaţi de Milton Brabeck îl instalau pe o targă pe Chris Jones. I se aplicaseră deja două tuburi de transfuzie şi ser în vene, dar părea în continuare neînsufleţit. Milton Brabeck veni spre Malko cu faţa crispat de angoasă.

— El a primit un glonţ în plină faţă, spuse el. Glonţul n-a ieşit şi nu se ştie dacă nu cumva a atins un organ vital. Va fi operat imediat.

Infirmierii începeau să coboare cu precauţie targa pe scara îngustă. Milton şi Malko se opriră la etajul patru. Camera era plină de poliţişti în uniformă. Aruncaseră o vestă pe capul lui Porfirio Aristos şi toţi ceilalţi dispăruseră. Răspunzând la privirea întrebătoare a lui Malko, Milton preciză:

— Ei s-au cărat în timp ce eu mă ocupam de Chris. Acest lucru era puţin important acum. Problema era că Juan Carlos Diaz nu se va mai lăsa surprins înc-odată. Malko se sprijini de zid, descurajat, stupefiat de brutalitatea reacţiilor teroristului, înainte să dispară, avusese timp să-l omoare pe cel pe care-l bănuia de trădare. Nu mai era altceva de făcut, decât a lua totul de la capăt.

— Şeful a fost anunţat, spuse sumbru Milton Brabeck.

Fără comentarii, John Peabody urma să petreacă un sfârşit neplăcut de noapte. Deodată, Malko îşi aminti că ajunsese la acest loc prin Christina Lamparo şi lui Manuelo care scăpase, i se va părea suspectă vizita lui Malko, venit din partea Christinei. El se apropie de Milton

Brabeck:

— Milton, spuse el, trebuie să aflu imediat adresa unui guard contractual care se numeşte Christina Lamparo şi care lucrează la comisariatul 25. Acest lucru nu poate fi dificil pentru atâţia poliţişti care sunt aici; pe urmă o să mergem s-o vedem.

Înainte de orice, Christina trebuia protejată de represaliile amicilor lui Juan Carlos Diaz. Pe urmă trebuia încercată găsirea teroristului într-un oraş cu şaisprezece milioane de locuitori.

Capitolul IX

Ascensorul se opri cu un scârţâit sinistru. Pereţii placaţi cu marmură bleu, făceau ca holul să semene cu o piscină şi porţile vopsite în verde erau încrustate cu inscripţii obscene. Trei sau patru portoricani îmbrăcaţi în maieu erau aşezaţi pe trepte, neliniştitori şi zeflemitori. Clădirea de douăzeci şi cinci de etaje, din cărămidă roşie, din colţul străzii 108, cu vedere spre drumul de fier care se suprapunea pe Park Avenue, făcea parte dintre „modelele“ de superviziune pe care Statul le construise între Park şi Lexington, pentru a lupta contra leprei din Spanish Harlem. Familii de câte cincisprezece persoane se înghesuiau acolo în trei camere.

Christina Lamparo, desigur, locuia pe Park Avenue, dar acesta încă nu era un lux. Malko apăsă pe butonul soneriei de la apartamentul 27. De la patru dimineaţa, o maşină albastră a comisariatului 25 supraveghea intrarea în imobil, ca precauţie pentru cazul în care Manuelo ar fi dat târcoale pe-acolo.

Ajuns în faţa apartamentului 17 G., Malko sună. Se auzi un zgomot în spatele uşii şi vocea tinerei contractuale întrebă:

— Cine-i?

— Sunt eu, Malko.

Uşa se-ntredeschise imediat şi apăru o claie de păr încâlcit, tuns scurt. Christina nu purta peruca. Recunoscându-l pe Malko, ea deschise larg uşa cu un surâs larg. În următoarele patru secunde era lipită de el. Era îmbrăcată doar într-o bluză care-i ajungea la jumătatea coapselor şi pe care pieptul său imens risca s-o facă să explodeze. Ea îl antrenă pe Malko spre o canapea înflorată cu intenţii foarte clare.

— Trebuie să ne grăbim, gâfâi ea, pentru că soţul meu se-ntoarce uneori dimineaţa acasă.

Ea îi căută gura.

Malko îi tempera elanul şi se degajă din îmbrăţişarea ei.

— Christina, spuse el, nu am venit pentru asta.

Contractuala luă un aer de copil îmbufnat, comic decepţionat. Ea se

trase de bluză.

— O! Nu-ţi mai plac?

— Ba da, afirmă Malko, dar s-a-ntâmplat ceva foarte important. Tu eşti în pericol de moarte.

El îi povesti cele întâmplate noaptea trecută, fără să-i precizeze pentru ce agenţie lucrează. Christina asculta cu gura căscată şi cu groaza întipărită-n ochi, vibrând în momentele cele mai epice, ca şi când ar fi urmărit o emisiune T.V. În final, faţa ei se lumină:

— Asta înseamnă că şi tu eşti de la poliţie. Pentru asta îmi puneai tu toate acele întrebări.

— Aşa este, spuse Malko. Manuelo ştie că eu te cunosc şi are îndoieli privind faptul că eu sunt un adevărat drogat. S-ar putea ca Juan Carlos sau el, să vrea să se răzbune pe tine. Aminteşte-ţi de Chiquitin. Atunci, de acord cu comisariatul tău, vei lua vacanţă. Tu pleci în această după-amiază, la Acapulco. Totul e aranjat. Îi vei spune soţului tău că faci un stagiu la Washington, că ai fost selecţionată. Îi vei da o adresă şi vei primi scrisorile acolo.

— La Acapulco! zise Christina Lamparo bucuroasă. N-am fost niciodată în Mexic. Trebuie să fie mişto!

— Este foarte mişto, o asigură Malko. Acum poate că mă poţi ajuta. Ţi i-am descris pe oamenii care se găseau ieri seară, împreună cu Juan Carlos Diaz. Îi cunoşti cumva?

El aşteptă fără prea mare speranţă. Afară, trecu un tren, făcând să se cutremure clădirea. Christina Lamparo se concentra cu fruntea încruntată.

— Fata, spuse ea deodată, cea care era călărită de Juan Carlos Diaz, eu cred că…

— Continuă îi spuse Malko, uitându-se fix la ea.

Christina Lamparo dădu din cap.

— Eu nu-i ştiu nici numele nici adresa, dar într-o zi ea a venit la Social Club şi purta un combinezon auriu „Terific“. Ea a stat de vorbă cu Manuelo şi-mi amintesc că el mi-a spus că era îmbrăcată aşa pentru că mergea la lucru, ca disc-jockey într-o discotecă. El mi-a spus că dacă vreau să lucrez pentru el ar avea şi pentru mine o slujbă similară, că ea câştigă aproape cinci sute de dolari pe săptămână.

— Ştii cumva despre ce discotecă e vorba?

— El mi-a spus un nume dar am uitat, spuse ea muşcându-şi buzele.

Creierul fetei nu era la nivelul farmecelor ei fizice. Malko înţelese că nu va scoate mai mult de la ea şi se ridică.

— Christina, o maşină va veni să te caute peste două ore, ca să te ducă la aeroport. Până atunci, jos sunt doi poliţişti de la comisariatul 25. Să te amuzi bine la Acapulco.

Ea se lipi de el, simţi revolverul strecurat la centură şi ciripi:

— Deci şi tu eşti înarmat ca un copoi. Eşti sigur că n-ai timp?

— Nu, spuse Malko lovind-o peste crupa sa tare. Las-o pentru când o să te-ntorci de la Acapulco.

— Bine, zise Christina Lamparo, am să fiu bronzată şi o să-nvăţ trucuri noi cu mexicanii.

Când ea va reveni, el va fi la Liezen. Ea-l privi când se urca în ascensor şi în ultimul moment, pe culoarul pustiu, ea-şi ridică bluza, peste burta goală.

— Priveşte ce pierzi, îi spuse ea râzând.

Aceasta fu ultima imagine a tinerei, pe care Malko o lua cu el. Nimfomania la acest nivel era mişcătoare. Dar agentul se gândea mai ales la Chris Jones care lupta cu moartea la Mount Sinai Hospital. El urma să fie operat din nou în dimineaţa aceea. În ceea ce-l priveşte pe Juan Carlos Diaz, acesta era în libertate la New-York şi singura şansă de a reînnoi pista era s-o găsească pe fata misterioasă în combinezon auriu.

*
* *

Pe uşa camerei era un afiş cu litere groase: „Intensiv Care Unit. No admission“. Malko bătu la uşa cu geam şi intră. Chris Jones era întins, având pe el doar un slip, pe un pat scurt, picioarele sale aproape depăşindu-l. Gâtul şi faţa aproape că dispăreau sub bandaje. O infirmieră tocmai îi făcuse o injecţie şi un doctor studia un maldăr de analize. Malko se apropie de el. Era internul care-l păzise în timpul nopţii.

— Ce face?

Doctorul făcu o mutră încurcată.

— Există o mică şansă de a-l salva. Dinţii săi i-au salvat probabil

viaţa. Glonţul a lovit doi incisivi, ce-a ce l-a făcut să piardă mult din viteză. Pe urmă i-a traversat gâtul şi s-a oprit la câţiva centimetri de vena jugulară. A fost un miracol. Vom încerca să-l extragem peste o oră. Sper ca totul să meargă foarte bine, dar el este încă foarte şocat.

Malko privi gorila cu tandreţe, gândindu-se că şi el s-ar putea trezi într-un pat de spital cu trupul ciuruit de plumbi, ceea ce lui deja i se-ntâmplase după aventura sa din Hong-Kong. Chris Jones părea neputincios, cu sonde peste tot, ţevi înfipte în braţe şi în nări. Era complet inconştient.

— O să dau telefon în cursul dimineţii, spuse Malko.

El nu mai avea mare lucru de făcut până seara, afară de a-şi procura lista discotecilor. John Peabody insista ca D.O.D. să continue ancheta sa în paralel cu cea a FBI-ului şi a poliţiei new-yorkeze. Ziarele vorbeau puţin de masacrul de pe strada 115, atribuindu-l unei reglări de conturi între traficanţii de droguri. Numele lui Chris Jones nu fusese pronunţat.

Joe Colombo trebuia să vină să-l ia la nouă seara de la Carlyle pentru a începe turneul discotecilor, de astă dată la volanul monstrului său.

*
* *

Malko ieşi de la Club, deprimat. Cea mai veche discotecă din New-York emana tristeţe. Plafonul era prea înalt, oamenii erau dezagreabili, scaunele erau neconfortabile şi mai ales disc-jockey-ul nu avea nimic din trăsăturile somptuoasei creaturi care i se dăruise lui Juan Carlos Diaz.

Joe Colombo aştepta la volanul monstrului său lustruit, lung ca un pachebot, mestecându-şi eterna sa ţigaretă. Malko se lăsă să cadă pe pernele din spate şi-şi lungi picioarele. Cu excepţia lui John Peabody, el nu pomenise nimănui despre indicaţia furnizată de Christina. Nu dorea să vadă sute de agenţi debarcând în toate discotecile din New-York.

— Unde mergem acum? întrebă el.

Joe fusese cel care stabilise itinerariul după lista pregătită de D.O.D. Uriaşul italian schiţă un surâs.

— Nimic boss. Le-am vizitat pe toate…

— Nu este posibil, spuse Malko teribil de decepţionat.

— Şi totuşi asta este, spuse Joe. Club, Interdit, Hippotamus, Sherry Netherland, Play Boy, Marocco, Raffles, Church Regines… Dacă vrei însă, cunosc eu două tipe în Mulberry Street care vă vor aranja pentru cincizeci de dolari o petrecere de pomină. Sunt frumoase ca două madone şi curate.

— Pe dracul spuse Malko scos din fire.

Era supărat. Va fi obligat să povestească toată istoria F.B.I-ului pentru ca ei să facă o anchetă sistematică. Fata lucrase poate accidental. Ancheta aceasta însă, avea să dureze săptămâni.

— Vă fac o propunere, zise Joe. Să mergem la Patsy's să-nfulecăm spaghete. Asta o să vă facă bine. Este ora unsprezece. OK?

— OK! zise Malko aflat la capătul puterilor.

El nu cinase, dar decepţia îi tăia pofta de mâncare.

*
* *

Malko îşi înfăşură spaghetele îmbibate într-un sos roşiatic în jurul furculiţei şi încercă să mestece fără apetit. Patsy's era mare cât o batistă şi semăna cu o tavernă napolitană cu sticlele sale de chianti pe pereţi, cu feţe de masă în carouri. Era plin de lume şi fără Joe, n-ar fi găsit masă. În faţă era o duzină de lungi Cadillac-uri negre, toate înmatriculate în New-Jersey, fieful mafiei.

Joe, cu gura plină, se aplecă spre Malko, arătându-i un tip uriaş, brunet, gras, încadrat de două blonde vaporoase.

— Îl vedeţi pe tipul de colo? Este Ze Lucarelli. A-mpuşcat cinci tipi într-o singură săptămână.

El îşi agită ţigareta şi strigă:

— *How are you, Ze?*

Celălalt ridică capul şi-şi agită ţigareta la rândul lui.

— Pretty good, thank you, răspunse la rândul lui mafiotul cu un surâs graţios.

Aceasta nu-l destinse pe Malko. Christina probabil că se pregătea să se cupleze cu un mexican la trei mii cinci sute de mile de New-York şi nu-i mai putea cere niciun supliment de informaţie. El se uită la Joe

care se opri deodată din mâncat, ca şi cum ar fi fost lovit de o paralizie subită. Deodată, se lovi cu palma stângă peste frunte şi lăsă să-i cadă scrumul de la ţigaretă peste spaghete.

— Porca madonna! gemu el. Am uitat una. O discotecă nouă, unde l-am condus pe un „capo“ din Miami acum o săptămână.

Malko deja pusese pe masă şerveţelul.

— Să mergem acolo! spuse el.

Lăsând spaghetele, ei plătiră şi ieşiră. Colombo mârâi, regretând deja că vorbise, cu gura încă plină de mâncare. Trei minute, mai târziu, ei urcau pe strada 54, pe care Joe o luase pentru a intra pe Huitiéme Avenue. Deodată, încetini. Malko zări o intrare semănând cu cea a unui teatru, având în faţă un fel de protecţie provizorie din corzi de catifea roşie. Pe o firmă luminată cu neon roşu scria „Club 54“.

— Aici este, zise entuziasmat Joe Colombo. Îmi amintesc chiar că trebuie să-ntrebi de Steve. Mă duc acolo.

El îşi opri monstrul şi se duse spre cerberul care păzea construcţia de protecţie.

Malko îl văzu parlamentând, fără să-şi scoată ţigareta din gură şi apoi revenind bucuros.

— Este OK, spuse el. I-am spus că sunteţi un „consigliere“ al şefului din Saint Louis. Puteţi să intraţi. Eu vă aştept aici.

*

* *

Doi pederaşti dansau faţă-n faţă crăcănându-se lasciv în ritmul dement al muzicii. În jurul lor, nişte stâlpi acoperiţi cu becuri electrice multicolore, terminaţi cu focuri care se roteau, urcau şi coborau în mijlocul dansatorilor într-o orgie de lumini, fără să mai vorbim de nenumăratele proiectoare de toate culorile inundând ringul cu lumini psihedelice.[27] O fată îmbrăcată în alb se-nvârtea în jurul unuia dintre stâlpi, cu convulsii obscene, ca şi când ar fi vrut să facă dragoste cu miile de becuri. Bărbaţii dansau fără să se oprească, de parc-ar fi fost într-o stare de hipnoză, fără să-şi privească vecini, de cele mai multe ori fără să-şi vadă chiar partenerele.

---

[27] Inspirat de efecte vizuale sau sonore produse asupra omului drogat.

De când intrase în „Club 54“, lui Malko îi stăruia în urechi „poum-poum-ul“ asurzitor al tobelor invizibile care se suprapunea pe toate melodiile, imprimând un ritm sălbatic, primitiv. În realitate, muzica venea dintr-un mixaj de benzi magnetice şi luminile variau în funcţie de ritmul melodiei, graţie unui calculator, fapt care conferea atmosferei o ambianţă de ceremonie religioasă fără sfârşit. Aceasta îi amintea lui Malko de dervişii rotitori şi tamburinele lor care se roteau până ce se prăbuşeau.

Malko s-aşeză pe una din canapelele din skai alb care erau presărate peste tot în imensitatea sălii clubului, cu ochii aţintiţi asupra singurului lucru care-l interesa efectiv – cabina disc-jockey-lor. Era un fel de catedră din oţel, pătrată, suspendată alături de pistă ca un post de comandă din filmele science-fiction. De-acolo de unde se găsea, el nu putea vedea în interiorul cabinei. Trebuia mai întâi să se obişnuiască cu locul.

O fată cu o vizieră din mică verde, cu o mică poşetă în bandulieră, cu un aer complet „stoned“, veni să se aşeze lângă el. Malko se feri puţin.

Acolo nu existau mese şi nici service. În mijlocul sălii trona un cadrilater de oţel cu un capac gata să se reînchidă. Salatiere enorme cu suc de fructe şi grămezi de pahare constituiau esenţialul. Clubul 54, neavând licenţă pentru băuturi alcoolice, nu servea decât nişte limonadă. Malko îşi luă un pahar cu un lichid roşiatic, puţin apetisant.

Un picolo încălţat în bascheţi şi cu o ţinută de alergător de maraton, se apropie de el dansând în ritmul muzicii, împingând în faţa lui un fel de măturică pentru adunatul firimiturilor. El îşi continuă drumul golind scrumierele şi adunând paharele goale, ignorând cu desăvârşire clientela. Muzica nu se-ntrerupea niciodată. Tobele sfârşeau prin aţi lovi creierul pentru a-l goli de gânduri. Îţi venea să te năpusteşti spre ringul de dans şi să dansezi până la totala epuizare.

Cei doi pederaşti continuau să evolueze cu graţie luându-se câteodată de talie în indiferenţa generală… O femeie îmbrăcată într-un compleu de mătase roşie, extrem de elegant, începu să danseze singură, mişcându-şi braţele în toate direcţiile, fără ca nimeni să-i acorde nici-o atenţie.

Malko se smulse de pe canapeaua de skai. Fata care se-aşezase lângă el adormise. El ocoli barul, căutând scările care duceau spre etajul superior al clubului. Era o sală veche de teatru şi noii proprietari cheltuiseră un milion de dolari pentru instalaţia stereo dar lăsaseră scaunele de la balcon aşa cum erau, folosind doar parterul cu un minim de amenajări. Doar intrarea luxoasă lăcuită în roşu, superb decorată, lăsa să se întrevadă un loc de lux. Malko începu să urce o scară mochetată în roşu şi ajunse la primul etaj. Indivizi cu sex nedeterminat fumau haşiş în canapele adânci care, din fericire erau ignifugate. Era un miros care te înăbuşea. Malko reuşi să evite în ultimul moment un negru care se deplasa ca un zombi „stoned“, cu ochii sticloşi, scuturat de muzica ce ajungea până acolo. Gradenele erau aproape pustii, cu excepţia câtorva drogaţi întinşi într-o stare de beatitudine, între travee.

Malko ajunse până la marginea balconului. De acolo, el domina ringul de dans şi mai ales „catedra“ disc-jockey-lor. Aceştia erau în număr de patru, jonglând cu talerele electrofoarelor şi benzile magnetice, luminaţi de imensul ecran din fundul sălii pe care se efectuau proiecţii variate şi bizare. Malko însă nu-şi putu dezlipi ochii de pe-o a cincea siluetă: un fel de salopetă de seară aurită, cu păr lung şi faţă de regină – amanta lui Juan Carlos Diaz.

Deci, venise şi ea la lucru.

El înţelese repede că ea îşi petrecea timpul preparând ţigări de haşiş pentru disc-jockey pentru ca aceştia să se poată concentra exclusiv asupra muncii lor. Fascinat, o observă un moment îndelungat, apoi cu capul golit, se-ndreptă spre ieşire. Acum trebuia să-şi exploateze informaţia, ceea ce era destul de delicat.

*
* *

— Aveţi legătura, îl anunţă Colombo.

Spunând aceasta, el se-ntoarse şi-i întinse agentului receptorul telefonului din maşină. De data asta, John Peabody îi dăduse numărul său personal. Malko îi povesti pe scurt cum o găsise pe fată. Americanul ascultă şi întrebă:

— Credeţi că ea ştie unde se găseşte Juan Carlos Diaz?

— Este posibil, dar nu sigur, răspunse Malko. Noi mai avem la dispoziţie cel puţin o oră. Dumneavoastră aveţi timpul să preveniţi F.B.I-ul pentru ca ei să vină s-o înşface.

John Peabody spuse o înjurătură la celălalt capăt al firului. Lui Malko i se păru că vede guşa lui ridicându-se şi coborând.

— Nu vreau s-aud de F.B.I., spuse el. Ei vor sosi prea târziu, sau ea nu va vorbi cu ei. Noi înşine putem să ne ocupăm de afacere. Daţi-mi-l pe Joe.

Malko îi întinse receptorul italianului.

Joe Colombo lipi receptorul de urechea lui, fără să-nceteze să-şi molfăie ţigareta, ascultând şi punctând cu mormăituri. În retrovizor, Malko îi văzu ochii lucind de o bucurie răutăcioasă. În sfârşit, închise şi se-ntoarse.

— Patronul spune că aţi făcut o treabă bună, spuse el. Acum mergem să căutăm nişte prieteni care să vă dea o mână de ajutor pentru mititică.

— Care „prieteni“? întrebă Malko.

— Nişte prieteni, replică Joe, cărora le place să presteze servicii. Ei joacă acum o partidă de poker la Luna’s pe Mulberry Street. Sunt băieţi serioşi. Domnul Peabody mi-a explicat ce doreşte. Este o treabă uşoară.

Lui Malko nu-i plăcea deloc, dar Joe coborî din maşină şi deschise ceremonios portiera.

— Pe curând, zise el făcând cu ochiul. Vin cu băieţii. Supravegheaţi-o pe fetiţă. Vă găsesc înăuntru. N-aţi auzit niciodată vorbindu-se de Frankie „The Bug“ şi de „Fat“ Fungi?

— Nu, spuse Malko.

— Acum îi vom cunoaşte, zise italianul.

*

* *

O duzină de cupluri se mai legănau încă pe ringul de dans în plină cacofonie muzicală, orbiţi de fulgerele multicolore, alte cupluri dormeau pe canapelele albe, îmbătate de drog. Pe o singură canapea retrasă, un cuplu ciudat părea perfect treaz.

„Fat“ Fungi avea gâtul atât de îndesat, încât capul său părea montat

direct pe tors. Trăsăturile lui nu reflectau nicio expresie. La înălţimea lui de un metru şaizeci, părea să cântărească o sută zece kilograme. La degetul mic stâng strălucea un ghiul şi-şi bea limonada cu gravitate. Numai costumul său cu dungi groase maro, îl puteau face remarcat.

Frankie „The Bug“, cu silueta sa osoasă şi faţa brăzdată de zbârcituri adânci, arăta ca o călugăriţă fără religie. El se scărpina într-una, fapt care-i atrăsese porecla. Costumul lui negru şi părul ondulat pieptănat pe spate îi dădeau aerul unui cioclu. Era un asasin rece şi metodic, ceea ce-i dăduse posibilitatea să ducă la-ndeplinire vreo cincizeci de „contracte“ fără neplăceri majore.

Cei doi italieni ajunseseră cu o oră în urmă, însoţiţi de Joe Colombo. Prezentările fuseseră scurte şi mai degrabă reci. Le fusese arătată fata în combinezon auriu, după care Joe plecase şi ei aşteptau ca nişte păianjeni ascunşi în pânza lor.

Malko se ridică şi porni spre ieşire, urmărit de sunetele muzicii. Trotuarul ardea încă după căldura zilei. Cadillac-ul lui Joe staţiona în faţa Clubului 54. Colombo îi făcu cu ochiul lui Malko. Cei doi italieni tocmai ieşiseră în urma lui şi-l ajunseră.

— Noi suntem gata, spuse Frankie „The Bug“, cu o voce sepulcrală.

— Este ca şi cum ar fi a dumneavoastră, întări spusele prietenului său „Fat“ Fungi. Ar fi mai bine să mergeţi să vă odihniţi. Nouă ne place să lucrăm singuri.

Agentul nu avu timp să protesteze. Joe se apropie de el şi-i spuse la ureche:

— Boss-ul a zis că dumneavoastră nu trebuie să fiţi amestecat în asta. În momentul în care am rezolvat, vă telefonez la hotel. OK?

Semăna mai degrabă a ordin decât a sfat: Malko realiză că C.I.A. se pregătea să-l manipuleze. Furios, el ridică braţele şi se urcă în primul taxi care trecu pe-acolo.

*

* *

Joe Colombo dădu drumul la radio, la care era o emisiune imbecilă. Din club ieşiră două cupluri, apoi altele câteva izolate. Trecuseră însă douăzeci de minute până să apară tânăra, escortată de doi tineri clătinându-se din cauza drogurilor. Ei porniră spre a VIII-a avenue iar

ea, spre a VII-a avenue, pentru a căuta un taxi. Frankie „The Bug“ încetase să mai mestece chewing-gum. Nu mai erau taxiuri în faţă la Club. Joe demară pentru a opri treizeci de metri mai departe, în dreptul fetei. Frankie „The Bug“ şi „Fat“ Fungi coborâră în acelaşi timp. Auzind pocnetul portierelor, fata se întoarse. Vederea limuzinei o linişti.

Cei doi italieni merseră spre ea.

Fără niciun cuvânt, „Fat“ Fungi o luă în braţe, o ridică de la sol şi o duse spre Cadillac. Fata urlă, în momentul în care italianul o arunca în spatele limuzinei, dar trotuarul era pustiu. Răpirea nu durase treizeci de secunde.

Joe demară lent şi viră imediat pe VII-eme Avenue. Îngrozită, portoricana se zbătea între cei doi bărbaţi în spate. Ea îl zgârie pe Frankie „The Bug“, care îi dădu o palmă.

— Lăsaţi-mă, se smiorcăi ea. O să chem poliţia. Cine sunteţi voi?

— Trebuie să-ţi punem nişte întrebări, zise „Fat“ Fungi. Portoricana începu să-şi recapete sângele rece.

— Nu ştiu nimic, nu-nţeleg nimic, lăsaţi-mă să cobor! urlă ea. Vă daţi seama ce riscaţi?

Frankie „The Bug“ încruntă din sprâncene „Ţţ! Ţţ!“ făcu el. Cu mâna stângă el îi desfăcu ariciul salopetei aurite, eliberând doi sâni superbi. Atunci mâna sa dreaptă cu ţigara lui Joe între degete se abătu spre sânul stâng şi se fixă acolo.

Urletul fetei îl făcu pe Joe să tresară. Frankie lăsă ţigara câteva interminabile secunde. Când o retrase, pe pielea sânului stâng apăruse o pată neagră, cu un cerc roşu în jur.

— Hei! Nu exageraţi prea tare băieţi! strigă Joe Colombo din faţă.

Frankie „The Bug“ surâse plin de indulgenţă.

— Tu nu ştii să lucrezi cu târâturile astea, Joe. În cinci minute ne va ciuguli din palmă.

El o luă pe portoricană de părul său lung.

— Cu te chemă?

— Angela, suspină fata, Angela Ruthmore.

— OK, Angela, zise mafiotul cu un ton jovial. Dacă eşti înţelegătoare, totul se va sfârşi cu bine. O să te-ntorci acasă la tine cu acest pachebot şi chiar ne vom opri la o farmacie pentru a-ţi îngriji

buba. Dacă faci pe nebuna, o să te ducem la prieteni care te vor face poştă câteva zile şi apoi te vor arunca drept hrană la peşti în Hudson River. Pricepi?

El o trase de păr, obligând-o să îngenuncheze între ei doi. Ea plângea, încercând să-şi încheie combinezonul.

— Ce vreţi? întrebă ea.

— Ieri seară erai cu un tip – Juan Carlos Diaz. Vrem să ştim pe unde sălăşluieşte, vrem totul despre el..

Joe Colombo virase pe strada 42 şi mergea spre East River Drive, pentru a ajunge în Little Italy.

Ea nu răspundea. Frankie „The Bug“ îi răsuci părul şi-i spuse cu o voce ameninţătoare:

— Ţi-am pus o-ntrebare. Ciripeşte!

— Nu pot… nu pot să răspund. Nu ştiu, se bâlbâi ea.

— Ba da, ştii, zise Frankie.

Încet, el apropie ţigara de faţa Angelei Ruthmore. Ea încercă să se ferească, gemu şi spuse repede:

— Îl cunosc foarte puţin pe omul de care-mi vorbiţi.

— De cât timp? întrebă Frankie „The Bug“.

— De vreo două luni.

— Locuieşti cu el?

— Nu! Nu!

— Ce ştii despre el?

Ea nu răspunse imediat, dar văzând că ţigara se apropie, ea murmură:

— L-am văzut de mai multe ori cu Manuelo. Este un adevărat revoluţionar. El mi-a promis că mă va duce în Cuba, dar eu nu ştiam nici măcar că este înarmat. Manuelo mi-a spus că el a venit pentru a ţine discursuri şi a organiza F.A.L.N.P.

— Unde locuieşte el? insistă italianul.

— Vă jur că nu ştiu.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu. Eu nu ştiam că vine ieri seară. Trebuia să ascultăm muzică.

— L-am văzut la „54“ cu nişte fete.

— Care fete?

— Nu ştiu.

Joe, la volan, oftă. Ajunseseră la East Driver Drive.

— Mai hoinărim mult?

— Nu! zise Frankie.

El avea impresia că fata nu spunea tot ce ştie. Ea îşi revenise, controlându-şi vocea. Trebuia înfricoşată. El se aplecă în faţă şi-i spuse lui Joe Colombo:

— Mergi la Vicente! Pentru că-i escroacă o să facem un „Turkey“.

— Nu! nu asta! ţipă ea. Lăsaţi-mă să plec. V-am spus tot că ştiu.

Fata prinsese foarte bine semnificaţia cuvântului „Turkey“. În argoul mafiei, asta însemna masacru – ochii scoşi, membrele mutilate, limba smulsă, sânii tăiaţi. Era pedeapsa aplicată trădătorilor. Frankie „The Bug“ surâse cu răutate.

— Cred c-o să ne amuzăm înainte s-o terminăm, întotdeauna mi-a fost poftă să mă distrez cu o pipiţă aflată pe moarte, ca ea.

Angela Ruthmore se răsturnă în plină criză de isterie, zbătându-se din toate puterile în mâinile celor doi mafioţi.

— V-am spus tot, îi imploră ea. Nu ştiu unde locuieşte, nu ştiu nimic despre el.

— N-ai spus tot, spuse Frankie.

Din nou se lăsă liniştea punctată de suspine şi de torsul motorului maşinii. Apoi, Angela cu vocea sugrumată spuse:

— Mi-a spus doar că vrea să mă ducă mâine la World Trade Center.

— De ce? întrebă Frankie „The Bug“.

Ea scutură capul.

— Nu ştiu. V-o jur. Avem o întâlnire mâine, joi.

— La ce oră?

— Nu ştiu.

— Exact, unde?

Acum era terminată.

— Cred că sus pe terasă, pentru că mi-a spus că ne vom uita la statuia Libertăţii, spuse ea. Eu n-am văzut-o niciodată. Vă jur că-i tot ceea ce ştiu.

Dacă-i adevărat, ajunge asta. Frankie „The Bug“ îşi frecă palmele una de cealaltă, satisfăcut.

— O s-o ducem să se culce la Vicente, spuse el.

Angela Ruthmore tresări.

— Dar mi-aţi promis!

Frankie „The Bug“ o plezni.

— Taci, cocotă mică. N-o să-ţi facem nimic.

Vicente avea cea mai grozavă Funeral Home din Mulberry Street în inima lui Little Italy. Era de asemenea un băiat sigur, vechi membru al echipei „Crazy Joe“.

Joe Colombo plescăi din limbă.

— Boss-ul va fi mulţumit.

Capitolul X

Malko privi statuia Libertăţii de la intrarea în portul New-York. Ea părea minusculă văzută de la al o sută şaptelea etaj al World Trade Center. Priveliştea, în toate direcţiile, îţi tăia răsuflarea. Ridicate la marginea West Side Highway, la extremitatea sudică a Manhattanului, între Barclay Street şi Liberty Street, cele două turnuri gemene de o sută şase etaje domina New-York-ul de la aproape patru sute cincizeci de metri. Te-ai fi crezut în avion.

Un grup de copii venea direct spre Malko şi el se-ndepărtă, ca să nu fie deranjat de ceata gălăgioasă. Observatory Deck situat la etajul o sută şapte, devenise atracţia turistică numărul unu din oraş. O mare galerie tapisată cu mochetă se-ntindea de-a lungul celor patru, feţe ale turnului din sud, transparente graţie uriaşelor lor panouri de sticlă vopsite, care coborau până la sol. Lipind fruntea de geam, se puteau zări, cu patru sute cincizeci de metri mai jos, automobilele pe Church Street, mici ca furnicile. După ce trecură copiii, Malko observă un elicopter care zbura de-a lungul lui West Side Highway şi începu să supravegheze mulţimea care cobora la intervale regulate din ascensor, căruia îi trebuia mai puţin de un minut pentru o sută şapte etaje. Lumea debarca în mijlocul faţadei şi apoi se rotea în sensul invers acelor de ceasornic. Cofetăria era spre faţada sudică.

În acest furnicar trebuia să se găsească şi Juan Carlos Diaz, dacă informaţia furnizată de Angela Ruthmore era exactă. Malko îşi consultă ceasul Seiko. Era ora unsprezece treizeci. El era acolo aproape de la ora deschiderii, la ora nouă treizeci, după ce stătuse la coadă într-un hol de marmură cu plafon ca de catedrală, decorat cu un unic tablou abstract de zece metri înălţime. Mai jos, pe Liberty Street, catedrala Saint Nicolas părea literalmente strivită de uriaşul building. O dată în plus, el îşi plimbă privirea prin bufet-expres, fără să vadă nimic interesant.

„Fat“ Fungi stătea aşezat în faţa unei ceşti de cafea rece, cu aerul descurajat, cu cravata desfăcută şi Frankie „The Bug“ se amestecase printre curioşii adunaţi în jurul unui stand, la care un calculator,

cuplat la o cameră, îţi făcea portretul care semăna destul de bine, pentru cinci dolari. O dată în plus, John Peabody hotărâse să nu colaboreze cu F.B.I.-ul. Malko era acolo doar pentru a le desemna ţinta celor doi mafioţi. Totul fusese aranjat prin intermediul lui Joe Colombo a cărui limuzină staţiona pe Liberty Street. Din cauza problemelor cu inima, el nu putea urca la acea înălţime.

Pentru a-şi mai limpezi gândurile, el hotărî să ceară noutăţi despre Chris Jones, operat în ajun. Era un şir de telefoane la dreapta bufetului, lângă un automat care distribuia băuturi reci, asediat de copii. În trecere, „Fat“ Fungi ridică un ochi ameninţător:

— Deci?

— Încă nimic, spuse Malko. Mai aveţi încă timp. Taraba asta se-nchide la nouă şi jumătate.

Agentul se apropie de telefoanele aşezate în lungul culoarelor deservind WC-uri. Din curiozitate, el împinse uşa şi zări un labirint de culoare şi un poliţist în bleu aşezat pe un taburet. Sectorul comercial al turnului se oprea la etajul o sută şase şi Observatory Deck era total separat de acesta doar de un labirint de scări de incendiu şi de ascensoare. Vederea poliţistului îl nelinişti pe Malko. Dacă totul se petrecea „cum trebuie“, „Fat“ Fungi şi Frankie „The Bug“ trebuiau să găsească un mijloc de a se eschiva. Ori, ascensorul care transporta turişti la sol, nu pleca decât o dată la zece minute. Malko abordase problema dar „Fat“ Fungi îi răspunsese că ei se gândiseră la rezolvarea ei.

Mount Sinai Hospital era ocupat. Malko trebui să formeze de două ori numărul. În fine, îi răspunse vocea internului de serviciu.

— Prietenul dumneavoastră este mai bine, îl anunţă acesta, începe să devină conştient. I s-a extras glonţul şi nu are organe importante lezate. Se va alege cu doi dinţi de aur şi o înţepenire a cefei pe toată viaţa, ceea ce înseamnă că a scăpat ieftin. Puteţi să treceţi să-l vizitaţi în această după-amiază, dar să nu-l faceţi să râdă.

Bucuros, Malko închise telefonul. În fine, primise o veste bună. Deja ziarele nu mai prea vorbeau de masacrul de pe strada 115 şi el nu prea avea impresia că F.B.I.-ul s-ar afla pe urmele lui Juan Carlos Diaz, mai mult ca poliţia new-yorkeză care era ocupată cu un alt asasin misterios care semna Son of Sam şi care deja omorâse opt femei

singure. Pentru a-şi omorî timpul, el se lansă la rândul său în vizitarea galeriei. Peste tot erau grupuri adunate în faţa geamurilor vopsite: tineri, bătrâni şi copii admirând panorama extraordinară. Plafonul din ciment gol, brăzdat de tuburi şi conducte, accentuau aspectul unui univers de science-fiction.

Trecu prin faţa escalatorului care ducea spre galeria în plin aer, situată pe deasupra etajului o sută zece. Malko, pentru a-şi linişti conştiinţa, decise să meargă să vadă dacă teroristul nu se putuse strecura acolo, fără să fie remarcat de el. Ajunse afară, primi în faţă o pală de aer arzător şi şocul unui spectacol şi mai uimitor din cauza vântului care mătura pasarela metalică în formă de cerc, care supraetaja cele patru faţade ale turnului. În treizeci de secunde era leoarcă de sudoare şi se convinse că Juan Carlos Diaz nu era. De altfel, acolo, din cauza căldurii nu erau decât puţini oameni cu ochii aţintiţi în zare, încercând să spargă pâcla de căldură. La treizeci de metri, turnul geamăn se ridica impresionant.

Agentul coborî perplex. În celălalt turn nu exista decât un restaurant. Juan Carlos Diaz îi promisese lui Angela Ruthmore că-i va arăta „panorama“. Era într-adevăr singurul loc posibil. În plus, era locul ideal pentru un rendez-vous discret. În trecere, le adresă un surâs încurajator celor doi mafioţi aflaţi în cofetărie. Frankie „The Bug“ renunţase să-şi mai facă portretul pe calculator.

Milton Brabeck trebuia să supravegheze enorma galerie comercială subterană care făcea legătura dintre cele două turnuri. Pentru orice eventualitate, John Peabody ceruse ca gorila să nu fie la locul execuţiei. Nu puteai şti niciodată. Dac-ar fi fost arestat, ieşea scandal, mai ales că nu exista nicio legătură între Malko şi „Compania“. Malko nu ştia nici măcar unde este Angela Ruthmore. John Peabody dăduse ordin ca ea să nu fie eliberată decât după terminarea operaţiunii. Mai era timp suficient toată ziua şi exista posibilitatea ca Juan Carlos Diaz să-şi schimbe planurile. SAS prefera să nu se gândească ce s-ar întâmpla dacă Angela Ruthmore se va plânge la poliţie că a fost răpită. Existau puţine şanse pentru aşa ceva, date fiind legăturile cu teroristul, dar o răpire este totuşi o răpire şi exista posibilitatea ca toţi responsabilii C.I.A. să-şi piardă posturile.

Ascensorul enorm aduse un nou contingent de turişti. Amestecat în

grupul de gură cască de lângă calculator, Malko îi observa pe noii sosiţi. Printre ei era unul care-i atrase atenţia: înalt, bine îmbrăcat, într-un costum de culoare închisă, în ciuda căldurii sufocante, cu părul foarte negru pieptănat pe spate cu cărare pe-o parte. Nu era genul de turist. Făcu câţiva paşi şi se opri în faţa cofetăriei, admirând priveliştea. Ţinea o borsetă din piele galbenă în mână şi un ziar. El se-ntoarse puţin şi Malko văzu titlul – LA PRENSA.

Imediat deveni atent. La Prensa era jurnalul portoricanilor din New-York.

El îl privi pe necunoscut din profil, cu mai multă atenţie. Acesta avea alura unui play-boy şi al unui viril. Sub costumul bine croit şi trăsăturile plăcute mai exista altceva. Necunoscutul se întoarse, supraveghind coridorul lângă ascensor. Deodată, Malko se-ntrebă dacă nu era bărbatul cu care avea întâlnire Juan Carlos Diaz.

El plecă din grupul de gură cască şi se duse la masa celor doi mafioţi care păreau gata să arunce cu grenade în oamenii din jurul lor.

— Dumnezeule, zise Fat Fungi. Nu-i prea bine. Putem fi reperaţi.

— Am noutăţi, zise Malko. Uitaţi-vă la omul cu borsetă galbenă, rezemat de stâlp. Poate este individul cu care prietenul nostru are întâlnire.

— Nu este inclus în înţelegere.

— Voi trebuie doar să-l supravegheaţi, se grăbi Malko să precizeze. Nu trebuie să-i faceţi nimic.

— OK! spuse mafiotul indiferent. Sper că celălalt să vină repede. Încep să sufăr de claustrofobie aici.

Reluară aşteptarea. Malko se duse din nou în grupul de la calculator. Necunoscutul nu se mişca din locul unde stătea.

Italianul parcase maşina în aşa fel încât să poată dispărea repede pe West End Highway. El nu îndeplinea o misiune oficială, ci un asasinat. Dacă poliţia îi intercepta, treaba putea să se termine foarte prost. Copoii din New-York apăsau repede pe trăgaci. Cu excepţia flagrantului delict, ancheta s-ar opri de la sine şi nimeni, în mod oficial, n-ar purta răspunderea morţii lui Juan Carlos Diaz, fapt care ar conveni de minune Departamentului de Stat, mereu temător să nu displacă arabilor. Juan Carlos Diaz, care ajutase revoluţia

palestiniană, oficial era tabu, chiar dacă, în particular, saudiţii, cumpliţi anticomunişti, ar dori să le fie adus capul lui, de preferat cu ochii scoşi pentru ca privirea lui să nu murdărească pământul sfânt de la Mecca.

Un nou contingent de turişti pătrunse în galerie. În mijlocul oamenilor obişnuiţi, copii, oameni îmbrăcaţi ca nişte clowni, Malko remarcă o foarte frumoasă fată, înaltă, brună cu păr lung cafeniu-roşcat şi picioare lungi. Privirea îi era ascunsă de ochelari negri şi purta o bluză şi o fustă Gucci cu un sac negru mare din piele agăţat de umăr. Părea turista de lux, sau o femeie măritată, aşteptându-şi amantul. În loc să se intereseze de panoramă, ea se aplecă asupra vitrinelor care mărgineau galeria, descriind istoria comerţului din întreaga lume, ieşind din raza vizuală a lui Malko. Necunoscutul de asemenea o privise, apoi nu o mai băgă în seamă. Malko urmări cu privirea un cuplu de bătrâni care se fotografiau reciproc, la vedere. De departe el văzu pe femeie apropiindu-se de necunoscuta în Gucci, cerându-i să-i fotografieze împreună.

Ea se execută, surâzând. Apoi ei continuară să se pozeze sub ochiul amuzat al tinerei femei.

Malko se amestecă din nou printre gură cască. Era aproape ora prânzului. Erau de aşteptat mai mult de nouă ore. Ar fi fost posibil ca Angela Ruthmore să fi înţeles greşit, sau ar fi fost posibil ca teroristul să-şi fi schimbat planul, din cauza raidului de pe strada 115. Necunoscutul cu La Prensa se dusese la rândul lui să facă un tur pe la etajul o sută zece, apoi revenise.

Din nou, ascensorul îşi descărcă pasagerii.

Malko îi scrută cu privirea pe noii sosiţi. Avu deodată senzaţia că primeşte un pumn în stomac.

În mijlocul unui grup de şcolari înainta un bărbat corpolent, brunet cu ochelari mari negri şi un costum gri deschis pe un polo bleu.

Era Juan Carlos Diaz.

*

* *

Malko se-ntoarse şi se amestecă în mulţime. Teroristul înainta liniştit, cu mâinile-n buzunare, de-a lungul bufetului. Trecu în revistă

cei doi mafioţi, apoi grupul în care se găsea Malko şi se opri în dreptul necunoscutului cu La Prensa. Îl măsură un timp îndelungat, după care înaintă spre el. Bărbatul era întors cu spatele şi nu-l vedea. Deodată, Malko se-ntrebă dacă nu fixase întâlnirea cu necunoscutul pentru a-l omorî.

Teroristul însă, se mulţumi să-l bată familiar pe umăr. Celălalt se-ntoarse brusc, cu trăsăturile încordate, schimbară câteva cuvinte, după care se destinse.

Cu coatele sprijinite de bara metalică ce proteja geamurile, aceştia începură să flecărească.

Malko nu-şi lua ochii de la ei, calculând momentul cel mai potrivit pentru a-l putea lovi pe terorist. De această dată, nu trebuia să fie nicio somaţie. El decise că, afară de cazul în care ar pleca împreună, va aştepta până ce Juan Carlos Diaz se va despărţi de interlocutorul său pentru a acţiona, cu atât mai mult cu cât trebuia evitată o încurcătură, ca de exemplu prezenţa unui posibil martor.

Cu discreţie, el se strecură mergând spre masa celor doi Italieni.

— L-aţi văzut? îi întrebă el.

— Aveam oarecare îndoieli, mormăi „Fat“ Fungi. O să mergem acolo.

— Aşteptaţi ca ei să se despartă, îi sfătui Malko.

Frankie „The Bug“ ridică din umeri.

— Desigur. Doar ne cunoaştem treaba.

Se ridicară amândoi, despărţindu-se imediat, mergând să ocupe poziţie unul în faţa barei puţin în stânga lui Diaz, celălalt la automatul de băuturi răcoritoare.

Cei doi bărbaţi discutau cu animaţie. Juan Carlos Diaz părea să fie de acord cu spusele interlocutorului său. Deodată, ei îşi strânseră mâinile şi necunoscutul îi dădu teroristului servieta lui de piele, pe care acesta o luă în mâna stângă. Se despărţiră imediat. Juan Carlos Diaz se-ndreptă spre ascensor, spre galeria din sud, în timp ce necunoscutul cu La Prensa se adânci în contemplarea statuii Libertăţii. El nu ţinea să stea prea mult timp la vedere în compania teroristului. Întâlnirea lor nu durase nici cinci minute.

„Fat“ Fungi se depărtă discret de balustradă şi băgă mâna în buzunarul vestei, ca pentru a-şi căuta ţigările. Malko ştia însă că el

strângea în mână crosa unui Walther PKS.

Frankie „The Bug“ se dezlipi de perete cu un gest natural, atingând uşor pe tânăra femeie în Gucci. Malko înaintă puţin şi-i zări pe cei doi asasini în spatele lui Juan Carlos Diaz.

Mâna lui Fat „Fungi“ ieşi de sub vestă cu un PPKS şi braţul lui se-ntinse ochind spatele expus.

Frankie „The Bug“ se ghemui şi mâna sa ieşi de sub vestă ţinând un Beretta. El strigă cu voce puternică:

— *Die, mother fucker!*[28]

Aceasta nu era de prisos. El prefera ca victima să se întoarcă şi să se oprească.

[28] Mori, ticălosule!

Capitolul XI

Timp de o fracţiune de secundă nu se petrecu nimic. Vizitatorii captivaţi de privelişte, nici nu remarcaseră armele.

Apoi, se auziră trei detunături, chiar în momentul în care Juan Carlos Diaz se-ntorsese brusc. Se mai auziră alte două detunături, dar teroristul nu părea atins.

Dimpotrivă, „Fat“ Fungi se clătina, cu ceafa inundată de sânge şi o pată mare, roşie, creştea pe spatele vestei sale. Braţul lui drept coborî şi scăpă din mână PPKS-ul, apoi căzu în genunchi.

Frankie „The Bug“ se sprijini de vitrină cu faţa deformată de durere, ca şi când ar fi fost cuprins de o criză groaznică de colici. Nici el nu mai reuşea să-şi susţină braţul înarmat cu Beretta.

Lui Malko îi trebui o secundă ca să-nţeleagă ce se petrecuse. Fata în Gucci nu se mişcase, dar acum ea avea în mână un mic Smiths et Wesson „38“ Stainless cu ţeava de doi ţoli. Ea fusese cea care-i doborâse pe la spate pe cei doi mafioţi, aşa cum se pregăteau ei să procedeze cu Juan Carlos Diaz.

Acesta la rândul lui scoase mâna de sub vestă, ţinând un automat mare şi-l ochi pe Frankie „The Bug“ care horcăia cu gura deschisă.

Teroristul ridică braţul. Italianul încercă să-ndrepte arma spre el, dar nu reuşi. Degetul său apăsă pe trăgaci, dar gloanţele ricoşară pe podea.

Juan Carlos Diaz trase de două ori. Unul din proiectile îl lovi pe Frankie „The Bug“ în cap, făcându-i un al treilea orificiu în frunte. El căzu pe spate, mort înainte de a atinge solul. „Fat“ Fungi, lungit pe burtă în mijlocul culoarului nu mai mişca. Unii dintre oameni se speriară şi alergau în toate sensurile.

Bruneta fugi până la Juan Carlos Diaz.

Malko îi văzu schimbând câteva cuvinte, scoase arma de la centură şi înaintă.

Fata în Gucci îl zări, ridică propriul său Stainless şi trase fără să ezite. Agentul era atât de furios, că nici măcar nu încercă să se aplece. El apăsă pe trăgaci şi glonţul făcu o gaură într-unul din geamurile

faţadei, în spatele lui Juan Carlos Diaz. Acesta, la rândul lui, trase de trei ori în direcţia lui Malko. SAS trebui să se ascundă după colţul bufetului, de unde lumea fugea în toate părţile. Când el ieşi de-acolo, Juan Carlos Diaz şi fata cea înaltă, brunetă avansau împingând fiecare dintre ei în faţă pe cei doi bătrânei, amatori de fotografii. Malko, plin de furie, lăsă arma în jos. Coridorul era acum pustiu. Numai necunoscutul cu La Prensa stătea acolo, fără a face vreun gest.

Brusc, el realiză că Juan Carlos Diaz şi fata brunetă veneau spre el. Înaintă cu braţul ridicat, într-un gest de apărare şi strigă ceva, ce Malko nu înţelese.

Ultimele sale cuvinte se pierdură în zgomotul mai multor detunături – şapte sau opt. Într-o secundă, teroristul şi însoţitoarea sa îşi reîncărcaseră armele.

Necunoscutul se retrase în salturi cu gesturi dezordonate, în timp ce geamul din spatele lui se crăpa şi se fragmenta sub impactul gloanţelor. El lăsă jurnalul din mână şi începu să se strecoare de-a lungul geamului. Fără să se dezlipească de bietul bătrânel, Juan Carlos Diaz se apropie de victima sa şi-i dădu o puternică lovitură de picior. Din cauza şocului, geamul se sparse complet şi rănitul căzu în gol, printre cioburile de sticlă, cu un ţipăt sălbatic.

Cei doi bătrâni ţipau fără-ncetare cuprinşi de isterie. Malko; îngenunchiat în spatele uneia din mese, aştepta ocazia să intervină. Îi văzu pe cei doi terorişti protejaţi de ostaticii lor trecând prin faţa lui, îndreptându-se spre ieşirea de siguranţă, mergând cu spatele pentru a nu-l pierde din ochi.

În acelaşi moment, uşa se deschise şi apăru un poliţist gras în uniformă, de vreo şaizeci de ani, cu cascheta pe ochi, dotat cu cătuşe, şi un enorm Magnum 357.

El se pomeni faţă-n faţă cu Juan Carlos Diaz şi însoţitoarea acestuia şi fu atât de surprins, încât îşi duse mâna mai târziu cu o fracţiune de secundă spre crosa revolverului.

Aproape imediat, fata brunetă trase în el la nivelul abdomenului. Poliţistul se clătină cu faţa crispată de durere, agăţându-se de uşa deschisă ca să nu cadă. El scăpă arma şi-şi cuprinse abdomenul cu ambele mâini.

Juan Carlos Diaz, cu o lovitură puternică, îl aruncă la o parte şi cei

doi terorişti dispărură, lăsând uşa să se-nchidă în spatele lor.

Malko se năpusti imediat în urmărirea lor, ocolind corpul poliţistului, neascultând apelurile din jurul lui. El pătrunse într-un culoar strâmt care se bifurca, o luă spre stânga şi ajunse la o fundătură, de unde trebui să se-ntoarcă. Măruntaiele enormului building erau un veritabil labirint. În final găsi o scară în spatele unei uşi şi începu s-o coboare în grabă. Un etaj mai jos, el pătrunse într-un culoar cu mochetă roşie care mergea de jur-împrejurul clădirii.

Cea mai mare parte a birourilor de la acest etaj, al o sută şaselea, păreau a fi neocupate. Malko ajunse la un grup de ascensoare şi apăsă pe butonul de apel.

Terorişti dispăruseră, sau continuaseră să meargă pe jos pe una din scările de evacuare, pe unde ajunseseră la unul din cele treizeci şi şase de ascensoare.

Cel pe care-l chemase Malko, nu mergea decât până la etajul şaptezeci şi opt, aşa că trebui să aştepte un „rapide“ până la „concourse level“. Furia îl înăbuşea. Niciun necaz nu venea singur. Înc-odată, Juan Carlos Diaz le scăpase printre degete. Fusese şi el prevăzător. Malko o revedea pe tânăra brunetă, elegantă trăgând asupra poliţistului ca la standul de tir, cu faţa crispată de o bucurie rea. Pătrunse din nou în cabină şi strânse frâna timp de câteva secunde până ce uşa se deschise.

Primul lucru pe care-l văzu, fură cei doi bătrânei rătăcind într-un hol imens şi pustiu „concourse west“ deservit de douăsprezece ascensoare. Malko înaintă spre cei doi care îl zăriră la rândul lor. Cu un ţipăt sugrumat, ţinându-se de mână, ei începură să fugă atât de repede, cât le permiteau bătrânele lor picioare, ocolind ascensoarele spre nord. Când Malko ajunse la colţ, se pomeni în faţă cu o police-woman în bleu, cu radio la centură, ascultând explicaţiile confuze ale bătrânilor. Văzându-l, omul scoase un ţipăt ascuţit:

— El e, el e!

Malko realiză că ei îl luaseră drept unul dintre terorişti. Ei îl văzuseră trăgând cu arma. Două alte police-women sosiră la rândul lor. Descurajat, se apropie şi spuse:

— Este o greşeală. Eu nu sunt terorist. Din contră…

Femeia poliţist scoase revolverul din teaca lui şi-l îndreptă spre el.

— *You are under arrest!*[29]

El nu avea ce să mai discute şi se lăsă încătuşat. Poliţista îi scoase arma din buzunar. Bătrânul cel mărunţel guiţă:

— Cu asta l-a omorât!

Nu mai avea decât o singură şansă: să apară Milton Brabeck. Cu mâinile la spate, prinse în cătuşe, Malko era neputincios. Una dintre femeile poliţist era pe punctul de a alerta toată clădirea prin radio. Începură să apară ajutoare în uniformă din toate părţile. De Milton Brabeck, nici urmă.

Unul din ascensoare se deschise şi din el ieşi o targă cu corpul poliţistului doborât de Juan Carlos Diaz. Avea faţa lividă şi respira greu. I se tăiase cămaşa şi un pansament gros îi lega burta. Unul dintre poliţişti îl lovi pe Malko cu bastonul în cap.

— *Son of a bitch!*…[30] Trebuia să te omorâm pe loc.

— Nu eu am tras în camaradul vostru, reuşi să articuleze Malko, atunci când fu cuprins de şoc.

— *Son of a bitch!* repetă celălalt, stai să ajungem la comisariat. Era o promisiune.

Nişte poliţişti îl duseră de-a curmezişul culoarului, coborâră şi ajunseră în Liberty Street unde erau parcate mai multe maşini ale secţiei. Desigur, cei doi terorişti avuseseră tot timpul să dispară. În momentul în care era împins într-una din maşinile de patrulare, Malko îl zări pe Joe Colombo în picioare, lângă monstrul său. Nu avu timp să verifice dacă şi italianul l-a văzut pe el.

Un pic mai departe, lângă biserica Saint Nicolas, un grup de gură cască îngroziţi, înconjurau ceea ce mai rămăsese din corpul necunoscutului brunet, după căderea de la etajul o sută şase. O ambulanţă cu sirena în funcţiune, venea de pe Wall Street. Unul din poliţiştii care-l încadrau îi dădu o lovitură violentă între coaste, de-i tăie respiraţia.

— Colegul nostru tocmai a decedat. Asta va fi răsplata ta nenorocitule.

Celălalt îi dădu un pumn în plină figură.

---

[29] Eşti arestat!

[30] Ticălosule!

Malko tăcea şi încasa, blestemându-l pe John Peabody.

*
* *

Un detectiv gras în civil cu holsterul apărând sub vestă, împinse uşa micului birou unde Malko era legat de un radiator, luă un scaun şi se aşeză în faţa lui.

— Cine sunt complicii tăi? întrebă el cu un aer ameninţător. Doar nu tu singur i-ai ciuruit pe cei trei tipi.

— Eu n-am omorât pe nimeni, protestă Malko. Adevăraţii terorişti s-au cărat sub nasul vostru.

— Tu aveai un Stainless „38“ asupra ta. Unde este permisul port-armă?

— Pentru a evita o pierdere de timp, daţi un telefon la Washington la 351.11.00 şi vorbiţi cu Mr. John Peabody, spuneţi-i cine sunteţi şi ce s-a-ntâmplat.

Detectivul îl măsură cu un aer suspicios.

— Ce istorie mai e şi asta? Cine este la Washington? *You're putting me on?*[31]

Malko, precum un filosof, ridică din umeri.

— Faceţi ce vreţi. În orice caz, eu nu voi răspunde la niciuna din întrebările dumneavoastră.

Detectivul ieşi din birou dând din cap. Era cald, se auzeau zgomotele produse de maşinile de scris şi Malko abia-şi mai stăpânea furia. Odată-n plus, Carlos îşi bătuse joc de el. Bilanţul: patru morţi, şi teroristul plimbându-se liber în sânul naturii.

Deodată, detectivul pătrunse vijelios în cameră în compania a doi poliţişti în uniformă, agitând o borsetă din piele. Malko recunoscu borseta pe care o avea sud-americanul când ajunsese la World Center. Poliţistul o deschise şi Malko zări un teanc de bancnote băgate în buzunarul interior, legate cu banderolă de hârtie.

— Aici sunt două mii de dolari, zise poliţistul. A fost găsită într-unul din ascensoare. Asta vă spune ceva?

— Absolut nimic, răspunse Malko.

---

[31] Îţi baţi joc de mine?

Încheieturile umflate începeau să-l doară foarte tare.

Decepţionat, celălalt părăsi camera cu borseta şi cu teancul de bancnote. Probabil că fuseseră mult mai mulţi bani. De ce acest necunoscut bine îmbrăcat îl plătise pe terorist? Acest lucru era încă un mister.

Malko aţipi pe scaunul lui, epuizat, cu corpul chinuit de durere în urma loviturilor primite.

*

* *

Un poliţist uriaş, în uniformă, cu o burtă mare, agitând o legătură de chei, cu un aer furios se aşeză în faţa lui Malko. Acesta putu să-i vadă însemnele gradului. Era căpitan în poliţia new-yorkeză. Acesta din urmă dădu din cap.

— Tâmpitule ce eşti! Nu puteai să spui de la-nceput cine eşti? mârâi el.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko.

Poliţistul ridică din umeri, îi desfăcu cătuşele şi-l împinse afară din birou.

— Haide, cară-te că dacă nu, te aranjez de-a binelea şi să nu te mai întorci la comisariatul meu că şi dacă preşedintele în persoană mai dă telefon, nu mai scapi de-aici. Ai noroc că a telefonat chiar Mr. Godel în persoană.

Michael J. Godel era „New York Police Commissioner“ marele şef al poliţiei new-yorkeze.

Milton Brabeck aştepta la recepţia comisariatului cu un aer grav. El îi strânse mâna lui Malko şi-l conduse afară unde aştepta un Chevrolet negru, fără să scoată niciun cuvânt. Odată urcat la volan, el explodă:

— Fir-ar ai dracului! Credeam c-o să vă prezinte în faţa unui judecător! Ei sunt dezlănţuiţi. Din fericire, Mr. Peabody a intervenit el însuşi. Nu mai sunteţi considerat decât martor. A trebuit însă să-i dea cinci mii de dolari.

— Cum? întrebă Malko stupefiat. A trebuit să plătiţi ca să fiu eliberat?

Milton Brabeck evită în ultimul moment un căruţ plin cu haine. Ei traversau „garment district“.

— Da! răspunse el. Acest nenorocit de căpitan era foarte convins că avea dreptul la aceşti bani. Aţi fost capturat în locul unui cvadruplu asasinat, în care a murit şi un copoi, cu o armă cu care s-a tras, sunteţi străin, nu aveţi permis port-armă şi oficial nu aparţineţi nici unei agenţii federale. Orice judecător v-ar fi condamnat imediat. Bine-nţeles că mai târziu aţi fi fost eliberat, dar asta era mai plictisitor.

— Acest căpitan o să-şi poată schimba acum hodoroaga de maşină… Ah, ce mişto e poliţia asta new-yorkeză! Toţi copoii sunt „on the take“.

— Unde mergem noi acum? întrebă Malko

— La C.B.S. Building. Avem teleconferinţă cu boss-ul. Trebuie să povestim totul. Acum F.B.I-ul este informat. De mâine, toţi canarii vor vorbi despre cele petrecute.

*
* *

— Iată, acesta este Hugo Capuro, născut la 23 septembrie 1925 în La Paz – Bolivia. În calitate de ofiţer superior în armata boliviană, participă activ la represiunea contra gherilelor de stânga în 1969, fiind apoi numit „ambasador special“ al Boliviei la New-York, după doi ani. Aici are contacte politice cu cercurile sud-americane. Este foarte activ, cheltuieşte mulţi bani şi locuieşte într-un hotel particular în Beckman Place, închiriat pentru trei mii patru sute de dolari pe lună. Este căsătorit cu o femeie mult mai tânără decât el – Incarnacion Cochila. Are în Bolivia doi copii dintr-o căsătorie anterioară.

Milton Brabeck puse telexul în faţa lui şi aprinse un Rothmans. Malko privi dincolo de golf silueta îmbătrânită a lui Chryler Building, care părea o creaţie S.F. de dinainte de război. Era total uimit. Ce căuta un diplomat reprezentant al unui guvern de dreapta în tovărăşia unui terorist de stânga, manipulat de K.G.B.?

— Şi fata? întrebă el.

Milton Brabeck ridică din umeri.

— Nimic. Bătrâneii cei mici au auzit-o vorbind în limba spaniolă cu Diaz. Este frumoasă şi are un sânge rece extraordinar. Nimeni nu a mai semnalat-o pân-atunci în compania lui Juan Carlos Diaz. Nu există niciun indiciu pentru a o putea găsi. Este din ce în ce mai bine.

— Şi Juan Carlos Diaz?

Milton Brabeck oftă.

— Hoinăreşte prin New-York. Noi am reconstituit ce-a făcut. Probabil, după ce i-a eliberat pe cei doi bătrâni în ascensor, el a transferat banii care-l puteau încurca din borsetă în poşeta fetei şi au ieşit pe galeria din nord. Acolo există trei linii de metrou.

— *Himmel Herr Gott*, mormăi Malko.

El înjura foarte rar în germană. Ochii lui strălucitori erau brăzdaţi de vinişoare roşii. Juan Carlos Diaz îşi bătea joc de el şi omora când voia şi acolo unde voia.

— Dar prietenii noştri italieni?

Milton Brabeck ridică din umeri.

— „Compania“ va avea grijă ca ei să aibă funeralii creştineşti.

Agentul întorcea şi răsucea elementele problemei în mintea sa. Un terorist, un om de dreapta, banii. Toate astea semănau al dracului cu un asasinat la comandă.

— Apropo, zise el, şi fata D.J.?

— Şi dinspre partea asta este o încurcătură. Când prietenii lui Frankie „The Bug“ şi „Fat“ Fungi au aflat despre moartea lor, i-au apucat frica. Ei au băgat-o într-un portbagaj de rablă şi au abandonat-o undeva în New Jersey.

— Vie sau moartă?

— Se pare că vie.

Malko rămase tăcut. Nimic nu-i mergea.

— Puteţi afla mai multe despre acest Capuro? întrebă el.

— Mai târziu, spuse Milton Brabeck. Am cerut o sinteză sucursalei din La Paz. Vom avea acest material până mâine seară cel mai târziu.

— Nevasta lui este la New-York?

— Da.

— Aş dori s-o văd. Milton, veniţi cu mine ca să-i arătaţi „scrisoarea dumneavoastră de acreditare“.

Gorila nu păru prea încântată.

— Lăsaţi-o mai domol! zise el. Bolivia este o ţară prietenă şi acest Capuro are prieteni la Pentagon şi la Departamentul de Stat. Va fi lume la înmormântarea lui. Mi s-a vorbit despre o anume treabă, dar nu este ceva confirmat şi anume că el vindea mafiei mari cantităţi de

cocaină în contul guvernului bolivian. Asta-i doar producţie naţională la ei.

*
* *

Ai fi zis că eşti într-un orăşel liniştit din New-England, nu la New-York, cu case mici, elegante, de trei etaje, foarte curate şi foarte multă linişte… Zgomotul de pe Prima Avenue, care trecea totuşi doar la o distanţă de o sută de metri, nu ajungea decât în mică măsură, filtrat de înaltele buildinguri de cărămidă. Beckman Place era o mică arteră de vreo cincizeci de metri între străzile 50 şi 51 sprijinită pe surplomba care domina East Drive şi East River. Mici hoteluri particulare luxoase erau aşezate pe ambele laturi ale străzii, cea mai scumpă din New-York. La stânga şi la dreapta, cele două străzi se terminau cu squaruri.

La capătul străzii 51 exista Racket Club, clubul cel mai şic din New-York. O bonă de culoare plimba un caniş alb, cu un aer dezgustat.

Milton Brabeck zări un Rolls Royce bleumarin garat în faţa unui hidrant în faţă la nr. 37, cu plăci de înmatriculare DPI.[32]

— Asta trebuie să fie rabla lui.

Pentru un obscur diplomat al unei ţărişoare nu prea bogate, nu părea deloc rău. Malko se apropie de poarta lăcuită maron a micului hotel particular şi-şi luă o mină de circumstanţă. Sună. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise şi apăru un valet cam oacheş şi tacticos care-i măsură cu un aer distant. Milton Brabeck îi băgă sub nas legitimaţia de la „Secret Service“.

— Noi anchetăm moartea lui Mr. Hugo Capuro, spuse el. Ne-ar putea primi dna. Capuro?

Dezgustul valetului păru să se accentueze şi mai mult.

— Mă duc să văd dacă este acasă.

Diplomatul bolivian murise în ajun. Ziarele de dimineaţă erau pline cu relatări despre masacru, dar istoria oficială tindea să acrediteze versiunea unei reglări de conturi între grupuri mafiote în care Hugo Capuro fusese omorât accidental. Nimeni nu pomenea numele lui

---

[32] Diplomat.

Juan Carlos Diaz.

Valetul închise uşa.

Trei minute mai târziu poarta se redeschise.

— Doamna binevoieşte să vă primească, spuse el. Pe aici, la stânga.

O mochetă groasă atenua şi mai mult zgomotele, pereţii erau acoperiţi de tablouri, mobilele erau vechi şi scumpe.

El îi introduse într-un salon luxos, împodobit cu o jerbă enormă de gladiole. Ei rămaseră în picioare, în timp ce valetul închidea uşa. Liniştea era apăsătoare. Te-ai fi crezut într-un „funeral home“. Uşa scârţâi în spatele lor şi în cadrul ei apăru o silueta insolită. O femeie mică, îmbrăcată în întregime în negru, cu faţa ascunsă sub un voal de aceeaşi culoare, atât de des, încât nu i se puteau distinge trăsăturile. Ea se apropie şi-i întinse lui Malko o mână pe care strălucea un diamant gros, cât un ceas deşteptător.

— Sunt dezolată să vă primesc astfel, domnilor, spuse ea cu o voce pierdută şi cu un pronunţat accent spaniol.

Malko nu putu să nu remarce că vesta taiorului ascundea două globuri disproporţionate în comparaţie cu talia proprietarei lor. Când ea se mişcă, el zări o porţiune de piele albă. Văduva purta taiorul de doliu direct pe piele, probabil din cauza căldurii.

Ea se aşeză şi-şi încrucişă delicat picioarele, făcând să foşnească ciorapii negri de nylon. Era un „adevărat“ doliu în maniera latino-americană.

— Suntem dezolaţi pentru că v-am deranjat, spuse Malko, dar căutăm să-i identificăm pe asasinii soţului dumneavoastră. Puteţi să ne ajutaţi?

Incarnacion Capuro îşi încrucişă mâinile deasupra genunchilor, îşi drese vocea cu un fel de suspin şi spuse:

— Nu ştiu, nu înţeleg domnilor. Hugo era atât de iubit de prietenii lui. Probabil a fost victima unei îngrozitoare erori, începu să plângă… Am să-nsoţesc sicriul lui la La Paz.

Milton Brabeck era cât pe ce să-şi şteargă o lacrimă. Văduva îşi desfăcu şi-şi încrucişă din nou picioarele într-un agasant foşnet de nylon. Malko aşteptă ca respiraţia sa să devină regulată şi o întrebă:

— Ştiţi cumva de ce se dusese la World Trade Center?

Văduva scutură din cap.

— Nu ştiu. Soţul meu nu-mi spunea tot ce făcea. Cred însă că avea un cont la agenţia Chemical Bank care se găseşte în World Trade Center:

Malko se agăţă de această ocazie.

— Doamna Capuro, zise el, ştiţi cumva dacă soţul dumneavoastră a fost la banca lui?

— La banca lui? De ce?

— Pentru că avem motive serioase să credem că avea o sumă mare de bani asupra lui. Poliţia a găsit borseta sa, în care se mai găsea doar un teanc de bancnote noi.

După un moment de linişte, văduva spuse cu o voce un pic mai puternică.

— Probabil că scosese bani pentru mine. Voiam să fac cumpărături şi nu-mi plac cărţile de credit. Ea oftă. Que corazon… Mai doriţi să ştiţi ceva, domnilor?

Malko hotărî să-ncerce marea cu degetul.

— Cunoaşteţi cumva pe un anume Juan Carlos Diaz, un terorist primejdios de origine latino-americană? Anumite indicii par să ne conducă la concluzia că el a fost regizorul acestei crime.

Urmă un moment de tăcere, după care văduva spuse cu o voce seacă:

— Soţul meu nu frecventa un asemenea gen de indivizi.

Malko se grăbi s-o liniştească.

— Sunt sigur de asta, dar acest terorist ar putea fi asasinul soţului dumneavoastră.

Văduva îşi îndreptă corpul cu un gest foarte „à la Iphigenie“

— În acest caz domnilor, trebuie găsit, arestat şi pedepsit exemplar. La noi în Bolivia, ar fi omorât imediat, fără judecată.

Din păcate, U.S.A. nu atinsese acest stadiu al democraţiei. Malko se ridică la rândul său, simţind că nu vor putea afla mai multe în acest moment de durere conjugală şi se scuzară pentru deranjul cauzat. Milton Brabeck se uita cruciş la covorul chinezesc gros. Bolivianul trăia bine, fără să mai vorbim de Rolls. Văzând că pleacă, văduva se-ndulci. Atingând-o uşor, Malko fu izbit de mireasma unui parfum puternic, evocând mai mult desfrâul decât disperarea.

Probabil că acesta era un obicei sud-american. Ei ajunseră la uşă.

Ca şi cum ar fi fost cuprinsă de o inspiraţie subită, văduva se aşeză deodată în faţa lui Malko. Ea ignora prezenţa lui Milton Brabeck.

— Señor!…

— …Linge, completă Malko, Malko Linge, eu lucrez pentru Departamentul de Stat.

— Domnule Linge, mâine va fi o mică ceremonie în onoarea lui Hugo, într-o expoziţie de pictură pe care el trebuia s-o verniseze. Este unul din cei mai buni prieteni ai lui. Aş fi foarte bucuroasă să vă văd acolo. Vor participa mulţi dintre prietenii lui. Poate veţi afla unele lucruri, pentru a-l putea răzbuna.

Ea i se adresa lui, nu, şi lui Milton. Malko realiză deodată că din silueta măruntă emana altceva decât durere.

— Nu voiam să vă inoportunez, obiectă el.

— Din contră, îl asigură sud-americana. Dumneavoastră sunteţi binevenit, ca şi dumneavoastră, adăugă ea, întorcându-se spre Milton Brabeck.

Malko scrută voalul, încercând să ghicească intenţiile reale ale lui Incarnacion Capuro. Cu braţele în lungul corpului, ea îl observa.

Valetul apăru şi deschise uşa. Austriacul se aplecă şi sărută mâna întinsă.

— Vin cu plăcere spuse el. Care-i adresa?

— 154 East strada 54, în faţa lui Museum of Modern Art. Aşteptaţi să vă scriu adresa.

Ea se-ntoarse până la o mică consolă, luă un stilou şi un bloc-notes şi cu mâna stângă îşi ridică voalul pentru a putea scrie mai bine, după care se-ntoarse surâzătoare, cu o hârtie în mână. Lui Malko îi fu greu să rămână impasibil.

Incarnacion Capuro era fără niciun dubiu femeia pe care o văzuse la Social Club din Spanish Harlem, care-l însoţea pe Manuelo asasinul şi pe Porfirio Aristos.

Ea-l fixa pe Malko cu un surâs monden pe gura sa vulgară şi cu o licărire ambiguă în ochii ei oftalmici.

— Pe mâine, spuse ea.

Capitolul XII

De-abia se-nchise uşa lăcuită maro în urma lor, că Milton Brabeck se uită cu o privire curioasă şi lacomă la Malko.

— Spuneţi-mi, văduva are un aer foarte apetisant şi nu pare deloc neconsolată. Aţi observat felul în care vă privea? în orice caz, ea nu trebuie să fi plâns foarte mult.

Realmente, ochii lui Incarnacion Capuro, departe de a fi roşiţi de plâns, erau subliniaţi de negru şi mov. Când ei îl fixară pe Malko, nu exprimau nicio durere ci doar o dorinţă animalică, nedisimulată.

— Milton, zise Malko, ceea ce-i mai interesant, este faptul că eu am mai văzut-o pe Incarnacion Capuro. Ea era la Social Club cu Manuelo şi Porfirio Aristos.

— *God damn it*,[33] zise sobru Milton Brabeck. *The bitch!*[34]

— Aşa că, spuse Malko, sunt şanse mari ca señora Capuro să ştie unde se găseşte Juan Carlos Diaz şi de ce s-a întâlnit cu soţul ei înainte de a-l omorî.

— Credeţi că ea v-a recunoscut? întrebă gorila.

Agentul negă din cap.

— Nici nu mă gândesc. Eu eram în umbră şi ea nu mă privea. Dacă ea îl vede pe Diaz, s-ar putea să-i povestească despre vizita noastră.

— Oare de ce ţine să vă vadă? întrebă Milton.

— Sincer să fiu, nu-mi dau seama. Ori bănuieşte ceva şi-mi întinde o cursă, ori văduvia i-a devenit deja apăsătoare.

Ei se urcară în Chevrolet. Întrebările începuseră să se-ngrămădească deja în creierul lui Malko. Durerea lui Incarnacion Capuro părea destul de moderată. Totuşi, ea trebuia să ştie că Juan Carlos Diaz era asasinul soţului ei.

Dacă bănuiala sa era întemeiată, ea îi făcuse nişte simple avansuri. Putea afla unele lucruri interesante, cu condiţia ca femeia să nu vorbească cu prietenii ei portoricani despre viaţa sa sentimentală. Care era rolul ei în toată povestea?

---

[33] Blestemata!

[34] Lepădătura!

— Unde vreţi să mergeţi? îl întrebă Milton urcând pe strada 50.

— Lăsaţi-mă la Carlyle, spuse Malko. Trebuie să reflectez.

Cinci minute mai târziu, maşina oprea la intersecţia dintre Madison şi strada 76.

— Cum îi merge lui Chris? întrebă SAS înainte să coboare.

— Este OK, spuse Milton, însă nu poate vorbi şi a slăbit foarte mult. Am fost să-l văd azi dimineaţă, devreme. Apropo, mi-a dat un bilet pentru dumneavoastră.

Scoase un bilet din buzunar şi i-l dădu. Malko citi o singură frază: *Get that son of a bitch!*[35]

Milton îşi drese vocea.

— Să-i vorbesc domnului Peabody despre doamna Capuro?

— Nu încă. Încercaţi să aflaţi numai dacă F.B.I.-ul i-a semnalat prezenţa în cercurile F.A.L.N.P.

El se regăsi în atmosfera liniştită a lui Carlyle, cu plăcere. Nu se vedea niciodată nimeni, ca şi când hotelul ar fi fost gol dar reuşeau să îţi servească micul dejun cu foarte mare întârziere, ca în cea mai mare parte a hotelurilor din New-York..

Ajuns în apartamentul lui, dădu drumul la muzică, se servi cu un Beck's şi începu să reflecteze. Angela Ruthmore îl contactase probabil pe Juan Carlos Diaz, după ce fusese eliberată de mafie, dar nu putea lega pe Malko de ceea ce i se-ntâmplase. Ca să-ncerce s-o mai găsească, nu prea mai erau şanse.

Întâlnirea cu Incarnacion Capuro devenea din ce în ce mai interesantă. Boliviana putea fi nodul întregii afaceri. Păreau să existe multe femei în jurul lui Juan Carlos Diaz: Angela Ruthmore, Incarnacion Capuro şi asasina de la World Trade Center.

După două ore, sună telefonul. Era secretara lui John Peabody. Directorul Executiv al D.O.D. sosise la Washington şi dorea neapărat să ia dejunul cu Malko la ora unu la noul restaurant The Tavern on the Park, în Central Park.

Înainte de a înfrunta căldura, austriacul făcu un duş, se pulveriză cu apa sa de toaletă Jacques Bogart şi-şi puse o cămaşă curată.

---

[35] Împuşcaţi această lepădătură!

*

* *

John Peabody, cu guşa umflată, cu trăsăturile crispate, avea totuşi o luminiţă veselă în ochi. Pentru a spune un cuvânt, el aşteptă ca şeful de sală să le ia comanda. Sala de mese era mare, decorată cu plante verzi, dotată cu mobilier de grădină colorat alb strălucitor şi semăna cu o seră, dar o seră glacială, datorită aparatelor de aer condiţionat. O căldură sufocantă copleşea New-York-ul.

Când rămaseră singuri, el se aplecă spre Malko:

— Cred că ştiu de ce Diaz avea întâlnire cu Capuro. Sucursala noastră din La Paz a făcut o treabă minunată.

Limuzina lui Joe Colombo îl transportase pe agent la restaurant. Să parcurgi o sută de metri pe jos în oraş, era mai presus de forţele omeneşti. Italianul cel gras îşi mesteca ţigareta, fără să-şi descleşteze dinţii, după moartea lui „Fat“ Fungi şi Frankie „The Bug“. Să-ţi pierzi prestigiul şi doi prieteni în acelaşi timp, era prea mult.

— Sunt numai ochi şi urechi, spuse Malko.

Directorul Executiv al D.O.D. scoase un telex din buzunarul interior al vestei şi-l dezdoi:

— Aţi auzit vreodată vorbindu-se de un anume Alonso Camano?

Malko îşi scrută memoria. Zadarnic.

— Niciodată! De ce?

— Alonso Camano este bolivian şi general, ca şi Capuro. El trăieşte la New-York de doi ani, în exil voluntar, după ce a avut neînţelegeri serioase cu generalul Banzer – şeful statului bolivian. El trebuie să se-ntoarcă foarte curând în Bolivia, şi sucursala noastră a aflat că se proiecta un atentat împotriva lui. Actualului guvern îi este frică de o încercare a acestuia de a prelua puterea.

— Fiţi mai clar, spuse Malko atacând gaspachoul său. Unde este legătura între aceşti doi oameni?

— Legătura, zise triumfal John Peabody, constă în faptul că după zvonurile care circulă prin La Paz, spun că acest atentat pare să fi fost organizat de Hugo Capuro, omul de încredere al actualului guvern pentru afacerile delicate. Noi am fost informaţi despre prezenţa sa în două rânduri în Olanda şi Franţa în afaceri în care opozanţii regimului

Banzer au fost lichidaţi. De fiecare dată, Hugo Capuro era acolo.

Toate astea deveneau foarte complicate.

— Unde se găseşte acest Camano? întrebă Malko.

— El locuieşte într-un apartament mare nr. 118 pe East 60. După părerea mea, Capuro a intrat în legătură cu Juan Carlos Diaz pentru a-i cere să-l lichideze pe Camano. Noi mai avem un indiciu care tinde să confirma teoria. În felul acesta, omora două raţe dintr-un foc. Dacă Diaz era prins, putea să se pună totul în sarcina unei grupări comuniste. Singurul element necunoscut, este modul în care Capuro şi Diaz au putut să intre în legătură.

— În această privinţă pot să vă ajut, spuse Malko, dând deoparte farfuria cu gaspacho, mult prea făinos.

Pe măsură ce se derula povestea lui Malko, faţa celuilalt se lumina.

— Asta este, exclamă el. El o cunoştea pe Incarnacion Capuro. După incidentul de la Washington, el a trecut probabil printr-o situaţie grea. El călătorea sub o identitate falsă – Cenon Clarke – care nu mai era utilizabilă. Probabil că-i trebuia bani ca să se organizeze. Portoricanii nu sunt bogaţi. Asta l-a obligat să se autofinanţeze. Acum se plimbă prin New-York cu optsprezece mii de dolari.

— De unde cunoaşteţi dumneavoastră această cifră? obiectă Malko, stupefiat de această precizie.

John Peabody îşi mângâie guşa cu satisfacţie.

— F.B.I.-ul a auzit că Hugo Capuro retrăsese din contul său de la filiala Chemical Bank din World Trade Center douăzeci de mii de dolari, cu o oră înainte de întâlnirea cu Juan Carlos Diaz şi, ţineţi-vă bine, aceşti bani fuseseră viraţi în ajun, dintr-un cont de la City Bank despre care noi ştim că este cel cu fonduri secrete boliviene.

— Dumneavoastră ştiţi multe lucruri privitor la această afacere, spuse Malko fără niciun fel de ironie.

John Peabody schiţă un surâs.

— Sucursala noastră din Bolivia nu a lucrat chiar aşa de prost. Niciodată nu-ţi cunoşti prea bine prietenii. Aceşti bani provin din surse pe care noi le cunoaştem.

— Probabil aveţi dreptate, spuse Malko. Totul se leagă.

Numai Juan Carlos Diaz este convins că Hugo Capuro i-a întins o cursă. El îl suspecta că are legături cu dumneavoastră. Există puţine

şanse ca el să-şi ducă la îndeplinire contractul, acum când comanditarul său este mort şi are banii în buzunar. Poate că el a plecat deja.

— Ştiu, spuse John Peabody cu jale.

— Afară numai dacă…

Lui Malko îi veni o idee.

— Hugo Capuro era un om prudent, spuse el. Probabil că cei douăzeci de mii de dolari, reprezentau doar un avans din remunerarea lui Diaz. De obicei, asasinilor nu li se dau banii înainte…

John Peabody îl urmărea atent.

— Sunt bani mulţi, remarcă el.

— Da, zise Malko, dar dacă partea a doua este ceva de care el are nevoie? Ca de exemplu un paşaport, el va îndeplini contractul.

— Dar Capuro este mort.

— Incarnacion Capuro trăieşte bine merci.

John Peabody încruntă fruntea şi reflectă.

— Dacă raţionamentul dumneavoastră este exact, supraveghindu-l pe Camano, avem şansa să dăm peste Juan Carlos Diaz. Există de asemenea şi văduva.

Malko scutură din cap, nu prea convins.

— Dacă ea are vreo îndoială, noi nu vom afla nimic. Eu o văd mâine. Asta însă ne aduce la punctul zero. Practic, ce vom face?

— Vă ordon să-l omorâţi cu orice preţ, spuse John Peabody foarte clar. Milton sau dumneavoastră. Eu vă garantez că nu veţi petrece nici cinci minute în celulă, chiar dacă eu însumi va trebui să vin să vă scot.

— Vorbe, spuse Malko. Care este adresa exactă a lui Camano?

— 118 East 60, apartament 1.114.

Malko se uită fix la Directorul D.O.D.

— Dumneavoastră nu credeţi că ar fi bine să preveniţi F.B.I.-ul pentru ca să-l protejeze pe Camano şi ca să-i organizeze o ambuscadă lui Juan Carlos Diaz?

John Peabody îşi scutură guşa umflată.

— Nici pomeneală. Dacă pasăm afacerea la F.B.I., dumneavoastră veţi lua avionul spre nenorocitul dumneavoastră de castel şi ei vor dori să-l aresteze pe Diaz cu acte în regulă. Noi înşine trebuia să

rezolvăm acest caz, Joe Colombo, Milton şi dumneavoastră.

Malko începea să fie sătul de această cursă de urmărire după un asasin de negăsit în acest cazan în fierbere, care era New-York-ul.

— Noi nu ştim când va încerca Diaz ceva contra lui Camano, remarcă el.

— Camano are reţinut un loc pentru zborul spre La Paz joia viitoare, îi răspunse sec John Peabody. Pân-atunci mai sunt cinci zile.

— Cel mai simplu ar fi să prevenim atentatul, sugeră Malko. John Peabody avu un sughiţ din cauza surprizei, care-i zgudui guşa.

— Nici să nu vă gândiţi la asta! Ar însemna să fim obligaţi să-i deconspirăm aportul „Companiei“ la complotul pus la cale de propriul lui guvern. Este de neconceput. În plus, noi îl suspectăm de simpatii stângiste. Noi nu suntem interesaţi ca el să pună mâna pe putere în Bolivia. A-l preveni, ar însemna să ne certăm cu prieteni fideli, dar şi sângeroşi.

Erau în plin umor negru. Un om de stânga asasinat de un asasin de stânga, în solda unui guvern de dreapta. Malko remarcă cu voce suavă:

— În fond, nu o să vă supăraţi pe mine dacă-l interceptez pe Juan Carlos Diaz, după ce şi-a adus contractul la îndeplinire.

John Peabody respiră adânc.

— Nu mă faceţi să spun, ceea ce eu nu spun. Interesul nostru este acela de a-l proteja pe acest om.

— Iar interesul, acela de al omorî, termină Malko.

John Peabody nu răspunse. Raţiunea de stat era undeva între ei doi ca o fantomă nefastă.

— Aranjaţi cu Milton Brabeck şi Joe Colombo supravegherea lui Camano, spuse John Peabody. Dacă aveţi nevoie de întăriri, le veţi avea.

Malko nici nu mai încercă să discute.

După ce termină o ceaşcă de cicoare călduţă pe post de cafea şi dădu pe gât un pahar de Contrex, îşi luă la revedere de la John Peabody. Cadillac-ul lui Joe Colombo era afară şi Milton Brabeck era în interior. Malko se urcă lângă el.

— Sunteţi la curent cu episodul Camano? întrebă el.

— Yeap! zise gorila.

— Milton, eu nu sunt de acord cu John Peabody, spuse Malko. Eu nu vreau să joc la ruleta rusă, având ca miză viaţa acestui Camano. Eu am să-l previn. De altfel, aceasta ne va uşura sarcina. Munca noastră nu constă în a ne amesteca în politica boliviană, ci în lichidarea lui Juan Carlos Diaz, da?

— Da, admise gorila cu jumătate de gură, dar…

— Ordinele sunt ordine nu? zise Malko ironic. Ei bine, eu nu voi asculta de ordinele lui John Peabody şi acesta o să urle. Dacă noi reuşim să-i ducem capul lui Juan Carlos Diaz, n-o să urle mult timp.

— Şi asta-i adevărat, spuse Milton Brabeck, uşurat.

— OK, spuse Malko surâzând. Să nu vindem pielea ursului din pădure. Direcţia, strada 60.

*

* *

Portarul galonat dădu din cap.

— Aţi ratat de puţin ocazia, spuse el. Dacă veneaţi cu o jumătate de oră mai devreme, îl prindeaţi. El a plecat cu o femeie, un alt bărbat şi două tipe grozave.

Un superb jet de apă cădea într-un bazin în mijlocul unei păduri de plante verzi. 118-le era unul din cele mai luxoase imobile din New-York. Malko privi podeaua de marmură şi întrebă:

— Nu ştiţi unde?

Era a treia oară când îl rata pe Camano.

— O, azi este vineri, spuse portarul. Probabil s-a dus să mănânce la Little Italy. El merge acolo în fiecare săptămână. Era cu unul din amicii săi italieni, care locuiesc de asemenea în imobil.

Malko strecură o bancnotă de zece dolari în mâna portarului şi ei se îndreptară spre Cadillac-ul parcat pe driweway-ul circular.

— Joe, întrebă el, sunt multe restaurante la Little Italy?

Din cauza surprizei, şoferul era cât pe ce să-şi înghită ţigara.

— Vreţi să mergem la Mulberry Street? în fine, o să-nfulecăm pe cinste.

— Câte restaurante? repetă Malko.

— Cel puţin o duzină, spuse Joe. Cele mai bune, sunt…

— Să mergem acolo, zise Malko. O să le vizităm pe toate.

Joe ieşi de pe driveway şi apăsă pe accelerator. Cadillac-ul lung de şapte metri se lansă pe strada 60, făcând să-i scrâşnească cauciucurile ca şi când ar fi luat startul în cursa de douăzeci şi patru de ore la Le Mans. Perspectiva de a merge să ia masa la Little Italy, fieful mafiei new-yorkeze îi dădea aripi lui Colombo. În realitate Little Italy era alcătuită mai ales dintr-o stradă – Mulberry Street – în vecinătatea lui Chinatown, Canal Street marcând limita dintre cele două comunităţi.

Joe intră pe Troisieme Avenue, se strecură de-a lungul străzii 57 pentru a ajunge la East River Drive. Pentru prima dată el conducea fără să scoată niciun cuvânt, cu frâne puternice, cu ţigara în colţul gurii. Cadillac-ul se balansa ca un vapor. Străzile din New-York erau într-o asemenea stare că-ţi dădea impresia că mergi cu un jeep pe o pistă din Africa.

În sfârşit, Joe Colombo viră pe strada 8 spre vest, urcă Lexington Avenue spre nord şi apoi o luă pe Canal Street, o arteră largă, cu două benzi, cu trotuarele pline de tarabe şi buticuri chinezeşti. Mulberry Street o întretăia un pic mai departe. La sud de Canal Street era China, la nord Italia.

Joe evită un poliţist care se legăna majestuos pe calul său şi îndreptă botul maşinii pe Mulberry Street în sens unic spre nord.

Schimbarea era incredibilă. Nu mai era picior de chinez. Părea un decor de cinema pentru un film realist italian.

Peste tot, erau întinse ghirlande şi drapele italiene de-a curmezişul străzii, peste tot se auzea muzică napolitană; Trotuarele erau pline de mese şi clienţi. „Mamas“ grase stăteau în faţa porţilor, în ciuda căldurii sufocante. La douăzeci de metri distanţă, Mott Street, paralelă cu Mulberry Street era replica exactă a unei străzi din Hong-Kong. Acesta era New-York-ul.

Joe reduse din viteză şi opri în faţa unui paravan de pânză roşie. Pe firma de pe faţadă scria Luna’s.

Bucăţi de aluat crud decorau singura vitrină.

— Aici se pot servi cele mai bune „scungili“ din Mulberry Street.

Din nenorocire, pe o pancartă atârnată în mijlocul vitrinei scria: Sorry we are „CLOSED“[36]

---

[36] Ne pare rău, este închis.

Capitolul XIII

Juan Carlos Diaz îi dădu o palmă. Faţa Angelei Ruthmore pivotă sub efectul şocului, ochii ei se umplură de lacrimi, dar muşcându-şi buzele, se abţinu să nu ţipe.

În orice caz, acolo unde erau, într-un apartament de la etajul cincizeci al unui imobil abandonat şobolanilor de pe Seconde Avenue, nimeni n-ar fi auzit-o.

Exista acolo un pat şi câteva obiecte de mobilier confecţionate din scânduri. Nici vorbă de aer condiţionat şi căldura apăsătoare se infiltra peste tot.

Teroristul o privi pe portoricană plin de ură:

— Negrita! Tu-ţi mai aminteşti de Chiquitin?, o-ntrebă el cu voce joasă. Tu meriţi aceeaşi soartă. Tu m-ai vândut C.I.A. şi dacă n-aş fi fost precaut, acum eram mort.

Angela Ruthmore se apropie cu capul încă vâjâind din cauza palmei primite.

— Te rog querido nu spune aşa ceva! Mi-a fost frică. Tu nu-i cunoşti pe aceşti oameni. Am crezut că mă vor omorî. Priveşte…

Ea-şi dădu bluza la o parte, arătându-i leucoplastul de pe sân unde o arsese „Fat“ Fungi cu ţigara. Din momentul în care fusese abandonată în New Jersey, ea era terorizată. Ea nu voise să se-ntoarcă la munca sa.

— Şi atunci, zise Juan Carlos Diaz, cu dispreţ, cum poţi susţine că eşti o revoluţionară?

— Sunt… sunt o revoluţionară, zise cu umilinţă Angela Ruthmore. Mi-a fost însă frică de tortură. Mă gândeam că tu nu vei veni la acel rendez-vous, după cele ce s-au întâmplat.

— Eu nu sunt ca tine, se-nfoie Juan Carlos Diaz. Eu nu-mi schimb planurile din cauza unui maricon.

El îşi aprinse o ţigară. Portoricana îl privea rugătoare, întrebându-se dacă nu era cazul să-l provoace să facă sex pentru a-l calma. Juan Carlos Diaz, în mod ostentativ îşi luă Tokarev-ul de 9 mm prins la centură şi-i verifică încărcătorul, ridicând piedica cu un zgomot

puternic, apoi îşi ridică ochii spre tânăra femeie.

— Adresa de aici ai dat-o cuiva?

Angela Ruthmore negă energic din cap:

— Nu, nu, îţi jur că nu.

El veni lângă ea şi se amuză fixând ţeava automatului său între sânii ei.

— Dacă tipii ăştia mai pun o dată mâna pe tine, ai să le-o spui cu siguranţă, zise el cu răceală.

— Nu, nu, negă Angela. Deşi o ştiam, nu le-am divulgat-o.

— Vrei să-ţi dovedesc că ei te pot face să le-o spui?

Ea nu scoase niciun cuvânt, simţind că el se joacă cu ea, fără să ştie unde voia să ajungă; el o fascinase mereu cu aerul său misterios, cu proclamaţiile sale revoluţionare, cu obiceiul de a umbla mereu înarmat şi cu lăudăroşeniile sale. Acum ea ştia că el omorâse patru persoane în două zile şi fascinaţia asupra ei era şi mai mare. Simţea o tulburare delicioasă amestecată cu teroare. Deodată, Juan Carlos Diaz păru să se fi decis.

— Ascultă! spuse el. Eu te pot ierta dacă tu-mi faci un serviciu. Uite ce trebuie să faci…

El îi explică pe îndelete ce aştepta de la ea. Ea asculta înspăimântată. O arunca în gura lupului, dar nu avea de ales. Ea se auzi zicând: „bine, am s-o fac“. Juan Carlos Diaz se simţi imediat mai liniştit. Orgoliul său era gâdilat în mod agreabil. Încă o femeie care-şi risca viaţa pentru el! El totuşi nu era un bărbat frumos.

— Foarte bine, Negrita, spuse el cu o voce protectoare. Totul trebuie să fie gata pentru mâine. La ora cinci, aici. Ai înţeles? Poftim două sute de dolari.

— Da! spuse ea pe nerăsuflate.

— *Esta bien*. Tu o să rămâi aici, eu plec primul.

Îşi încheie vesta, îşi puse ochelarii negri şi ieşi trântind uşa. Nu era prea primejdios să te plimbi prin New-York. Era un oraş mare, cu multe taxiuri, locuri slab luminate ca de exemplu barurile şi holurile hotelurilor. Cei care-l hăituiau nu foloseau mijloacele clasice. Altfel poza lui demult ar fi fost în New-York Times. Era în acelaşi timp liniştitor şi nu prea. Duşmanii lui voiau să-l împuşte, nu să-l aresteze. La World Trade Center viaţa lui atârnase de un fir de păr. Din

nenorocire, el era încă obligat să rămână în oraş. Fără paşaport, nu puteai merge prea departe. De mult timp, el trecuse la contraatac, doar pentru a-şi ridica moralul. Era furios că se-nşelase în privinţa lui Hugo Capuro. Bolivianul fusese ucis degeaba.

Din fericire, el avea cei optsprezece mii de dolari, de care risca să aibă mare nevoie: era drum lung, plin de capcane până-n raiul libian.

Se afundă în gura metroului, întorcându-se pentru a verifica dacă nu este urmărit. Greutatea Tokarev-ului de la centură, îl liniştea. Manuelo se târa ca un şobolan prin cotloanele lui Spanish Harlem. El era totuşi mai puţin căutat decât Juan Carlos Diaz.

*

* *

Alonso Camano privi faţada albă, împodobită cu ferestre albastre a lui Umberto's Clams House. O banderolă anunţa: *In the heart of Little Italy*[37] ceea ce era efectiv adevărat. Intersecţia dintre Hester Street cu Mulberry Street era Mecca italienilor din New-York. În faţă, de la Cafe Napoli ieşeau torente de muzică siropoasă. Alte două colţuri erau ocupate de bazare zdrenţăroase.

Pe trotuar erau instalate mese şi era un du-te-vino neîncetat de chelneri care purtau calote marinăreşti.

— Să intrăm, spuse bolivianul. Este prea cald.

— Repede, că mi-e foame, spuse soţia lui.

Ea era îmbrăcată cu o rochie mov de tafta, ca şi sora ei, rochie foarte mulată. Intrară în sala mică, vopsită în alb, decorată cu plase de pescuit atârnate de pereţi şi geamanduri din plastic, în care se afla o jumătate de duzină de mese şi o tejghea. Totul mirosea a nou. Trei italieni la bar se pregăteau să mănânce supă de moluşte. Alonso Camano alese o masă retrasă, în dreapta intrării. El nu era liniştit. Nu ştia de ce fusese ucis Hugo Capuro. Ziarele nu păreau să ştie mai mult. Nu-şi luase nici-o armă cu el şi acum regreta. Prost dispus, el se adresă chelnerului:

— Cum sunt fructele de mare?

— Foarte bune, îi răspunse celălalt. Vin tocmai de la Los Angeles,

---

[37] În inima micuţei Italii.

ca să le consume clienţii noştri.

Gluma lui nu avu efect. Nervos, el aruncă lista de bucate şi-i spuse chelnerului:

— Du-te şi adu-ne ce ştii că ai mai bun. Ştii mai bine ca noi.

Lui nu-i mai era foame. Chelnerul îi recomandă „shrimps“ şi salată „scungili“, fără Pepsi Cola şi cafele. Ei nu aveau licenţă pentru a servi băuturi alcoolice, fapt care-i accentuă şi mai mult proasta dispoziţie a lui Alonso.

— Să mâncăm şi să ne cărăm repede de-aici, îi spuse el prietenului său, Luigi.

Soţia sa adora însă „scungili“. Ea i le recomandă bolivianului şi acesta trebui să accepte. Muzica de la Cafe Napoli îl călca pe nervi.

*
* *

— Shit! înjură Joe Colombo.

El călcă atât de tare frâna Cadillac-ului, încât Malko se simţi azvârlit de pe scaunul său. Îi trebuiseră cinci minute pentru a parcurge cei treizeci de metri care-i despărţeau de Luna's. Nu erau decât la cincisprezece metri de colţul cu Hester Street. Pietonii şi automobilele înaintând la pas, creau un adevărat infern. Malko se aplecă spre Joe Colombo. Nu era nici-o maşină între Cadillac şi semaforul de pe Hester Street, care era pe verde.

— Ce se-ntâmplă?

Colombo îşi smulse ţigareta din gură şi întinse mâna spre terasa de la Bella Ferrara. Mesele ajunseseră de pe trotuar pe carosabil şi erau toate ocupate.

— Nu pot să trec. Este o masă aproape în mijlocul străzii!

— Claxonaţi! Să ia masa de-acolo.

Joe Colombo îl privi ca şi cum ar fi spus ceva obscen.

— Nu vedeţi cine e la masă?

— Nu! Şi puţin îmi pasă.

— Dar este Georgio Vitale de la Funeral Home, cel mai bun prieten al lui Matt „the Horse“. El este cel care controlează toată strada. El trebuie să termine de savurat băutura.

Malko zări un italian de vreo şaizeci de ani, aşezat singur la masă

în faţa unui Martini Blanco, liniştit, ca şi cum ar fi fost la pădure.

— Joe, spuse el, îţi acord zece secunde ca să te duci să-i spui acestei caricaturi să se dea la o parte. Dacă nu, mă aşez eu la volan şi-l strivesc, chiar dacă ar veni toată mafia pe urmele mele.

Cu regret, italianul deschise portiera şi se-ndreptă spre mafiot.

*
* *

Juan Carlos Diaz parcurgea pe jos Mulberry Street, amestecat printre ceilalţi turişti. Ambianţa de chermeză îl agasa. Nu ştia în ce restaurant îl va găsi pe cel căutat, deci avea timp. Umberto's Clams House era primul.

El se opri o secundă în faţa terasei, o examină şi împinse uşa sălii. Toate simţurile sale erau în alertă. Din primul moment zări la dreapta sa pe omul pe care-l urmărea de mai multe zile.

Un chelner cu calotă de marinar se apropie de el:

— Sir, doriţi o masă?

Juan Carlos Diaz nu răspunse, respiră profund, băgă mâna sub vestă, scoase automatul şi făcu câţiva paşi spre masa lui Alonso Camano. Unul dintre consumatorii de la bar zări arma. În cartier, acest gen de incidente era frecvent. Dintr-un singur salt, el sări de pe taburetul său, aruncându-se pe burtă în spatele unei mese goale. Chelnerul îl imită imediat.

Soţia lui Alonso Camano fu prima care-l văzu pe asasin. Ea scoase un ţipăt strident şi bolivianul, cu silueta bondoacă, cu buzele groase strânse într-un rictus mecanic, ridică capul, văzu Tokarev-ul îndreptat spre el. Se declanşară exploziile, cinci la număr, foarte apropiate, asurzindu-i pe consumatori şi acoperind ţipetele femeilor. Dintr-odată, toţi clienţii se aruncară pe burtă, pe sub mese. Barmanul se pitulă în spatele barului ca o marionetă ruptă şi un chelner care se pregătea să intre cu farfurii goale în restaurant, lăsă totul să-i cadă jos şi fugi să se refugieze în Cafe Napoli.

Alonso Camano fu lovit de două gloanţe în piept, unul atinse coloana vertebrală şi un altul secţionă artera care-i iriga creierul. În ciuda rănilor grave, el reuşi să se ridice, să răstoarne masa care-l jena şi se-ndreptă clătinându-se spre asasin, cu mâinile înainte, cu faţa

crispată de ură. El înţelese totul. Îngheţat de spaimă, prietenul său Luigi nu se mişca.

Asasinul se retrase şi mai trase o dată, apoi se-ntoarse, înconjură barul pentru a ajunge la intrarea în bucătărie. Cel de al şaselea glonţ îl lovi pe Camano în plin piept, în timp ce celelalte trei îi găuriră hainele fără să-l atingă. El abia-l văzu pe asasin dispărând în bucătărie. Obsedat de ideea de a ajunge în stradă, Juan Carlos Diaz traversă bucătăria în fugă. Bucătarul văzând Tokarev-ul se aruncă imediat pe burtă.

Juan Carlos Diaz, coborî precipitat scara ce ducea la subsolul care dădea spre Hester Street, graţie unei trape din metal deschise pe trotuar. Juan Carlos Diaz escaladă scara de fier, ajunse pe Hester Street şi merse spre Baxter Street. Din fugă, el îşi reîncărcă automatul. După ce traversă parking-ul gol în diagonală, el înceta să fugă, considerându-se în siguranţă.

*

* *

— Pentru numele lui Dumnezeu! S-au auzit focuri de armă, exclamă Milton Brabeck.

Pocniturile asurzitoare făcuseră să vibreze geamurile coborâte ale Cadillac-ului.

— Vino repede! strigă Malko.

Joe Colombo tocmai revenea la maşină după ce-l convinsese pe mafiot să-şi dea masa la o parte din mijlocul drumului. El înfundă până-n podea acceleraţia şi uriaşa limuzină trecu prin intersecţie tocmai pe culoarea galbenă.

În acelaşi moment, uşa de la Umberto’s Clams House se deschise, făcând loc unei siluete care se clătina, cu faţa crispată de durere. Omul făcu câţiva paşi spre capota Cadillac-ului şi căzu brusc pe stradă cu faţa pe asfalt, în timp ce mai multe pete roşii se măreau în spatele vestei de culoare deschisă.

Malko şi Milton Brabeck se năpustiră în interiorul restaurantului cu armele-n mâini. Nişte femei ţipau într-un colţ, iar consumatorii începeau să se ridice cu precauţie. Zărindu-i pe cei doi oameni înarmaţi, ei se aruncară din nou la sol. Milton Brabeck apucă pe un

chelner de gulerul cămăşii.

— F.B.I.! Unde-i tipul care a făcut asta?

— Acolo! A plecat pe-acolo, spuse el, arătând spre uşa de la bucătărie. Malko se repezi într-acolo, văzu pe bucătarul terorizat şi chepengul care ducea spre subsol. El plonjă prin uşă şi ieşi în Hester Street, care era pustie. Fugi până la colţul cu Baxter, nu văzu pe nimeni şi se opri descurajat. Nici măcar nu merita osteneala să-l urmărească pe asasin. Odată-n plus, Juan Carlos Diaz lovise fără probleme. Înfuriat la culme, Malko făcu un ocol prin exterior, înapoindu-se la Cadillac. Joe Colombo era aplecat asupra omului împuşcat şi ridică ochii:

— Tocmai a dat ortul popii, spuse el. Ei n-au făcut treaba de mântuială. Să ne cărăbănim, căci nu vor întârzia să apară copoii.

Malko privi faţa crispată, părul tăiat scurt. Teoria sa, din păcate, se mai confirma o dată. Juan Carlos Diaz se plimba în libertate. Nu mai rămânea decât un singur fir: Incarnacion Capuro, dacă nu cumva şi ea era o capcană mortală.

Capitolul XIV

Un singur rând de ferestre rămânea luminat la etajul treizeci şi şapte al enormului building al C.B.S., situat la colţul străzii 52 cu Sixieme Avenue. De când se instauraseră restricţiile la consumul de energie, edificiile comerciale din New-York rămâneau deseori noaptea pe întuneric, semănând cu nişte enorme dolmenuri ridicându-se în căldura umedă a lunii iulie. Malko şi Milton Brabeck pătrunseră în holul pustiu, se prezentară gărzii înarmate de serviciu şi luară ascensorul „express“.

Erau într-o proastă dispoziţie. Moartea lui Alonso Camano; era un nou succes pentru Juan Carlos Diaz şi un eşec usturător pentru C.I.A. Alonso Camano zăcea în morga din Center Street. Bineînţeles că nimeni nu văzuse nimic la Umberto's Clams House. În ceea ce-i priveşte pe vecinii de la Cafe Napoli, ei declaraseră poliţiei fără să clipească: microfoanele estompaseră focurile de armă. Nu mai rămăseseră decât câteva pete de sânge pe asfaltul de pe Mulberry Street şi pardoseala restaurantului. Fără să-şi mai facă iluzii, poliţiştii de la „Homicide Squad“ îşi terminaseră treaba.

Malko îşi şterse fruntea acoperită de sudoare. Chiar şi la această oră târzie, temperatura era înăbuşitoare. Ascensorul se opri cu o glisare domoală şi ei ieşiră. Sunară şi uşa D.O.D. se deschise şi apăru un agent al „Companiei“ pe care ei nu-l cunoşteau.

— Mr. Peabody vă aşteaptă, îi anunţă acesta.

Prevenit prin telefonul Cadillac-ului lui Joe Colombo, Directorul Executiv convocase o „crash-conference“ pentru a evalua pagubele.

Biroul dădea spre partea de sud a Manhattanului şi priveliştea era superbă. Mocheta bleumarin, mobila sobră din acaju şi desenele abstracte atârnate pe pereţi, nu te-ar fi făcut să crezi că eşti în biroul unui lucrător de la contrainformaţii. John Peabody îi măsură cu privirea pe cei doi bărbaţi, scuturându-şi guşa.

— El v-a păcălit încă o dată…

Văzând furia din ochii lui Malko, adăugă imediat:

— Poate veţi avea mai mult noroc data viitoare. Eu vreau capul

acestui individ cu orice preţ, înţelegeţi? Chiar dacă treaba asta va dura doi ani.

Trăsăturile sale deveniră dure. El le făcu semn vizitatorilor săi să se aşeze.

— Aveţi vreo veste despre fata de la World Trade Center? întrebă Malko.

John Peabody ridică din umeri.

— Niciuna. Cum doriţi dumneavoastră să găsim în New-York o fată despre care nu ştim nimic, fără măcar să avem o fotografie a ei?

Malko tresări:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

În mintea sa revedea o scenă: cei doi bătrâni care se fotografiau reciproc. Bătrâna, la un moment dat, prinsese în mod sigur pe necunoscută împreună cu soţul ei. Ei fuseseră interogaţi de poliţie care stabilise probabil identitatea şi adresa lor.

— Este posibil ca să existe fotografia acestei fete, spuse el excitat..

Agentul povesti întâmplarea. Faţa directorului se lumină.

— Mâine dimineaţă la prima oră, voi telefona la Police Commissioner. Dacă au ceva date, le vor da.

El aprinse o ţigară şi spuse:

— Apropo! Am primit confirmarea în seara asta că Hugo Capuro făcea legătura între membrii guvernului bolivian însărcinaţi cu strecurarea cocainei şi mafie. Printre altele, el primea comisioane frumoase. S-ar părea că vindea aşa ceva şi în Spanish Harlem.

— Numai să nu se fi ocupat nevastă-sa cu treaba asta, remarcă SAS. Dacă Juan Carlos Diaz şi-a adus contractul la îndeplinire, înseamnă că el mai are nevoie de ceva. Cel mai probabil, de un paşaport. Problema este aceea de a şti dacă Incarnacion Capuro o să i-l dea, sau dacă el îşi face iluzii. Eu cred că n-ar trebui sub nicio formă să fie lăsată să plece mâine.

— Am să cer să vină întăriri de la Washington, cu prima cursă, spuse John Peabody. În orice caz, dumneavoastră o veţi vedea mâine, nu?

— Nu este sigur că ea o să-şi deschidă inima în faţa mea.

Milton Brabeck care începuse să se molipsească de la contactul cu new-york-ul îl înţepă:

— După felul cum vă privea, se poate că ea vă va deschide altceva.

Nici John Peabody, nici Malko nu-i dădură atenţie. Confuz, Milton nu mai insistă.

Se lăsă o linişte apăsătoare, întreruptă doar de şuieratul aparatului de aer condiţionat.

— Dată fiind poziţia lui Hugo Capuro, remarcă Malko, n-ar fi nicio problemă pentru a procura un „adevărat“ paşaport fals.

— Trebuie ca ştoarfa asta de Incarnacion să vorbească.

— Tortura este interzisă prin constituţie, spuse agentul. Dacă ea lucrează cu Carlos Diaz, ea nu va vorbi, dar ne poate conduce la el, fără să ştie.

John Peabody îşi mângâie guşa:

— De data asta trebuie să-l prindem. Eu îl vreau pe tip…

Malko îl opri:

— Dacă nu acţionăm cu discreţie totală, îl pierdem. Dumneavoastră deja îi puteţi pune telefonul sub monitoring, dar eu nu cred prea mult în asta. Este posibil ca Juan Carlos Diaz să fie deja în drum spre Rio.

— Poate, zise John Peabody cu un surâs forţat. Asta vă va ocaziona o plimbare la Rio.

— Mă voi duce să-l caut pe tip şi în infern dacă trebuie.

— Pentru seara asta ajunge, spuse Peabody. În momentul când voi avea noutăţi de la bătrâni, am să vă anunţ.

*

* *

Mirosul fad de haşiş îţi pătrundea în nări, din momentul în care intrai pe uşa lăsată deschisă la etajul al optsprezecelea. O mulţime compactă şi zgomotoasă se-nghesuia într-o sală imensă care ocupa toată faţada spre strada 54. Pereţii albi erau acoperiţi de pânze. Toată lumea avea un pahar în mână, afară de cei care fumau şi stăteau tolăniţi în fotolii. Din cauza căldurii, machiajul femeilor începea să se topească. În orice caz, adunarea aceea nu amintea cu nimic din seara funebră. Malko se strecură printre invitaţi. În trecere, un chelner îi puse aproape forţat în mână un pahar de whisky. O blondă înaltă, îmbrăcată în verde, cu un decolteu adânc în formă de V, plonjând spre nişte sâni lăsaţi în jos, înaintă în direcţia sa şi-l luă de braţ.

— Dumneavoastră nu eraţi la Stephen seara trecută? A fost delicios…

Malko reuşi să scape de caracatiţa parfumată şi-şi continuă explorarea. Era ora şase şi jumătate. Malko, educat în stil european, uitase că americanii soseau la manifestările mondene cu exactitatea unui şef de gară. El atinse o crupă îmbrăcată în mătase mov a cărei proprietară se-ntoarse şuşotind încântată.

În urma lui Malko, Milton Brabeck încerca să semene cu un amator de artă. Era prima dată când participa la un vernisaj. Agentul aruncă un ochi spre tablouri: culori violente şi crude, peisaje şi scene de groază, al căror autor era un artist bolivian, care în mod vizibil lucra sub efectul halucinogenelor.

Malko ajunse pe o terasă mare care se termina cu mai multe rotonde, se apropie de margine şi zări mai jos grădina Muzeului de Artă Modernă, presărată cu statui.

Pe terasă era la fel de multă lume ca înăuntru şi te coceai de căldură.

El o zări în sfârşit pe Incarnacion Capuro, îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră care mula un piept impresionant, căţărată pe tocuri foarte înalte, fără voaletă, într-o conversaţie foarte aprinsă cu trei domni care o priveau de parcă ar fi fost un lingou de aur. Ea-l zări pe Malko şi imediat, scuzându-se cu un surâs, se-ndreptă spre el.

Milton Brabeck se eclipsă discret.

Ochii ei negri, proeminenţi străluceau de o sinceră bucurie, ceea ce o făcea şi mai frumoasă.

— Ce fericită sunt că vă văd, spuse ea, coborând vocea şi continuă: Mă plictisesc de moarte. Îi cunosc pe oamenii aceştia. Dacă n-ar fi pentru Hugo, n-aş fi venit, dar el promisese că va asista la vernisaj. Nu-i aşa că…

Ea scoase un oftat de circumstanţă. Ochii ei negri şi jucăuşi îl fixară pe Malko cu o expresie tristă şi în acelaşi timp provocatoare. Ea răsucea între degete un pahar gol de şampanie. Malko îi propuse:

— Doriţi să beţi ceva?

— Nu, spuse ea. Şampania asta e proastă. S-ar spune că au fiert-o şi eu nu beau niciodată whisky…

— Un coniac?

Ea surâse.

— Da! Poate.

Malko se duse la bar, destupă o sticlă de Gaston de Lagrange, umplu un pahar şi i-l întinse lui Incarnacion Capuro.

— Mulţumesc, spuse ea, cu privirea înmuiată.

Rumoarea din jurul lor era asurzitoare. Malko văzu că pieptul lui Incarnacion Capuro tresălta liber sub rochie, era foarte ridicat, disproporţionat faţă de statura măruntă a bolivienei. Picioarele suple, talia subţire şi acest piept enorm, îi făceau corpul foarte atrăgător. El avu impresia că ea aştepta ceva şi se hotărî să găsească răspunsul la una dintre întrebările pe care şi le punea.

— Nu doriţi să-mi arătaţi apartamentul?

— Nici eu nu-l cunosc, dar putem să-l explorăm împreună.

Ei traversară o primă încăpere unde trebuia să te foloseşti de coate pentru a înainta un metru. Incarnacion Capuro era chemată din toate părţile de bărbaţi şi femei care veneau s-o îmbrăţişeze şi să-i vorbească la ureche, dar ea îşi continua drumul fofilându-se printre invitaţi, cu o anumită febrilitate.

Uitându-se peste umăr, el zări pe Milton Brabeck, cu un pahar de Gaston Lagrange în mână, pierdut în mulţime cu o roşcată solidă care încerca să lege conversaţia cu el… Gorila jenată, nu-l părăsea pe Malko din ochi. Acesta din urmă îi făcu un semn din ochi, înainte să dispară într-un salon la fel de ticsit. Tot New-York-ul era acolo.

Împinse o uşă şi pătrunse într-un culoar tapisat în galben, pustiu. Incarnacion Capuro se strecură acolo în urma lui şi se bosumflă.

— Nu-i prea vesel aici.

Sprijinită de zid, ea părea să aştepte ceva. Malko deschise o uşă, aceea a unei săli de baie.

Incarnacion Capuro intră acolo şi se opri în faţa lui. Timp de câteva secunde, ea-l privi lacomă, nemişcată, apoi înaintă un pas atingându-l şi începu să se frece cu mişcări lente de el, surâzând, cu ochii închişi.

Fără să spună un cuvânt, mâna ei se strecură între corpurile lor. Ea îşi întrerupse mişcările, spunând cu o voce liniştită.

— Trageţi zăvorul!

Se auzea foarte vag larma invitaţilor. Incarnacion Capuro îşi lipi pieptul de el cu un geamăt de satisfacţie şi deodată se lăsă să alunece

în genunchi pe mocheta albă cu spatele la cadă. Gura îi înlocui mâna. Se comporta ca o vestală supusă şi abilă. Deodată, cineva suci mânerul uşii, încercând să intre. Ea nici măcar nu se-ntrerupse. Gura ei era o teacă din catifea, caldă, vie care părea să aspire virilitatea lui Malko. Într-un moment de luciditate el îşi spuse că intuiţia sa era corectă, că nu era o capcană. Incarnacion Capuro era pur şi simplu o femeie în călduri.

Deodată, în momentul în care el se aştepta mai puţin, ea se ridică cu o mişcare, având în ea supleţea unei reptile, se strecură pe lângă el şi se sprijini de chiuvetă, întorcându-i spatele dar privindu-l prin oglindă.

Un gentleman în situaţia în care se găsea Malko nu putea refuza o astfel de invitaţie directă. Rochia de mătase era un obstacol uşor de înlăturat, ca şi nylonul negru care mula fesele tari şi rotunde.

Când el o penetră, ea tresări, cambră violent şi începu să murmure cuvinte obscene în limba spaniolă.

După câteva minute, cu mâinile crispate de marginea chiuvetei, cu gura deschisă, ea avu un orgasm violent care o scutură ca o descărcare electrică. Ea rămase apoi într-o stare de apatie peste chiuvetă, cu machiajul în suferinţă şi ochii închişi. Malko se degajă cu blândeţe şi ea se ridică.

Nu trecuseră cinci minute de când intraseră acolo.

— Din fericire aţi venit ca să mă scăpaţi de plictiseala acestui cocktail, spuse ea pe un ton bucuros.

Uşa fu încercată din nou.

— Sunt nerăbdători! oftă ea.

În fine zgomotul încetă.

— Ieşiţi primul, spuse ea cu o voce normală. Vă prind şi eu din urmă.

Malko trase zăvorul, deschise uşa şi se strecură pe culoar. Pentru a se lăsa astfel violată, doamna văduvă Capuro trebuia să fie rea de muscă şi să aibă mult sânge rece. Era amuzant să faci dragoste în mijlocul a două sute de persoane, dar el nu reuşise să afle nimic despre legăturile vulcanicei boliviene cu Juan Carlos Diaz. Din fericire, avea toată seara înaintea sa.

*
* *

Juan Carlos Diaz coborî din metrou la o distanţă de patru sute de metri de Carlyle. Purtând combinezonul alb pe spatele căruia scria „BELL Telephone Cie“, cu geanta pe spate, şi o curea încărcată cu o mulţime de ustensile, el semăna cu unul dintre nenumăraţii reparatori de telefoane care brăzdau zi şi noapte oraşul New-York. Cu pas liniştit, el se-ndreptă spre uşa turnantă a hotelului şi merse direct la recepţie.

— Am fost chemat. Ceva nu merge la apartamentul 1110, spuse el. Vă rog să-ntrebaţi dacă pot urca.

Funcţionarul de la tejghea îl privi puţin descumpănit.

— Dar noi avem omul nostru care…

— Ştiu, zise Juan Carlos Diaz, dar „house keeper-ul“ m-a chemat. Trebuie schimbat aparatul şi el nu are aşa ceva, spuse el arătând spre geantă. Eu îi aduc ce-i trebuie, vezi?

— OK. OK, spuse funcţionarul, aşteptaţi să sun.

El formă numărul apartamentului. Imediat, o voce de femeie răspunse „Alo!“.

— Miss, spuse funcţionarul, depanatorul de telefon pe care l-aţi solicitat este aici.

— Bine! Să urce.

Juan Carlos Diaz traversă micul hol, târându-şi picioarele. Avea timp destul. Liftierul de-abia îi aruncă o privire. La etajul unsprezece el coborî, o luă la dreapta şi bătu la uşa apartamentului 1110. Ea se deschise imediat şi în uşă apăru faţa înspăimântată a Angelei Ruthmore. Abia intrat, Juan Carlos Diaz puse geanta jos şi bătu afectuos fesele cambrate ale complicei sale.

— Bravo Negrita! Nu a fost greu, aşa-i?…

Portoricana schiţă un surâs silit.

— Nu, fata care-i de serviciu pe etaj este portoricană şi i-am spus că iubitul meu nu s-a-ntors din oraş şi că mă plictiseam s-aştept jos la bar.

— Perfect, spuse Juan Carlos Diaz, să trecem la treabă.

Capitolul XV

Incarnacion Capuro întinse mâna spre a fi sărutată unuia dintre ultimii invitaţi, cu ochii plecaţi, cu o figură de văduvă neconsolată. Malko o studia. Nimeni n-ar fi crezut că ea se lăsase violată ca o subretă, în picioare, sprijinită de o chiuvetă.

Corvoada celor trei ore, în care trebuise să asculte condoleanţe, era terminată. Ea-şi luă poşeta şi ieşi din hangar. Malko o reîntâlni la ascensor.

— Vreţi să mâncaţi? o-ntrebă el.

— Nu ţin neapărat, spuse boliviana. Aş vrea să ascult muzică. Ultimele două zile au fost foarte penibile. Trebuie să-mi adun gândurile.

Ea începuse deja.

— Perfect! spuse Malko.

Din momentul în care ascensorul începu să coboare, femeia se frecă de el cu un tors de pisică fericită, strivindu-şi sânii de alpacaua costumului său. Malko o suspecta că-şi aplicase silicoane.

El o observa intrigat. Ce legături putea avea ea cu Juan Carlos Diaz, teroristul? Sau Incarnacion Capuro era o comediană extraordinară, ori ea nu bănuia nimic despre legătura dintre răposatul ei soţ şi Diaz. Ieşiră în căldura apăsătoare şi umedă. Din fericire, Rolls Royce-ul albastru era parcat chiar în faţa intrării imobilului. Incarnacion îi întinse cheile lui Malko.

— Nu-mi place să conduc când sunt cu un bărbat.

El se aşeză pe scaunul tapisat cu piele şi ea, alături de el.

— Doriţi să mergeţi la Regines? întrebă Malko.

— Nu! Cunosc un loc demenţial, spuse boliviana. Club „54“ pe strada 54 între strada 7 şi strada 8. Este cea mai plăcută ambianţă din New-York şi afară de asta, nu vreau să fiu văzută astăzi la Regines.

— Perfect, aprobă Malko.

Categoric, totul se amesteca.

El porni de pe trotuar. Boliviana îl întrebă deodată:

— Unde aţi ajuns cu ancheta?

— Nicăieri, mărturisi Malko. Noi îl suspectăm în continuare pe Juan Carlos ca fiind cel care l-a omorât pe soţul dumneavoastră, dar nu ştim care este motivul.

Incarnacion Capuro dădu din cap:

— Sper că veţi sfârşi prin a-l aresta. Soţul meu era un om bun şi generos, care nu făcea rău nimănui. El acorda toată încrederea preşedintelui Banzer…

— Apropo! spuse Malko traversând Broadway, ştiţi că un alt bolivian exilat, Alonso Camano a fost asasinat ieri seară în Little Italy de un necunoscut?

El o supraveghea pe Incarnacion cu coada ochiului. Ea întoarse, brusc capul spre el şi păru sincer emoţionată.

— Camano! Madre de Dios! era foarte bun prieten cu soţul meu. Este zguduitor. Trebuie să-i telefonez soţiei lui.

Malko nu mai scoase nicio vorbă. Dacă ceea ce bănuia el era adevărat, atunci Incarnacion Capuro merita în mod cert medalia pentru ipocrizie.

El opri în faţă la Club 54. Ca de-obicei, o barieră din catifea roşie izola intrarea. Incarnacion Capuro coborî prima şi portarul, când o văzu îndepărtă pe gură cască.

— Sunteţi cunoscută, remarcă Malko surâzând.

— Soţul meu adora acest loc, mărturisi ea. Este extrem de amuzant. Când voiam ceva mai sofisticat, mergeam la Regines.

*

* *

„Pu-pu-pum, pu-pu-pum“

Sonorul emitea într-un ritm dement combinaţii de melodii pop, unele mai bune ca celelalte. Scufundaţi în canapele din plastic alb, Malko şi Incarnacion îi contemplau pe dansatori.

Cei şase stâlpi luminoşi terminaţi cu proiectoare rotitoare începură să coboare asupra pistei, aruncând asupra ei o lumină ireală. Incarnacion se ridică brusc.

— Să mergem, să dansăm.

Muzica având un ritm foarte rapid, Incarnacion se lipi de Malko într-o atitudine care nu lăsa loc nici unui echivoc. El încercă să vadă

dacă Angela Ruthmore era acolo, dar cabina pentru D.J. era prea sus.

El se opri şi o luă pe Incarnacion de mână.

— Să mergem să vizităm etajul de sus.

Ea-l urmă fără să discute. Alte cupluri dispăreau discret pe scara tapisată în roşu. Cei doi se pomeniră într-un balcon de teatru. La cinci metri de ei, doi poponari făceau sex fără cea mai mică ruşine. Agentul coborî până la marginea balconului pentru a avea o privire de ansamblu asupra ringului.

În „catedra“ de oţel erau patru persoane: trei bărbaţi şi o fată, alta decât Angela Ruthmore. Aceasta era albă, avea părul lung, blond. Incarnacion Capuro îl trase cu insistenţă de mână:

— Ce faci?

Ei urcară din nou de-a lungul gradenelor şi s-aşezară un pic mai departe, spre a nu fi văzuţi de pe travea centrală. Mocheta de nylon era foarte jegoasă, dar asta nu părea s-o deranjeze pe Incarnacion care, din proprie iniţiativă se lungi aproape sub scaune, atrăgându-l pe Malko peste ea.

El o privi cu ironie:

— Veniţi des aici să faceţi sex?

Ea negă din cap:

— Nu! Am o garsonieră pe care am împrumutat-o unei prietene.

— Ea nu vă poate restitui cheia pentru scurt timp?

Incarnacion Capuro îl fixă cu o privire furioasă şi spuse pe un ton agresiv:

— Vă e jenă să facem sex aici?

Categoric, New-York-ul era plin de nimfomane.

Malko îşi asumă sarcina s-o convingă de contrariu. Ea îl răsturnă pe spate, apoi, îndepărtând ceea ce o deranja, se-nfipse în sexul lui cu toată nădejdea, suspinând satisfăcută.

Un negru care trecu pe-acolo, lansă cu jumătate voce o remarcă trivială, dar Incarnacion Capuro era aiurea. Cu unghiile înfipte în coastele lui Malko, ea se mişca înainte şi înapoi cu o furie dezlănţuită.

Un alt cuplu se instalase un pic mai sus şi Malko auzi gemetele fetei îngenunchiate pe trepte.

— Stop, strigă ea deodată. *You're hurting me! Stop*.[38]

Malko îl văzu pe bărbat – un uriaş de culoarea cafelei cu lapte – retrăgându-se şi aruncându-se asupra fetei perforând-o cu şi mai mare violenţă. Ea scoase un ţipăt ascuţit, îşi ascunse capul în mâini şi începu să spună cuvinte nearticulate printre gemete.

Lui Incarnacion Capuro îi ieşiseră ochii din orbite. La rândul ei, începu să geamă şi orgasmul ei porni dintr-odată. Ea se lăsă să cadă peste Malko.

El se aplecă la urechea ei.

— Nu vrei să mergem să continuăm în garsoniera ta?

— Ţi-am spus că-i împrumutată, spuse ea pe un ton plictisit. Afară de asta, e foarte departe.

— Unde?

— Nu te priveşte.

De data asta cortina de fier căzu din nou. Ei se ridicară şi coborâră. Malko se-ntrebă dacă confesiunea acestei văduve vulcanice nu-l va epuiza pentru o săptămână. Ei se răcoriră cu un suc de fructe la bar şi Incarnacion spuse brusc:

— Mi-ajunge! Să plecăm.

Ei se urcară în Rolls şi Malko luă drumul către Beekman Square. Ajunşi la micul squar dinspre East Driver Drive, Incarnacion îi spuse:

— Opriţi! Eu parchez mereu aici. Este mai practic.

Malko opri motorul şi se uitară tăcuţi unul la altul.

— Aveţi nervii foarte tari, remarcă el, după cele întâmplate cu soţul dumneavoastră alaltăieri.

Ea ridică capul.

— Am urmat o şcoală foarte dură.

— Care?

Ea-şi întoarse ochii gravi spre el.

— Frica şi foamea, dar mai ales foamea. Am fost înfometată timp îndelungat. Nu aveam niciun mijloc de existenţă şi îi binecuvântam pe bărbaţii care doreau corpul meu scheletic pentru câţiva pesos. Timp de mai mulţi ani, am fost curvă. Acum perioada aceea este departe. În sfârşit, l-am întâlnit pe soţul meu şi ne-am căsătorit.

---

[38] Opreşte! îmi faci rău.

— Dar îl înşelaţi…

Ea-şi lăsă capul jos, în semn de afirmaţie.

— Acum trei ani a suferit o intervenţie chirurgicală şi nu putea să mai facă sex. De-atunci, mă lăsa să fac ce vreau. Ştia că nu pot sta mult timp fără să fac sex.

Lui Malko îi stătea pe limbă s-o-ntrebe dacă nu cumva agăţa şi în Spanish Harlem. Era posibil ca Juan Carlos Diaz să fie doar un amant trecător în viaţa ei, ca şi Malko. Ea-l observa şi surâse:

— Probabil că-n meseria dumneavoastră aţi întâlnit multe femei, spuse ea.

— Care meserie? întrebă Malko.

— Lucraţi doar în Departamentul de Stat, nu-i aşa?

El surâse.

— Nu toate sunt aşa frumoase ca dumneavoastră şi atât de disponibile.

— Sper să ne revedem, spuse ea.

— Şi eu. Mâine cumva?

Ea dădu din cap.

— Nu, mâine am un program foarte încărcat, dar poimâine sunt complet liberă.

— Aveţi întâlnire cu vreun bărbat? întrebă Malko.

Ea surâse amuzată.

— Deja eşti gelos? îmi place când bărbaţii sunt geloşi pe mine. Dacă rămâneţi la New-York, ne putem vedea în fiecare zi, în garsoniera mea.

Malko nu mai pricepea. Existau şanse, din ce în ce mai mari ca misterioasa prietenă, să fie Juan Carlos Diaz. El se gândi la paşaport: totul conducea în direcţia asta, afară de cazul în care nu i-ar fi venit proasta idee să-i vorbească despre Malko. El se aplecă şi îi sărută mâna.

— Ei bine, pe poimâine atunci… Rămâne la aceeaşi oră?

— Veniţi să mă căutaţi acasă, la mine, înainte de cină, îi sugeră ea şi reţineţi masă la Four Seasons, pe care-l ador. Am să mă fac foarte frumoasă.

— Sunteţi foarte frumoasă, o asigură Malko, deschizând portiera.

El se depărtă sub valul de căldură înăbuşitoare. Parcurgând pe jos

strada 50 până la Premiere Avenue. Beekman Place era absolut pustie. De după un colţ, se desprinse Milton Brabeck, leoarcă de sudoare.

— Doamne, spuse gorila, aţi văzut casa aceea de nebuni? Era cât pe ce să fiu violat de o fufă care avea categoric toate bolile din lume. Ce mai e nou?

— Cred că Mme. Capuro are întâlnire mâine, cu Juan Carlos Diaz şi că el va părăsi New-York-ul cât de curând, spuse el.

Milton Brabeck fluieră încet.

— Terrific! O să ne amuzăm bine. John Peabody va fi foarte furios. Cum aţi aflat?

— M-am gândit, spuse Malko. Veniţi, înainte să mă topesc de căldură…

*
* *

Malko luă cheia de la recepţionerul adormit, care-i raportă:

— Telefonul dumneavoastră a fost reparat, sir.

— Care telefon?

— Cel din holul apartamentului dumneavoastră. Acela nu mai mergea.

— Bine! zise Malko.

Categoric Carlyle era un hotel bun. Lucrurile erau reparate chiar înainte să constaţi că sunt stricate. O liftieră bătrână, oribilă îl conduse până la etajul unsprezece. De cum intră în casă, se dezbrăcă şi se aruncă sub duş, se săpuni şi efluviile delicate ale săpunului său Jacques Bogart goniră mirosul aerului de New-York. Se duse apoi în living şi porni televizorul ca să privească show-ul. De-abia se aşeză şi sună telefonul. Întinse o mână şi decroşă:

— Alo?

— Domnul Malko Linge? întrebă o voce de bărbat domoală, gravă, înăbuşită, ca şi cum ar fi fost deghizată.

Malko era pe punctul de a răspunde „da“, când o mulţime de gânduri îi veniră în minte şi apoi se ordonară ca şi cum ar fi fost programate de un calculator, aranjându-se precum piesele unui puzzle: repararea telefonului, acest apel tardiv, această voce care-i sugera vag câte ceva şi apoi îşi aduse aminte de sfârşitul unui arab –

Mahmoud Hamshari – numărul doi din „Septembrie negru“, o mică glumiţă foarte bine pusă la punct de serviciile speciale israeliene. Tehnica însă se poate copia.

Cât putu de încet, el luă aparatul cu braţul întins şi-l duse dincolo de perete, atât cât îi permise lungimea firului. De-abia atunci el spuse:

— Eu sunt.

— Uite ce este, spuse vocea de la capătul celălalt al firului.

Cât putu de tare, Malko aruncă receptorul în hol şi se aruncă pe spate pe mocheta din cameră. Nu resimţi decât suflul unei explozii asurzitoare, care scutură întreg apartamentul. Peretele rămase la locul lui, dar suflul distruse mobilierul, smulse uşa care dădea spre culoar, ca şi pe cea a camerei şi-l făcu pe Malko să se rostogolească sub pat.

Resturi din mobilier zburară prin cameră, lovindu-se de perete. Zăpăcit şi asurzit, Malko se ridică şi aruncă un ochi prin apartament. Living-room-ul era devastat. Telefonul se volatilizase. Nu se mai vedea decât un capăt de fir.

Dacă ar fi păstrat receptorul la ureche, capul şi o mare parte din corpul lui, ar fi fost făcute ţăndări.

— *Himmel Herr Gott!* murmură el în sinea sa.

Fără spiritul lui de anticipaţie, ar fi fost mort. Cu mâinile tremurând de nervi începu să se îmbrace din nou. Fusese una din capcanele cele mai periculoase, căreia îi fusese victimă. Noroc că într-o zi, unul din prietenii din serviciile israeliene speciale îi povestise despre gluma pregătită lui Hamshar. El tocmai îşi încheia cămaşa când se auziră ţipete pe culoar. Uşa era trântită pe mocheta roşie. Malko era obligat să dea din nou explicaţii.

*

* *

John Peabody, smuls din patul său, cu ochii somnoroşi şi guşa lui mare tremura de furie.

— Mother fucker, explodă el. Se reconstituise totul: acest tip e corpolent ca persoană. Vă daţi seama? El a trimis mai întâi o tipă, care nu se ştie cum a reuşit să intre în apartamentul dumneavoastră.

— Îi ştiţi semnalmentele?

— Da! Foarte închisă la culoare, foarte frumoasă, tip sud-american

sau portorican. Vă aştept la ora opt la birou pentru un breakfast meeting.

— Asta trebuie să fie D.J. de la Club 54, spuse Malko. Diaz are un veritabil harem…

— În orice caz, continuă Peabody, ea a aşteptat aici pentru a-i deschide în momentul când el s-a prezentat ca un funcţionar de la telefoane. Pe urmă, a fixat explozivul sub soclu, a făcut legătura la un dispozitiv electronic telecomandat de la distanţă. Lui nu-i mai rămânea decât să vă sune. Ar fi putut să vă sune şi din Tombuctu, căci sistemul ar fi funcţionat în acelaşi fel.

Directorul adjunct de la Carlyle contempla apartamentul devastat cu lacrimi în ochi.

— Tocmai renovaserăm etajul, spuse el oftând.

Dac-ar fi fost după inima lui, ar fi căutat să se descotorosească de un pasager atât de incomod…

Malko se-ntoarse spre el:

— Acum aş dori să mă culc.

— O să vi se dea un alt apartament, se grăbi să spună directorul.

Pompierii îşi strângeau uneltele şi cea mai mare dezordine domnea în tot etajul. Ceilalţi ocupanţi ai hotelului se treziseră din cauza exploziei. Întâmplarea era destul de incomodă pentru prestigiul unui stabiliment precum Carlyle.

— Odihniţi-vă, îi zise John Peabody şi aveţi grijă să nu fiţi victima unei alte glume.

Malko fu dus la noul său apartament. Din fericire, bagajele sale nu avuseseră de suferit, fiind adăpostite în dulapuri. De data asta era vorba de un apartament cu două dormitoare. Milton Brabeck se instală într-unul din ele, după ce-şi pregătise artileria şi-şi pusese în funcţie toate alarmele electronice. Nicio furnică nu mai putea pătrunde fără a fi reperată.

Malko luă din bar o sticlă şi-şi turnă un pahar de Martini Blanco. El bea aşa ceva foarte rar, dar circumstanţele meritau să facă o excepţie. Rămase într-un fotoliu, pentru a reflecta. Siguranţa lui Juan Carlos Diaz dovedea ceva, şi anume că el ştia că Malko nu va fi la hotel între şase şi şapte. O singură persoană-l putea informa: Incarnacion Capuro.

*
* *

— Nu se pune problema să prevenim F.B.I-ul, sau poliţia locală, spuse răspicat John Peabody. Noi înşine, vom rezolva această problemă. El arătă cu degetul pe Malko ţintuit pe scaunul său. Dumneavoastră şi Milton sunteţi mari…

Malko spumega în sinea sa.

— Dumneavoastră ştiţi cum s-au terminat ultimele noastre două întâlniri, spuse el. Juan Carlos este unul din cei mai primejdioşi oameni pe care a trebuit să-i combatem.

John Peabody surâse ironic:

— Cred că asta nu vă deranjează. Dumneavoastră aţi ieşit din situaţii la fel de primejdioase. Sunteţi într-o ţară prietenă, înconjurat de amici şi aliaţi şi susţinut de mine. Eu acţionez după instrucţiunile Directorului General pe care le cunoaşteţi. Nu există nicio pistă oficială în această afacere. Noi plătim fără să cerem chitanţă. Nu există nici rapoarte, nici alte urme. Nimeni nu va şti ce s-a petrecut şi rarele hârtii care există, vor fi distruse după lichidarea lui Diaz. Deci vă dau ordin să lichidaţi această bestie răufăcătoare. Nu doriţi să vă revanşaţi?

Malko nu răspunse. Era prins în capcană. De mult timp el trecea prin situaţii similare. Avusese oroare de violenţă şi în ciuda lui, se găsise amestecat în nişte istorii atroce. Reuşise însă în zece ani de misiuni speciale să nu fie asasin. Acum i se cerea să omoare un om pe la spate, fapt care contrazicea morala lui.

— Nu pot face asta, spuse el.

— O veţi face, spuse John Peabody, cu răceală în voce.

— Şi dacă refuz?

— În acest caz, am să vă predau poliţiei pentru asasinarea lui Alonso Camano.

Malko era cât pe ce să-i pună mâna-n gât.

— Mă găseam împreună cu două persoane când acesta a fost omorât, remarcă el glacial.

John Peabody surâse ironic.

— Aceste persoane nu vor depune mărturie şi mulţi martori v-au văzut la Umberto’s Clams, cu arma-n mână. Noi vom trimite un dosar

beton poliţiei new-yorkeze.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Malko simţea că decizia americanului era irevocabilă. John Peabody nu glumea. Îi mai rămânea posibilitatea să-i telefoneze lui David Wise. Ca şi cum el i-ar fi ghicit gândurile, John Peabody spuse:

— Puteţi telefona la Washington, dar în acest caz, zece minute mai târziu îl chem pe police commisioner şi nimeni nu mă va opri. Nu uitaţi că sunt un oficial al „Companiei“ iar dumneavoastră sunteţi un străin.

— Dumneavoastră sunteţi o zdreanţă, John, spuse Malko încet, şi vă doresc să muriţi într-un mod cât mai dezagreabil.

John Peabody râse cu jovialitate.

— Haideţi, nu fiţi supărat! Nu-i nimic personal în afacerea asta. Eu vă stimez şi am multă prietenie pentru dumneavoastră, dar problema este că sunteţi singurul om capabil să veniţi de hac acestei cobre şi eu trebuie să vă motivez.

— John, zise Malko, aţi cumpărat braţul meu, nu conştiinţa mea.

— Ei bine! zise, John Peabody, eu o închiriez pentru douăzeci şi patru de ore.

Capitolul XVI

Malko opri în intersecţia dintre Premiere avenue şi strada 50, în plină zonă interzisă, camioneta sa având pe flancuri scris cu litere albe „Flowers, Immediate Delivery“. În retrovizorul său, el zări Rolls-ul albastru al lui Incarnacion Capuro ajungând în dreptul lui, apoi virând pe strada 50. Boliviana era singură la volan. Malko îşi şterse fruntea leoarcă de sudoare. Camioneta de florar era un vehicul al C.I.A., echipată cu radio şi telefon, plus un motor care-i permitea să rivalizeze cu un Ferrari, o mică minune, căreia îi lipsea doar aerul condiţionat.

Spatele era încărcat cu aparatură electronică şi un tehnician C.I.A. care supraveghea telefonul casei Capuro. Doi alţi agenţi veniţi de la Washington, trebuiau să stea cu schimbul, împreună cu Malko, toată ziua.

Milton Brabeck, la volanul unui „Pontiak Transam“ – o adevărată bombă – le asigura acoperirea. El nu se schimbase de la volan. Începând de dimineaţă, Incarnacion Capuro îi plimbase mai întâi la World Trade Center unde se dusese la bancă, apoi la coafor pe Madison, apoi la Bergdorf Goodman pe Fifth Avenue şi în sfârşit la biroul soţului ei, în faţa sediului ONU. Cele două vehicule ale D.O.D. erau s-o piardă de zece ori dacă Rolls-ul nu era vizibil de departe. Boliviana, datorită numerelor DPL putea parca oriunde, ceea ce-i făcea viaţa uşoară. După tentativa de asasinat din ajun, Malko era convins că Incarnacion Capuro era complicea lui Juan Carlos Diaz, că ea îl va duce la terorist.

Incarnacion Capuro vină mai întâi în Beekman Place, apoi merse în marche-arrier pentru a parca în scuarul de pe strada 50, cu sensul spre vest. Era ora cinci jumătate. Ea nu se-ntâlnise cu nimeni, nu dăduse niciun telefon. Malko luă microfonul de la radioul său şi-l chemă pe Milton pe frecvenţa 104. El îl văzuse virând pe strada 51.

— Unde eşti, Milton? întrebă el.

Vocea americanului se auzi numaidecât.

— Pe Beekman Place. Am parcat pe strada 51 şi sunt ascuns de un

vagon mare, cu resturi din demolare. Se demolează o clădire tocmai lângă clienta noastră. De-acolo, eu supraveghez intrarea ei. Tocmai a venit acasă.

— O.K., spuse Malko, anunţă-mă în momentul când iese.

Milton avea prinsă la centură o mică staţie Motorola.

Malko încercă să respire puţin. Căldura era la fel de înăbuşitoare. Smoala se coşcovea sub roţile maşinilor, iar oamenii se târau copleşiţi de arşiţă. New-York-ul semăna cu un cazan uriaş în care fierbeau toate rasele.

Malko încercă să se uite la vitrina băcanului italian. Aproape de scaunul lui era o sacoşă din piele în care erau două pistoale automate: al său extraplat un 22 Long Rifle cu încărcător cu zece cartuşe extra penetrante şi un Smith et Wesson „357 Magnum“ cu ţeava de trei ţoii, capabil să găurească şi cimentul, două arme „curate“ furnizate de D.O.D. Malko putea să le abandoneze la locul faptei, ele neconducându-i pe anchetatori nicăieri, chiar supuse anchetelor celor mai sofisticate.

Malko ştia că risca foarte mult găsindu-se în situaţia de a comite un asasinat cu sânge rece, ceea ce nu i se-ntâmplase pân-acum în lunga sa carieră. C.I.A. nu voia nici duel, nici arestare, ci numai o lichidare în stilul „mafia“, cât mai multe gloanţe posibile, în cel mai scurt timp posibil.

Juan Carlos Diaz trebuia să moară.

Malko, în mod laş, se ruga Celui de Sus ca Milton Brabeck să-l vadă primul pe Juan Carlos Diaz. Gorila nu avea aceleaşi scrupule. Dotat cu o armă la fel de secretă, un pistol mitralieră echipat cu surdină şi un încărcător cu treizeci şi două de cartuşe calibrul 38, el era gata să-l zdrenţuiască pe Juan Carlos Diaz, cu condiţia ca acesta să se arate.

Era ora şase patruzeci şi cinci. Lui Malko îi era sete. O maşină a poliţiei trecu încet prin faţa lui, coborî pe Premiere Avenue şi vină pe strada 51. Două minute mai târziu, auzi vocea lui Milton Brabeck în surdină şi precipitată.

— Ea a ieşit!

Malko porni şi înaintă un metru, pentru a vedea Rolls-ul. Incarnacion Capuro apăru aproape imediat, îmbrăcată în aceeaşi rochie înflorată, cu o poşetă albă în mână. Ea ocoli Rolls-ul ca şi când

l-ar examina, apoi se urcă în el, dar în loc să demareze, rămase nemişcată la volan. Malko nu lăsa maşina albastră din ochi. Dacă Juan Carlos venea, el nu putea apare decât din strada 50 sau strada 51, din raza de acţiune a lui Milton Brabeck.

— Shit!, s-auzi deodată vocea gorilei în radio. Vin copoii spre mine!

Era culmea! Malko auzi clar o voce strigând: „Ei tu! Ieşi de-acolo!“. El uitase că acest cartier al miliardarilor era probabil singurul loc din New-York unde puteai să-ţi scoţi câinele la plimbare, fără să fii sugrumat, sau violat.

Se auzi o rumoare de voci confuze, apoi un clinchet sec. Milton Brabeck îşi întrerupsese emisiunea. Malko înjură de unul singur, neputincios. Dac-ar fi intervenit, ar fi fost şi mai rău. Milton Brabeck trebuia cu orice preţ să evite implicarea C.I.A. în scandal, cu arma aceea grozavă pe care o avea asupra lui.

O mişcare în Rolls îi deturnă gândurile. Incarnacion Capuro se dăduse iar jos din maşină.

Malko o urmări cu privirea. Cel pe care-l aştepta întârzia la întâlnire… El luă microfonul şi spuse:

— Milton, mă auzi?

Nu primi niciun răspuns. Gorila era probabil în continuare cu poliţiştii de la maşina de patrulare. Incarnacion Capuro se sprijini de capota maşinii sale şi-şi aprinse o ţigară. Nu apucase să tragă două fumuri, când din spatele maşinii apăru o siluetă, care venea de pe scara ce lega capătul străzii 50 de East River Drive. Omul ocoli maşina şi se-ndreptă spre boliviană. Avea ochelari negri, era scund, părul foarte negru. Se întâmplase ceea ce anticipase Malko. El simţi o-nţepătură în inimă: Era Juan Carlos Diaz.

De data asta îi venise singur în bătaia puştii. Îi rămânea foarte puţin timp pentru a acţiona. El băgă mâna în sacoşă şi luă pistolul automat căruia îi trase piedica. Clinchetul glonţului intrat pe ţeavă, îl îngheţă. Nu mai putea da înapoi. Ca un automat, el sări jos din camionetă, împinse portiera, cu creierul golit de gânduri, şi înaintă pe trotuar. Juan Carlos Diaz era cu spatele la el, pregătindu-se să vorbească cu Incarnacion Capuro. O voce interioară îi spunea lui Malko să se oprească, să ochească şi să golească încărcătorul armei în spinarea lui Juan Carlos Diaz, dar era peste puterile lui. El ştia că, în

mod fatal, teroristul se va-ntoarce cu faţa spre el atunci când distanţa dintre ei va fi doar de câţiva metri şi-l va auzi venind.! El ar trage în momentul acela.

Deodată, atunci când mai avea doar treizeci de metri până la Rolls, o femeie în rochie roz, ţinând de zgardă un caniche, ieşi în faţa lui dintr-un imobil. Malko făcu un pas lateral spre a o evita, dar câinele începu să latre furios.

— Taci, Beau! gânguri stăpâna lui.

Era prea târziu. Incarnacion Capuro atrasă de lătratul animalului, ridicase capul şi-l văzuse pe agent. În ciuda combinezonului său alb, ea-l recunoscu. Malko era prea departe pentru a auzi ce-i spuse ea lui Juan Carlos Diaz, dar el îl văzu pe terorist întorcându-se cu viteza unei cobre.

Malko ridicase deja pistolul. Într-o fracţiune de secundă, el realiză că teroristul se deplasase şi nu mai putea deschide focul fără riscul de a o lovi pe Incarnacion Capuro.

Fugind, îl văzu pe Juan Carlos Diaz apucând-o de talie pe boliviană, ca un balerin. Teroristul, cu un singur efort, ridică de la sol trupul femeii de-a lungul calandrului cromat, până când bazinul ei ajunse la nivelul capotei împodobite cu o Victoire de Samothrace din metal cromat, ca la toate Rolls-urile.

Incarnacion Capuro scoase un ţipăt care se transformă într-un urlet atroce. Juan Carlos Diaz îi înfipsese corpul în statueta din metal, apoi băgă mâna sub vestă de unde scoase un pistolet negru şi-l îndreptă spre boliviană. Se auzi o explozie şi Incarnacion Capuro fu aruncată spre spate, lovită din plin în cap. Deja teroristul se întoarse, îl ochi pe Malko şi trase.

Proiectilul îi fluieră pe la ureche şi începu un concert de lătrături jalnice. Caniche-ul primise glonţul în burtă şi se târa pe trotuar. Femeia în roz luă câinele-n braţe şi la rândul ei începu să ţipe. Malko trase de două ori şi-l văzu clar pe Juan Carlos Diaz tresărind sub impactul loviturilor. El se aplecă, luă de jos poşeta albă a lui Incarnacion Capuro, dar în loc să cadă, el se retrase de-a lungul Rolls-ului şi trase trei focuri în direcţia lui Malko. Acesta trebui să se ascundă după un colţ, apoi îl pândi pe terorist. Diaz avusese timp să se adăpostească în spatele maşinii. Agentul îl văzu sărind arcuit, apoi

năpustindu-se pe scara ducând spre pasarela care surplomba grădina publică care mărginea East River Drive.

Malko mai avu timp să tragă un foc. Glonţul lui îl lovi pe Juan Carlos Diaz în mijlocul spinării, sărind înainte ca împins de o mână nevăzută. Îl văzu clătinându-se, ridicându-se şi mai apoi dispărând pe scară, în aparenţă neatins.

Exista o singură explicaţie: el purta vestă antiglonţ.

Malko se lansă în urmărirea lui. Incarnacion Capuro agoniza pe capota limuzinei, cu corpul încă înfipt în statuetă. O dată în plus, Juan Carlos Diaz acţionase cu ferocitatea-i obişnuită, ca răspuns la o aparentă trădare. Traversând Beekman Place, Malko văzu o maşină a poliţiei parcată de-a curmezişul şi doi poliţişti în uniformă care coborau din ea, atraşi de focurile de armă. Milton Brabeck dispăruse.

Austriacul se lansă pe scara metalică, îl zări pe Juan Carlos Diaz fugind pe pasarelă, ajungând pe East River Drive. El nici nu mai încercă să tragă. Singura lui şansă, era să-l atingă pe terorist în cap, ceea ce la distanţa aceea asupra unei ţinte mobile, se putea doar printr-o minune.

Juan Carlos se-ntoarse cu braţul întins şi trase în direcţia lui. Malko nici măcar nu se opri şi nu auzi şuieratul glonţului. Teroristul coborî scara care se termina pe celălalt trotuar al East River Drive – o bandă de ciment pustie, care ajungea direct în East River. În mod vizibil, Diaz fusese surprins. El ţinea în continuare poşeta albă în mână. Se opri câteva secunde ezitând, apoi călărind bariera de protecţie a şoselei se lansă în mijlocul circulaţiei, într-un concert de scrâşnete de frâne şi claxoane, de devieri bruşte. El ajunse pe partea cealaltă, în momentul în care Malko se lansa la rândul său în traversare. Juan Carlos Diaz începu să fugă de-a lungul şoselei, permiţându-i să ajungă în Manhattan, găsindu-se nu prea departe de strada 42.

Malko era cât pe ce să fie lovit de un mare taxi „checker“ al cărui conducător îl copleşi cu obscenităţii, dar reuşi să ajungă întreg pe celălalt trotuar al East River Drive. Maşinile se scurgeau într-un flux continuu. Juan Carlos luase un avans de cincizeci de metri. Deşi aflat în plin centrul New-York-ului, Malko ştia că nu poate conta pe nimeni, pentru că new-york-ezii aveau oroare să se amestece în afacerile altora.

Strecurându-şi pistolul la centură, el se năpusti la rândul său, asurzit de vuietul circulaţiei, cu ochii fixaţi asupra siluetei care alerga în faţa lui. Nimeni nu le mai acorda nicio atenţie. În orice caz, la New-York nimic nu mira pe nimeni. Cu preţul unui efort supraomenesc, el reuşi să diminueze distanţa care-l separa de terorist. Acesta din urmă se-ntorcea frecvent. El aruncase poşeta albă şi-şi băgase pistoletul în buzunar. Categoric, Malko devenise un obişnuit al maratonului.

La ieşirea de pe strada 42, Juan Carlos Diaz devie de pe cursul cursei sale şi se năpusti spre ieşire. Când Malko ajunse la răscruce, portoricanul ajunsese deja în dreptul curbei care ducea spre Premier avenue. Plămânii săi erau încinşi şi simţea dureri puternice în zona coastelor. Carlos avea zece ani mai puţin ca el şi asta conta într-un maraton…

În sfârşit, ajunse şi el pe Premier avenue, cu gura deschisă, limba uscată şi picioarele grele. Juan Carlos traversase şi începuse să fugă pe trotuarul din faţă, cu oarece greutate, i se păru lui.

Malko ajunse prea târziu pentru a putea traversa, semaforul arătând culoarea roşie. El continuă să alerge pe celălalt trotuar, aşteptând ca semaforul să permită trecerea. Cei doi bărbaţi alergau acum la acelaşi nivel şi se supravegheau reciproc peste valul mulţimii. Portoricanul părea la fel de epuizat ca Malko şi ţinea gura deschisă în permanenţă.

Dacă ar fi fost măcar o maşină a poliţiei! Consemnele C.I.A. erau depăşite. Malko nu putea trage asupra lui Juan Carlos Diaz în plină stradă, fără să rişte să fie împuşcat ca un răufăcător, de către poliţie.

Nu apărea nicio maşină albastră la orizont. Fură depăşiţi de mai multe taxiuri goale, dar teroristul nu căută să oprească vreunul. El ştia că agentul nu i-ar lăsa timpul ca să se urce înăuntru.

El parcurseră în acest fel mai multe sute de metri, din ce în ce mai încet, cu respiraţia şuierătoare şi mersul din ce în ce mai greoi, într-o mulţime complet indiferentă.

Juan Carlos Diaz coti deodată pe strada 42. Malko zări balustrada verde de la intrarea la metrou. Teroristul dispăru pe-acolo.

De data aceasta, reapăruse culoarea roşie la semafor. Austriacul traversă Premiere avenue ca un nebun, ajungând la intrarea la metrou, coborî treptele murdare, văzu teroristul sărind o portiţă şi

dispărând pe peron. Instinctiv el se năpusti spre aceeaşi portiţă, sări peste ea şi ajunse pe peron, tocmai la timp pentru a-l vedea pe cel pe care-l urmărea urcând din zbor într-o ramă care tocmai pornea. Malko nu mai avea timp să prindă o uşă deschisă. Strângându-şi ultimele forţe, el se aruncă asupra vagonului din coadă, reuşi să se agaţe de platforma din spate şi se cocoţă pe ea, lipit de vagon. Avea impresia că respiră foc. Bălăbănindu-se în întunericul tunelului, încercă să-şi recapete suflul. El încercă să deschidă uşa care dădea în vagon, dar aceasta era zăvorâtă pe dinăuntru. La fiecare zdruncinătură îi era frică să nu fi azvârlit între şine.

Apărură luminile unei noi staţii, rama însă o depăşi în plină viteză cu zgomotul unei furtuni – era un expres. Timp de interminabile minute, Malko îşi continuă ciudata sa călătorie, recăpătându-şi puţin câte puţin respiraţia normală. Probabil că Juan Carlos Diaz nu-l văzuse când se urcase. Rama reducea din viteză. Malko îşi încordă muşchii, pregătindu-se să sară. Se zăriră luminile unei staţii mari. El citi pe un stâlp de ceramică „Time Square Broadway“. De data asta rama încetini. Pe peron era multă lume. Malko aşteptă câteva secunde, după care sări pe ciment, în timp ce rama continua să meargă. Imediat, se precipită spre vagonul în care-l văzuse urcând pe terorist.

În el nu era aproape nimeni. Totuşi trenul nu se oprise nicăieri. Malko realiză că vagoanele comunicau între ele. Examină oamenii care ieşeau din alte vagoane şi aproape imediat îl văzu pe Juan Carlos Diaz ieşind din primul vagon.

La rândul lui, acesta inspectă peronul şi-l zări pe Malko.

Între ei se găsea o mulţime compactă şi nu se punea problema să tragă, chiar dacă teroristul n-ar purta vestă antiglonţ. Bruscând mulţimea, el traversă peronul şi dispăru într-o altă ramă care se punea în mers şi pe care scria „Manhatan local“. Malko se folosi de coate, dar ajunse prea târziu. Se-nchiseseră uşile. Îi mai rămânea platforma din spate. El se năpusti în lungul ramei, susţinut de furia-i oarbă.

Deodată, în faţa lui apăru o siluetă albastră, chiar în momentul în care întindea mâna pentru a se prinde de balustrada platformei. Avu impresia că s-a ciocnit de un munte de muşchi. Două braţe îl prinseră, ridicându-l de la sol şi o voce aspră cu accent irlandez îi şopti la

ureche:

— *You’re crazy or what! You want to killyour-self?!*[39]

Un poliţist gras, dotat cu cătuşe, un revolver, carnete, cartuşiere, îl privea cu un amestec de indulgenţă şi reproş. Malko privi după rama care dispărea în tunel, deschise gura şi o închise la loc. Înainte ca el să aibă timp să-i explice situaţia, Juan Carlos Diaz ajungea la capătul celălalt al New-York-ului. Îi venea să plângă de furie şi umilinţă.

Poliţistul îl lăsă. El se depărtă fără să spună niciun cuvânt şi luă scara ce ieşea în Time Square. Deprimat de oboseală, de căldură, el opri primul taxi care trecu.

— C.B.S. Building, spuse el şoferului, aşezându-se pe scaun.

*

* *

— Son of a bitch!

Milton Brabeck vânăt de furie, îşi freca încheieturile de la mâini care-l dureau încă din cauza cătuşelor. Cei doi poliţişti îl ţinuseră zece minute la comisariatul 17 de pe strada 51, până verificaseră apartenenţa lui la „Secret Service“, fiind neplăcut impresionaţi de arma pe care o avea asupra lui. În acest timp, Juan Carlos Diaz asasina practic sub ochii lor pe Incarnacion Capuro.

Malko goli un pahar de Perrier cu gheaţă, pentru a-şi răcori plămânii încinşi. Milton ajunsese la D.O.D. cu numai trei minute înaintea lui.

— Ce s-a-ntâmplat cu Incarnacion Capuro? întrebă Malko.

Milton dădu din cap.

— A murit. Creierii ei erau împrăştiaţi peste tot. Nenorocitul acela i-a crăpat capul, fără să mai vorbim de rest; un masacru. Copoii s-au îmbolnăvit din cauza asta. Ea avea tot abdomenul sfârtecat.

Răzbunarea inutilă a lui Juan Carlos Diaz fusese atroce. Agentul fierbea de o furie neputincioasă. Treaba aceasta mergea din ce în ce mai prost.

— Unde-i John Peabody?

— L-am anunţat, spuse Milton. Cred că n-o să întârzie.

---

[39] Eşti nebun? Vrei să te sinucizi?

— Sper, zise Malko.

Pentru a patra oară, Juan Carlos Diaz păcălise C.I.A., datorită unui amestec de şansă, prudenţă şi dispreţ faţă de fiinţa umană.

Milton mormăi:

— Dacă nu erau aceşti copoi nenorociţi, îl prindeam.

Malko ridică din umeri:

— Dacă intervenea F.B.I.-ul la Beekman Place, nu s-ar fi întâmplat toate acestea.

În acest moment, el nu mai avea nici-o pistă, nici-un indiciu. Nu-i mai rămânea nimic.

Acum Juan Carlos Diaz avea, foarte probabil, un paşaport nou, bani şi cel puţin o complice sigură: tânăra asasină brunetă de la World Trade Center.

Capitolul XVII

John Peabody era livid. Mâna care ţinea receptorul se albise din cauza furiei cu care strângea aparatul. Telefonul sunase în momentul în care Directorul D.O.D. intrase în biroul în care-l aşteptau Malko şi Milton Brabeck, cu aerul deja întunecat. Toate acestea se-ntâmplau la vreo două ore după ce Juan Carlos Diaz dispăruse în New-York.

Malko îl observa pe Director. Lucrurile nu păreau să se desfăşoare bine.

El îi răspundea interlocutorului său doar prin „Yes sir“ sau „No sir“. În fine, el racroşă şi rămase un moment tăcut, contemplându-şi biroul, apoi ridică spre agent nişte ochi nătângi.

— Era Kim Garter, îi spuse el cu o voce posomorâtă, un fel de consilier special al preşedintelui. Poliţia din New-York a anunţat F.B.I-ul că agenţi de-ai noştri se plimbă prin New-York cu pistoale mitralieră şi că, în plus, noi am lăsat să se comită o crimă. Asasinarea nenorocitei aceleia de prostituate a declanşat totul. S-ar putea ca F.B.I-ul să mă acuze de complicitate cu Juan Carlos Diaz. F.B.I. ameninţă să dea toată afacerea în vileag, dacă nu ne retragem imediat din această afacere. Dacă nenorociţii ăştia îmi pun o comisie de anchetă senatorială pe cap, sar în aer.

Malko privi mirat trăsăturile abătute ale interlocutorului său. John Peabody era descumpănit.

— Dar în sfârşit, întrebă el, aveaţi acoperire?

Directorul D.O.D. dădu furios din cap, cu bărbia şi guşa ţâşnind înainte.

— Credeam că am acoperire, mărturisi el. Şeful meu deja începe să-şi deschidă umbrela. El mi-a telefonat adineaori reproşându-mi că, poate am fost cam imprudenţi, că poate cineva a şoptit în mod discret ceva la F.B.I., ca şi când F.B.I.-ul ar putea fi discret. El ridică din umeri. De aici, până să ajung şef de sucursală dintr-o ţară nenorocită, nu este prea departe şi gunoiului ăstuia o să-l doară în cot de noi.

El oftă:

— Domnilor sunteţi liberi. Pentru a-ncerca să uităm toate astea, vă

ofer un whisky la P.J. Clarks.

— Şi pe urmă? întrebă Malko.

Directorul Executiv al D.O.D. tresări ca şi când el ar fi pronunţat un cuvânt obscen.

— Pe urmă, spuse el, v-am mai spus: F.B.I. preia ştafeta. Ei se vor amuza să răscolească toate găurile de şoareci din Spanish Harlem. Le doresc petrecere frumoasă şi primii care vor fi ciuruiţi vor fi ei.

— Au o şansă la zece mii să-l găsească pe Juan Carlos Diaz, remarcă Malko. Probabil că acesta se pregăteşte să părăsească New-York-ul. Ar trebui să aibă informatori.

— Ei nu au aşa ceva, afirmă John Peabody, ştiu eu, sau poate nişte mincinoşi, care desenează Kalaşnikov-uri pe pereţi în East Harlem pentru a-i face să creadă că pun la cale revoluţia. Uitaţi ce nenorociţi: le-a trebuit mai mult de un an pentru a pune mâna pe Patty Hearst.

— Altfel spus, concluzionă Malko, misiunea mea s-a terminat.

— Gata, terminată. Dumneavoastră nu existaţi şi n-aţi existat niciodată. Cu cât mai repede plecaţi din New-York, cu atât mai bine. Eu am să jur cu mâna pe inimă că n-aţi călcat pe aici niciodată.

După afacerea Watergate, C.I.A. era pe făraş, fiindu-i interzise operaţiunile pe teritoriul USA. În mod normal D.O.D. n-ar fi trebuit să existe. Ea-şi continua existenţa oficială pentru a supraveghea activităţile anti-americane şi a culege informaţii de la cetăţeni voluntari. Toată lumea ştia la Washington că D.O.D. participase la misiuni de capă şi spadă, dar toată lumea evita acest subiect.

În timp ce John Peabody îşi închidea sertarele, lui Malko îi veni în minte o-ntrebare?

— Spune-mi John, întrebă el, ce-a căutat Juan Carlos Diaz în East Harlem?

Şeful D.O.D. se uită uimit la el:

— Cum? Nu vă este de ajuns atacul din aeroport şi patru crime într-o săptămână?

Malko dădu din cap.

— Tot ce a făcut, a fost consecinţa interceptării sale la Dulles Airport. De atunci el este tot timpul în defensivă şi a trebuit să-şi schimbe planurile. El s-a băgat în afacerea Camano pentru a-şi procura bani şi un paşaport. Va fi greu de aflat adevărul acum când

soţii Capuro sunt morţi. Este însă posibil că, văzându-se cu legăturile tăiate, Diaz să se mulţumească să câştige douăzeci de mii de dolari. Nu ştim însă motivul care l-a împins să vină la New-York.

— Ba ştim, i-o reteză John Peabody. D.G.I. cubaneză l-a trimis ca să ajute pe portoricanii din F.A.L.N.P., aşa cum a fost trimis Che Guevara în Bolivia.

— De acord, spuse Malko dar asta nu se traduce prin nicio acţiune spectaculoasă, ori Juan Carlos Diaz este, obişnuit cu lovituri spectaculoase.

John Peabody schiţă un surâs ironic.

— Ce voiaţi să facă? Să-l omoare pe primarul New-York-ului? L-ar fi transformat în erou naţional care i-ar fi dat dreptul la un „ticker-tape parade“ pe Broadway. (Redeveni serios). Eu înţeleg ce doriţi să spuneţi, dar cred că Diaz n-a avut timp să se organizeze. Lăsaţi F.B.I.-ul să rezolve această enigmă. Treaba asta o să-i ia un sfert de secol.

John Peabody nu iubea F.B.I.-ul. Malko se ridică la rândul său.

— Ei bine! Să-i dorim noroc mult F.B.I.-ului.

Se auzi soneria de la intrarea biroului lui John Peabody şi el apăsă pe buton pentru a deschide. Intră un uşier cu un plic galben, gros, în mână.

— Vine prin curier, sir, de la Comandantul poliţiei comunică el.

John Peabody deschise plicul, din care scoase un pachet de fotografii şi o scrisoare pe care o citi în fugă.

— Dumneavoastră aveaţi dreptate, spuse el. Copoii de la comisariatul 11 i-au găsit pe bătrâni. Ei fotografiaseră fata şi ne trimit exemplarele astea.

Malko întinse mâna:

— Arătaţi-mi şi mie.

Examină rapid fotografiile care prezentau cuplul de bătrâni, din toate unghiurile. Una singură era interesantă. Ea o arăta pe fata brunetă de la World Trade Center, sprijinită de geam. În alt colţ, micuţul bătrân surâdea fericit. Documentul nu era prea grozav, dar era mai bun decât nimic.

John Peabody întinse mâna.

— Daţi-mi-le! O s-arunc toate astea la gunoi.

— Nu se poate, zise Malko stupefiat. Şi F.B.I.-ul?

— Să crape, spuse John Peabody. Vă imaginaţi că ei o vor găsi pe această fată?

Tacticos, el aruncă scrisoarea şi toate fotografiile la coşul de gunoi al cărui conţinut era dus la crematoriu în fiecare seară, apoi ieşi primul din birou, urmat de Milton.

Malko ezită o secundă, apoi înainte să iasă din birou, s-aplecă, luă din coşul de gunoi poza cu fata brună şi o strecură în buzunarul său.

*

* *

Lui Malko îi veni greu şi plece din răcoarea de la P.J. Clark's pentru a înfrunta căldura de pe Troisieme Avenue. Lui John Peabody i se mai ridicase moralul graţie whisky-ului J&B. Vechiul bar irlandez era mereu aglomerat. Şeful D.O.D. înlănţui cu braţul său umerii lui Malko.

— Fiţi liniştit! Veţi reuşi o altă lovitură. Aţi reuşit destule, întrucât această istorie nu va rămâne în arhive, blazonul dumneavoastră de superman nu va fi pătat…

El izbucni într-un râs gros, dar nu prea vesel şi se-ndreptă spre limuzina sa.

— Doriţi să vă duc cu maşina?

— Mulţumesc, spuse Malko. Voi merge un pic pe jos.

— Să mergeţi? Dumneavoastră sunteţi nebun?

— Asta îmi face bine, chiar dacă este cald.

— OK, OK! zise John Peabody. Dacă-l întâlniţi pe Juan Carlos Diaz, întoarceţi capul.

Malko îl privi urcându-se în limuzina sa neagră şi-şi consultă ceasul Seiko. Era optsprezece treizeci. Era perfect. Chemă un taxi.

— Strada 54 între Septieme şi Huitieme Avenue.

*

* *

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce speluncă!

Cei doi vecini ai lui Malko aveau ochii fixaţi spre o negresă dotată cu o cambrură impresionantă, care se pregătea să danseze. Muzica din Club 54 era la fel de demenţială. Un chelner deghizat în fotbalist se apropie dansând, adunând mucurile de ţigară într-un făraş mic. Malko

îl chemă, ţinu fotografia într-o mână şi o bancnotă de zece dolari în cealaltă.

— Aţi văzut-o cumva pe această fată?

Chelnerul luă dolarii şi-i băgă în buzunar, se uită cu coada ochiului la poză şi luă o mină plouată:

— No, man.

Îşi continuă în linişte circuitul.

Era al cincisprezecelea chelner căruia Malko îi arăta fotografia sa. Unii dintre ei, păreau a recunoaşte fata, dar totul se oprea acolo. Personalul nu se ocupa deloc de clienţi şi nu avea niciun contact cu aceştia. Cât îi priveşte pe clienţi, din cauza acţiunii muzicii şi a haşişului, aceştia nu şi-ar fi cunoscut nici propria mamă.

Malko începea să se simtă descurajat, sătul de muzica aceasta nebunească, derutat. Brusc se simţi sătul de New-York, de brutalitatea sa şi de crimele sale sălbatice.

Ritmul îndrăcit al muzicii părea să sune dangătul de îngropăciune al civilizaţiei, aşa cum Malko o cunoscuse. El îl revedea pe asasinul portorican înfigând corpul lui Incarnacion Capuro în statueta de pe capota Rolls-ului. Trebuia să fii într-adevăr sadic pentru a comite un asemenea gest, chiar dacă el aprecia că l-ar fi trădat.

Această viziune îl înverşună pe Malko. El trebuia să-l regăsească pe Juan Carlos Diaz. Se smulse de pe bancheta din plastic alb şi se-ndreptă spre ieşire. Bine-nţeles că Angela Ruthmore nu se găsea în catedra de oţel a D.J. Clubul 54 era totuşi locul de-ntâlnire al tuturor personajelor afacerii: Angela, Incarnacion, Juan Carlos Diaz.

El se opri la vestiar. Dată fiind căldura, garderobiera murea probabil de foame. Ea îi adresă un surâs graţios lui Malko.

— Ţigarete?

Costau un dolar, în loc de şaizeci de cenţi. Malko o refuză cu un surâs, scoase un bilet de douăzeci de dolari şi o puse pe tejghea.

— Îmi trebuie o informaţie, spuse el.

— Da! spuse fata fără să se angajeze.

— Caut o fată.

Garderobiera se destinse, ascunse bancnota cu un surâs complice:

— Dacă vă pot ajuta…

— Iat-o!

Fata o examină calmă, cu sprâncenele încruntate.

Cred că am văzut-o, conchise ea. Ultima dată purta o rochie mişto, albastră. Ea fumează Rothmans.

Inima lui Malko bătu mai tare.

— O cunoaşteţi?

— Aici, spuse fata evaziv, nimeni nu cunoaşte pe nimeni. Nu există „membership“. Se plătesc nouă dolari la intrare şi asta e tot. Dacă mă-ntrebaţi de numele ei, nu-l ştiu, dar vine aici din când în când.

Malko se simţi invadat de un sentiment de descurajare.

— Chiar nu mai ştiţi nimic altceva? insistă el.

Deodată fata plescăi din limbă.

— Staţi! Cred că lucrează la Tiffani! Într-o seară, înainte să plece, ea a cumpărat ţigări. Tipul cu care era, voia s-o mai reţină, dar i-a spus că la nouă trebuia să fie la Tiffani, căci altfel va fi concediată. Asta mi-a rămas în cap, pentru că Tiffani este altceva decât aici.

— Sunteţi sigură?

— Cred, sau dacă nu, este vorba de o altă fată care-i seamănă. Ştiţi dumneavoastră, de brunete cu sânii mari şi fund mare, nu ducem lipsă aici.

Ea era slabă ca un ţâr. Malko porni spre ieşire, apoi schimbându-şi planul, se-ntoarse, nebun de bucurie. Tiffani era unul din magazinele cele mai şic din New-York. Cel mai neînsemnat obiect costa trei sute de dolari. Se găseau acolo bijuterii minunate, tot felul de lucruri inutile, ca de exemplu butoni de bluză din aur masiv. Aflat la colţul dintre Cinquieme Avenue şi strada 57, Tiffani reprezenta visul american.

Malko nu mai avea somn. Dacă exista măcar o şansă la un milion ca s-o găsească pe brunetă, trebuia să-ncerce. În trecere, servi o limonadă la bar şi se-ntoarse pe canapeaua albă.

Cinci minute mai târziu, o brunetă frumoasă, cu faţa rotundă care nu putea avea mai mult de cincisprezece ani, cu un piept debordând dintr-un T-shirt prea mic, cu fesele strânse într-un blue-jean decolorat, cocoţată pe sandalele sale de lemn veni şi se aşeză lângă el. Garderobiera vorbise. Văzând că Malko nu reacţionează, fata se aplecă spre Malko.

— Aveţi o întâlnire?

El negă din cap. Ea surâse.

— Vreţi să dansaţi?

— Nu!

— Vreţi să…

— Nici asta, spuse Malko.

Dezgustată, fata tăcu. Era ora două dimineaţa. Rămăsese mai puţin de o oră la dispoziţie pentru a afla ce-l interesa. Dacă nu, trebuia să-ncerce la Tiffani.

*

* *

Malko se dădu jos din taxi şi traversă Cinquieme Avenue. Tiffani tocmai se deschisese. Niciuna dintre persoanele care-l interesau, nu se arătară pe la Club 54 şi el dormise doar cinci ore, după ce făcuse tot posibilul ca să se debaraseze de Lolita – cea cu sandale de lemn, care scăzând din preţ ajunsese la cincisprezece dolari. Deşi nu pusese picătură de alcool în gură, avea impresie că-i explodează craniul. Avea impresia că are o orchestră în creier. Un portar galonat îi deschise uşa de bronz şi el pătrunse în magazin. Remarcă imediat gorilele hoinărind printre tejghele. Erau vreo şase zdrahoni, în mod sigur înarmaţi, gata să intervină în cazul unui hold-up. În intervalul dintre două ronduri, aceştia stăteau într-un fel de gherete din geam mat.

Malko începu să se plimbe printre galantare, examinând vânzătoarele, mai mult decât cerceii, ceasurile sau bijuteriile. Pentru a părea mai serios interesat, el întrebă de preţul unei perechi de butoni din aur pentru manşete.

— Două mii cinci sute de dolari, îi comunică vânzătoarea cu o voce suavă. Sunt din aur masiv.

— Nu doar suflaţi cu aur? întrebă Malko pentru a se amuza.

— Nu vindem niciodată aşa ceva, zise femeia. Aici totul este veritabil.

Ea părea sincer şocată. El îşi continuă plimbarea, simţind că-i scade nădejdea. Magazinul era relativ mic şi nu vedea nicio vânzătoare semănând mai mult sau mai puţin cu fata din fotografie. El făcu de trei ori turul magazinului, examinând feţele tuturor angajatelor. Deodată, văzu că două dintre gorile erau pe urmele lui. Fusese luat

drept un răufăcător, pregătindu-se să dea o lovitură. Asta-i lipsea!

Tocmai se pregătea să iasă, când zări în fund o placă din bronz pe care scria „Etajul 2 – argintărie“. El se urcă în ascensor. Fata pe care-o căuta putea fi în concediu sau absentă, ori dispăruse după incident. Ea nu putea şti că fusese fotografiată, deci se simţea în siguranţă.

Ieşind din ascensor, se pomeni într-o mare orbitoare de argintărie. Se opri în faţa unei cutii de tacâmuri din argint masiv, având preţul de douăzeci şi patru de mii şase sute de dolari, privind în jurul său. O voce feminină îl făcu să-ntoarcă capul:

— Pot să vă ajut cu ceva?

Cât pe ce să-şi exteriorizeze uimirea. Era asasina brunetă din World Trade Center, cuviincios îmbrăcată cu o bluză neagră, un şirag de perle şi o fustă asortată. Ea-l examina pe Malko cu indiferenţă şi un surâs comercial. El reuşi să răspundă cu o voce normală:

— Poate.

Bruneta nu-l zărise decât câteva clipe la World Trade Center şi purta ochelari negri, aşa încât poate nu-l va recunoaşte, sau poate că şi ea juca comedie. El o văzuse la lucru şi ştia de ce este în stare. În orice caz, ea ştia unde-i Juan Carlos Diaz.

Capitolul XVIII

Malko desprinse capacul cutiei de tacâmuri şi-l repuse la loc cu precauţie. Vânzătoarea îl observa cu un surâs comercial şi înţelegător.

— Dumneavoastră doriţi să faceţi un cadou? îl întrebă ea. Noi avem servicii foarte frumoase de cafea…

— În fond, spuse agentul, cred că aş prefera o bijuterie. Am, văzut o brăţară foarte frumoasă, jos. V-aş supăra dacă vă rog s-o probaţi?

— Dar în mod sigur acolo este o vânzătoare, remarcă bruneta cu un surâs.

— Desigur, admise el, dar trebuie să aibă în jur de şaizeci de ani.

— A, da. Bine, vă voi însoţi.

Ei se urcară împreună în ascensor.

Malko observă cu discreţie vânzătoarea, Avea nasul coroiat, privirea inteligentă, falca trăda un temperament voluntar, părul nu prea lung, buze foarte late. Nu mai încăpea nicio îndoială că era femeia care îi omorâse pe Frankie „The Bug“ şi „Fat“ Fungi. Ajunseră la vitrina cu brăţări. Malko ceru să-i fie arătate două: una din lapislazuli, alta din jad.

— Este foarte frumoasă, aprobă bruneta. Doriţi s-o oferiţi unei blonde, sau unei brunete?

— Unei brunete.

— Atunci, luaţi-o pe cea verde.

— Încercaţi-o! îi propuse Malko. Aş dori să ştiu ce efect produce.

Ea se execută, sucind încheietura pe toate părţile. El îi surâse.

— Mă duc s-o împachetez, spuse fata.

— Nu este nevoie, spuse Malko. Păstraţi-o!

— Eu…

Ea se-ntrerupse brusc.

— Dar sir, nici să nu vă gândiţi la asta.

Malko afişă surâsul lui cel mai încântător.

— Observ că bijuteria aceasta vă stă foarte bine. Eu am intrat aici fără o idee precisă, pentru că sunt în avans pentru un „break-fast meeting“. Eu n-am cui să-i fac un cadou. Aceasta nu vă angajează la

nimic, bine-nţeles. Eu nu ştiu nici măcar numele dumneavoastră şi dumneavoastră nu ştiţi nimic despre mine.

Ea îl fixa cu un amestec de stupefacţie şi iritare, dar nu-şi scosese brăţara de la mână. Malko se-ntoarse spre vânzătoarea de la raionul respectiv:

— Miss, vă rog să-mi daţi factura.

Ea îi întinse o fişă şi el se-ndreptă spre caseria vecină. Costa cinci sute optzeci şi şapte de dolari, cu taxele respective incluse. El plăti cash cu bilete de o sută de dolari şi, fără să se mai întoarcă la raionul de bijuterii, se îndreptă spre ieşire. În timp ce portarul îi deschidea uşa, el văzu că vânzătoarea brunetă îl fixa stăruitor. Ea îi făcu un semn discret, ceea ce însemna o invitaţie de a reveni. El aprobă din cap cu un surâs şi ieşi în Cinquieme Avenue. Simţi imediat pe umeri apăsarea căldurii năucitoare dar de data aceasta, merita osteneala. Pe strada 57 se afla o cabină telefonică şi el se grăbi spre ea. De când aştepta bietul John Peabody o veste bună… El ştia că dacă era la New-York, şeful D.O.D. va ajunge cât de curând la biroul lui. Secretara acestuia îi făcu legătura numaidecât.

— Veniţi să vă luaţi rămas bun? îl întrebă americanul.

— Nu chiar, spuse Malko. Voiam doar să vă spun că am regăsit-o pe complicea lui Juan Carlos Diaz, pe asasina de la World Trade Center.

Se lăsă un îndelungat moment de linişte, apoi John Peabody îl întrebă cu o voce neîncrezătoare:

— Vă bateţi joc de mine?

— Deloc, răspunse Malko. Am avut şansă, dar sunt doar la începutul strădaniei mele. Pe mine, nu această fată mă interesează, ci Diaz. Eu sper ca ea să mă conducă la el.

Directorul D.O.D. îl întrerupse.

— Bine domnule! Cum ai reuşit?

— Câteodată mă folosesc de globuleţul magic de cristal, zise Malko.

— *Shit!* zise John Peabody. Îi ştiţi numele?

— Nu, mărturisi Malko, dar îl voi afla. Am să vă sun când Diaz va fi pe lungimea mea de undă.

Se auzi un oftat de descurajare, la capătul celălalt al firului.

— Ascultă Malko! Eu ţi-am spus ieri că nu mă mai ocup de afacere.

D.O.D. nu mai vrea să ştie de cazul Diaz. Tot ce pot eu să fac, este să vă pun în legătură cu F.B.I.-ul. Ei îl vor aresta.

— El nu se va lăsa arestat, zise Malko.

— Cu atât mai bine, zise americanul. Atunci, îl vor împuşca. Unde sunteţi dumneavoastră?

— Undeva în New-York, zise austriacul înainte să închidă telefonul.

El ieşi din cabina telefonică leoarcă de sudoare şi merse pe jos spre Plaza, la intersecţia cu strada 60. Se hotărâse să ia micul dejun la breakfast-room. Locul era ideal pentru a reflecta la modul cum îşi va folosi noua „cucerire“. El ignora un lucru esenţial: Oare l-a recunoscut ea?

În holul din Plaza cumpără New-York Times. Pe prima pagină era etalată pe două coloane fotografia lui Juan Carlos Diaz. „The most wanted man“ titra articolul. F.B.I.-ul se lansa spectaculos în afacere. Figurau toate episoadele: Dulie Airport, Spanish Harlem, World Trade Center şi asasinarea lui Incarnacion Capuro.

Evident, existau şi câteva denaturări: Chris Jones devenise un valoros luptător al F.B.I. şi cei doi mafioţi, paza de corp a lui Capuro. Moartea acestuia din urmă şi a soţiei sale erau trecute drept crime teroriste. Nu se spunea niciun cuvânt despre Camano.

Malko îşi împături jurnalul. Era aproape singur în imensul „breakfast room“. Ochiurile şi şunca erau perfecte, atmosfera era de un calm absolut. Abordând-o pe vânzătoarea de la Tiffani, el amorsase o bombă cu explozie întârziată, care putea face explozie în propriile sale mâini, dacă Juan Carlos Diaz s-ar mai găsi la New-York, dar era singura şansă de a-l găsi pe terorist înaintea F.B.I.-ului.

Era un gambit interesant, de care putea depinde viaţa lui Malko. Acesta trebuia să-şi continue rolul de miliardar îndrăgostit. Joe Colombo putea să-i fie util. Plăti consumaţia şi-l chemă pe italian de la o cabină din hol. Joe era liber şi ei îşi stabiliră întâlnire la ora patru şi jumătate. Este un „personal business“, preciză agentul înainte să închidă. Văzând obişnuitul şir de trăsuri staţionând de-a lungul lui Central Park South, Malko se-ntrebă cum puteau supravieţui caii la New-York fără mască de gaze.

*

* *

— Joe, dumneata ai înţeles că am o casă în Connecticut aproape de Hardford şi locuiesc la Carlyle, atunci când vin la New-York. Am interese majore în fabricile de ţigări Winston-Salem, sunt divorţat şi un pic nebun.

— OK boss, graseie Joe Colombo.

— O să vezi treptat-treptat ce vreau să fac. Dumneata o să vezi ce fac, dar trebuie să mă asculţi. Cunosc nişte surate cu care nu trebuie să-ţi dai prea mare osteneală. Mie-mi plac complicaţiile Joe, spuse Malko.

Pentru italian, el făcea pur şi simplu curte unei încântătoare vânzătoare de la Tiffani… Din prudenţă.

— Pune-ţi cascheta Joe, adăugă Malko, stinge-ţi ţigara şi dacă această tânără acceptă să mă-nsoţească, deschide-i portiera.

— Desigur, spuse Joe vexat, scuipându-şi ţigara prin geamul deschis, şi mai ales n-am s-o pipăi pe fese.

— Perfect, spuse Malko. Mai înaintaţi puţin!.

Intrarea salariaţilor de la Tiffani se găsea pe strada 57. Magazinul se-nchisese de vreo cinci minute. Primii angajaţi începuseră să iasă. Totul urma să se petreacă în acel loc.

Acum mulţimea de salariaţi se înghesuia prin marea poartă de fier. El zări deodată pe vânzătoarea „sa“, între ceilalţi. Imediat se dădu jos din limuzină şi înaintă spre tânără.

Când îl văzu, ea se opri şi-l aşteptă. El remarcă faptul că nu mai purta brăţara.

— Eram sigură c-o să fiţi aici, spuse ea cu un ton aspru.

Malko simţi că trebuia să dezamorseze agresivitatea rapid, sau proiectul lui cădea.

— Voiam doar să conversez cu dumneavoastră, zise el.

Fără să-i răspundă, ea-şi introduse mâna în poşetă, scoase cutiuţa şi i-o întinse:

— Luaţi-vă brăţara! Nu vreau sub nicio formă s-o accept. Sunt mii de fete în New-York, care v-ar săruta picioarele şi restul pentru o asemenea bijuterie. Vă mulţumesc pentru intenţie.

Malko puse cutiuţa în buzunar, fără să-şi şteargă surâsul de pe faţă, în ciuda brutalităţii cuvintelor ei.

— Permiteţi-mi cel puţin să vă însoţesc, îi propuse el

Ea aruncă o privire ironică spre limuzina neagră.

— Văd că sunteţi foarte insistent când doriţi o femeie. Cufărul trebuie să fie plin de trandafiri… Mulţumesc, dar stau foarte aproape…

Cu riscul unei reacţii violente, Malko o luă de braţ.

— Cu atât mai mult, înseamnă că nu va dura prea mult. Nu-mi puteţi refuza rugămintea.

El era perfect în rolul de racoleur. Tânăra oftă copleşită, dar se-ndreptă spre Cadillac. Joe coborî imediat din maşină şi deschise portiera. Malko o ajută să se urce. Cel puţin va şti, unde locuieşte. Ea se aplecă spre şofer.

— Mă duceţi la nr. 84 pe strada 57 între Second şi Premiere avenue.

Ea se-ntoarse spre Malko cu un surâs ironic.

— Trebuie să fiţi foarte bogat. Lucraţi undeva?

— Eu îmi gestionez bunurile, spuse Malko cu sobrietate. Familia mea are afaceri cu tutun în Virginia. Locuiesc în Connecticut şi Carlyle, atunci când sunt la New-York. Numele meu este Hoit Herring. Puteţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră?

— Silvia Gomez.

— Nu sunteţi americană?

— Nu! spuse ea. Sunt columbiană şi locuiesc la New-York de mult timp.

Ea-şi pusese poşeta între ei. Foarte discret, Malko duse mâna spre ea, o deschise şi strecură înăuntru etuiul conţinând bijuteria.

Cadillac-ul trecu de semaforul de pe Secund avenue. Joe Colombo încetini şi se apropie de trotuar. Silvia Gomez privea drept înaintea ei, cu mâna pe mânerul portierei. Malko se aplecă spre ea.

— Dumneavoastră vreţi într-adevăr să ne despărţim aşa?

— Categoric, spuse ea cu un ton care nu admitea replică. Eu nu sunt de vânzare.

— Bine, spuse el. Dacă vă schimbaţi părerea, ştiţi unde să mă găsiţi. Mi-ar face plăcere să iau dejunul sau cina cu dumneavoastră.

— M-ar mira, spuse Silvia Gomez.

Ea se dădu jos din maşină şi trânti portiera, apoi se precipită prin

mulţimea de maşini, ca şi când ar fi fost grăbită să se îndepărteze de limuzina neagră. Malko o urmări din ochi. Joe se întoarse spre agent cu o privire hazoasă.

— Nu prea pare comodă tipa şi afară de asta, nu este cine ştie ce.

— Joe, zise Malko. Această tânără seamănă cu cineva pe care am cunoscut-o şi ţin mult s-o revăd. Încercaţi să aflaţi ceva despre ea prin portarul imobilului.

Zicând acestea, îi întinse o hârtie de o sută de dolari.

— Sigur, spuse Joe cu un surâs larg. În fond, nu-i chiar aşa de nasoală tipa.

— Mai întâi mergem la Carlyle, spuse Malko.

Exista o şansă la o mie ca Silvia Gomez să telefoneze din cauza brăţării. Pân-acum, el era sigur că nu l-a recunoscut, dar dacă Juan Carlos Diaz era încă la New-York, era foarte probabil ca ea să-i povestească despre aventură şi el l-ar recunoaşte pe Malko. Îşi promise să-i dezvăluie lui John Peabody ceea ce ştia, dacă ea nu i-ar da telefon. Centralista era prevenită de a-i face legătura în apartamentul lui pentru convorbirea cu Hoit Herring.

*
* *

Telefonul sună la ora şase şi jumătate.

— Alo? zise Malko.

— Domnul Herring? întrebă o voce feminină cu puternic accent spaniol.

— Speaking, zise Malko. Cine-i?

Urmă un moment de linişte, apoi se auzi un oftat agasat la celălalt capăt al firului.

— V-am spus că nu vreau această brăţară, zise Silvia Gomez. Am să trec pe la hotelul dumneavoastră ca să o las la recepţie şi vă rog să nu încercaţi să mi-o mai trimiteţi.

— Dacă o lăsaţi la hotel, am să v-o trimit din nou, spuse Malko cu un ton vesel.

— Eu v-am spus doar că nu o vreau. Ce trebuie să fac pentru a scăpa de ea şi de dumneavoastră?

Malko râse.

— Pentru că sunteţi atât de încurcată, vă fac o propunere. Să luăm cina împreună în seara asta. Dumneavoastră îmi restituiţi brăţara şi eu nu vă mai plictisesc.

Urmă o pauză, după care Silvia Gomez oftă:

— Nu vă lipseşte consecvenţa. Cine v-a spus că pot cina cu dumneavoastră?

— Ceea ce femeia vrea şi Dumnezeu vrea! spuse Malko. Am să trec să vă caut pe la ora opt. Vom merge la Cirque, unde au un sufle excelent.

El închise imediat telefonul pentru a nu-i lăsa timpul să spună „nu“. Dacă ea în următoarele cinci minute nu-l chema din nou, înseamnă că accepta întâlnirea. Se scurse un sfert de oră fără ca telefonul să sune. Malko merse să-şi ia pistolul dintr-o borsetă, îl demontă şi-l curăţă. Dacă Silvia Gomez n-ar fi vrut într-adevăr să-l vadă, ar fi lăsat la recepţie brăţara, fără să mai dea telefon. Vocea ei era un pic prea naturală şi se lăsase prea uşor convinsă.

Când Joe Colombo bătu la uşă, Malko terminase de montat arma. Şoferul se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— E destul de luxoasă gagica asta a dumneavoastră, îi spuse el. Locuieşte de patru ani într-un apartament scump pentru care plăteşte şapte sute cincizeci de dolari pe lună, plus trei sute întreţinere. Se pare că părinţii ei sunt plini de bani în ţara lor şi ea lucrează pentru a se amuza.

— Nimic altceva? întrebă Malko.

Joe Colombo trase un fum din ţigareta sa infectă.

— Ba da! Bărbaţi. Ea are foarte mulţi. Organizează des bairamuri la ea. Vin foarte mulţi străini. Câteodată, un tip rămâne să se culce la ea. În acest caz îl trimite pe portar să aducă mâncare pentru doi inşi. Nu are niciun fel de complexe. Odată, se pare că a făcut o felaţie unui tip în timp ce menajera era în bucătărie cu uşa deschisă.

— Păi e bine, Joe. Toate astea sunt de bun augur. Se pare că vom petrece o seară pe cinste.

*
* *

Cele două pahare se ciocniră cu un zgomot foarte cristalin,

reflectând rochia de dantelă neagră scoasă în evidenţă de paiete, larg decoltată pe sânii ei foarte albi. Silvia Gomez îşi pieptănase părul în coc şi rochia sa părea prea elegantă pentru restaurant. Cirque era arhiplin şi pateul era acceptabil. Când el ajunsese pe strada 57, Silvia Gomez aştepta pe hol, cu o poşetă mică sub braţ.

El îşi bău Cabernet sauvignonul său, întrebându-se cum se va termina seara.

— La ce vă gândiţi, Mr. Herring? întrebă Silvia Gomez.

— La dumneavoastră, spuse Malko.

El se-ntreba dacă această creatură atât de feminină, cu unghiile lăcuite, parfumată, elegantă, rafinată, era femeia care omorâse cu atâta sânge rece doi bărbaţi. În semn de împăcare purta brăţara la încheietura mâinii, sau poate era ultimul rafinament al capcanei… Chiar dacă-n seara asta Silvia Gomez nu se gândea decât să se destindă, Malko ştia ce-i poate pielea.

Li se aduse sufleul à la Grand Marnier. Malko îl gustă şi schiţă o grimasă. Bucătarul auzise, desigur, reţeta prin corespondenţă.

Conversaţia desfăşurată alandala, nu furnizase lui Malko elemente noi. Silvia Gomez venise la New-York pentru că se plictisea la Cali în Columbia sa natală. Părinţii ei care aveau plantaţii acolo, îi trimiteau“ bani, dar ea dorea să lucreze, pentru a nu depinde de ei. Ea nu vorbi nimic despre viaţa sa privată, dar atitudinea ei vădea faptul că nu avea pe cineva prea apropiat. Existau ca ea multe fete la New-York care aşteptau un soţ şi care în aşteptarea aceasta, încercau mulţi bărbaţi. Silvia Gomez se juca cu paharul ei.

— Este amuzant felul în care ne-am întâlnit. S-ar părea că-i un basm…

Malko îi luă mâna şi i-o sărută.

— Sper ca basmul să dureze, că veţi veni să mă vedeţi în Connecticut.

Ea surâse:

— Poate. Ador viaţa de ţară.

Cafeaua voia să pară un expresso, dar nu reuşea. Malko achită o notă substanţială şi se ridicară.

Silvia Gomez era tot atât de înaltă ca Malko. Când trecură prin dreptul vestiarului, agentul avu impresia că primeşte un pumn în

stomac. Omul care tocmai împinsese uşa de la intrarea lui Cirque, însoţind o femeie cu părul platinat, era John Peabody.

Directorul executiv al D.O.D. îl zări şi abia reuşi să-şi stăpânească o tresărire. Privirile lor se întâlniră. Cea a americanului exprima un amestec de stupefacţie, neîncredere şi furie. Văzuse şi el fotografia Silviei Gomez. Malko luă braţul însoţitoarei sale şi o împinse spre ieşire, trecând prin faţa lui John Peabody ca şi cum nu l-ar cunoaşte. Limuzina americanului era parcată în spatele celei a lui Joe Colombo. În momentul în care se instală în maşină, el văzu prin retrovizor pe John Peabody ieşind din nou din restaurant şi aplecându-se spre şoferul său.

— Unde mergem? întrebă Joe.

— La Regines, spuse Malko.

Silvia Gomez îl observa atentă.

— Aşa dintr-odată, aveţi aerul contrariat, spuse ea. Dacă vreţi să mergeţi acasă, putem să ne despărţim…

— De vină este sufleul care n-a fost prea bun, dar dumneavoastră o să mă faceţi să uit această amintire neplăcută.

El se aplecă spre ea şi o sărută. Ea nu schiţă nicio împotrivire şi o limbă ascuţită se-ntâlni cu a lui.

— Mulţumesc pentru brăţară, murmură ea, depărtându-şi faţa de a lui.

Impasibil, Joe Colombo contempla acest început de roman de dragoste prin retrovizor. Când ajunseră la Regines pe Park Avenue, rujul de pe buzele lui Silvia Gomez era împărţit în mod egal în jurul gurii lui Malko. Punând piciorul pe trotuar, Malko observă o limuzină neagră care era parcată un pic mai departe.

C.I.A., era acolo.

*

* *

Pe ringul de dans din plastic, multicolor luminat, nu mai erau decât trei cupluri. Corpul un pic greoi al Silviei Gomez părea lipit în modul cel mai natural de cel al lui Malko. Ea dansa mai mult decât tandru, îmbrăţişându-l deseori. Era un perfect flirt monden.

Muzica era mai puţin dementă decât cea de la Club 54, dar

excelentă şi femeile, în mod cert, mult mai elegante. Slow-ul se opri, Silvia Gomez se depărtă şi-i surâse agentului.

— Ce-ar fi să mergem acasă?

Intonaţia vocii sale nu părea în niciun caz să spună „fiecare acasă la el“. Intrară în limuzină, beţi de muzică şi de alcool. Fără să spună nimic, Joe luă drumul spre Carlyle. Silvia Gomez îşi lipi gura de urechea lui Malko şi murmură:

— Să mergem la mine. Am muzică din ţara mea şi afară de asta, nu-mi place hotelul.

— Mergem pe strada 57, Joe, îi comunică Malko imediat. Nu îndrăznea să-ntoarcă privirea pentru a vedea dacă sunt urmăriţi, întrebându-se cum se vor termina toate acestea. Alcoolul îi dădea o oarecare stare de euforie, dar el era precaut. Silvia Gomez aparţinea unei categorii de activiste care făceau la fel de bine dragoste ca şi război.

În timp ce tânăra cobora din maşină, Malko băgă mâna sub bancheta Cadillac-ului şi recuperă pistolul pe care-l puse în buzunarul interior al vestei.

— Joe, spuse el, aşteptaţi o oră şi plecaţi.

Portarul care moţăia, abia-i băgă în seamă. Silvia Gomez locuia la etajul şaptesprezece. Ea deschise cele două încuietori de siguranţă şi pătrunseră într-un apartament elegant tapisat în roşu în formă de L care era aşezat pe colţul imobilului, cu o mare canapea neagră, o combină stereo în bibliotecă şi nişte sculpturi din America Latină agăţate de pereţi. O mochetă groasă, albă, amortiza zgomotele. Silvia Gomez se lăsă pe canapeaua adâncă şi mare cât Marele Canion şi-l trase pe Malko lângă ea.

Ea îl sărută îndelung, ca şi cum nu s-ar mai sătura. El trebui să se contorsioneze pentru ca ea să nu simtă arma. O uşă deschisă dădea spre bucătăria ultra modernă, o alta, lăcuită în roşu, era închisă.

— Este camera mea, spuse Silvia Gomez. Aceea este sacră. Niciun bărbat n-a pus piciorul acolo.

Din secunda aceea, Malko ştiu că-i în pericol de moarte. Reuşi totuşi să surâdă:

— Nu faceţi niciodată sex în camera dumneavoastră?

— Niciodată, spuse Silvia Gomez. Vă deranjează s-o facem aici?

Sau în bucătărie?

— Deloc, zise Malko.

— Permiteţi să-mi scot rochia aceasta, pentru că mă strânge puţin!

Ea desfăcu un fermoar până sub fese şi rămase într-un slip negru, de dantelă. Coapsele erau un pic cam groase şi pieptul cădea puţin, dar ea era totuşi apetisantă.

Reveni şi se lipi de Malko, strecurând degetele sub cămaşa lui, atingându-l cu vârfurile unghiilor.

— Dumneavoastră nu vă gândiţi să amortizaţi atât de repede brăţara, murmură ea.

Exista un pic de ironie în vocea ei. Malko îşi puse buzele pe curba umflată a unuia dintre sâni.

— Ce cuvânt oribil! încetaţi să spuneţi orori.

— Atunci dezbrăcaţi-vă, spuse Silvia Gomez. Mi-e groază să stau dezbrăcată în compania unui bărbat îmbrăcat…

Malko avu impresia că i se freacă spatele cu o bucată de gheaţă. Perspectiva de a se găsi dezbrăcat şi dezarmat în prezenţa acestei asasine şi uşa închisă, nu-l încântau deloc, dar în situaţia în care se afla, nu existau decât două posibilităţi: ori continua jocul de-a şoarecele şi pisica, ori să-şi dezvăluie identitatea. Dar dacă Juan Carlos Diaz nu se găsea în camera vecină pierdea orice şansă să pună mâna pe el. Silvia nu era genul de om care vorbeşte. Ridicându-se de pe canapea, el îşi puse vesta pe scaun şi începu să se dezbrace rapid.

Silvia îl observa sprijinită într-un cot.

— Aveţi un corp splendid, spuse ea cu o voce moale.

Ea se lungi complet pe canapea şi-şi scoase slipul de-a lungul picioarelor.

— Vreţi să ascultăm muzică din ţara mea? propuse ea.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Ea puse un disc. O voce de femeie se auzi imediat în cameră, cântând în spaniolă. La capătul câtorva măsuri, agentul recunoscu melodia: Spune mulţumesc vieţii! cea pe carte o auzise în Spanish Harlem în seara în care Juan Carlos Diaz îl rănise grav pe Chris Jones şi le scăpase printre degete.

Silvia se-ntoarse cu ochii strălucitori, cu o vagă expresie de ironie.

— Vă place?

Notele chitarei răsunau în urechile lui Malko la fel ca o muzică tunătoare care anunţă debutul coridelor. El îşi spuse că în acest joc, taurul nu poate câştiga niciodată.

— Este foarte frumos, zise el.

Revenind, Silvia Gomez se amuză, răsturnându-l pe spate pe divan, apoi se aşeză călare peste pieptul lui. În mişcarea pe care o făcu, el văzu cordonul alb al unui tampax pornind de la Silvia. Era bizar. Ea se comporta ca şi când s-ar pregăti să facă sex. Omorul era probabil apropiat. El încercă să calculeze câte secunde i-ar trebui ei ca să pună mâna pe revolverul lui. Silvia Gomez îl privea zâmbitoare, balansându-se în ritmul cântecului.

— Ador această muzică, spuse ea.

Ea îi strângea bustul între coapsele ei musculoase. Malko încerca să-şi stăpânească bătăile inimii, pândind fiecare zgomot, supraveghind mâinile Silviei. Sub ce formă urma să se materializeze capcana? El se hotărî să accelereze lucrurile, cel puţin să aleagă momentul care-i convenea.

— Dumneavoastră vreţi într-adevăr să facem dragoste? întrebă el.

Ea îl fixă cu o privire, devenită deodată inexpresivă.

— Nu! spuse ea, ca şi când abia atunci l-ar fi descoperit. Nu vreau să fac dragoste.

Nu-şi schimbă poziţia, susţinând privirea lui Malko. Acesta continuă:

— Dacă nu vreţi să facem dragoste, atunci ce doriţi să faceţi?

Blândeţea se şterse brusc de pe obrazul ei. El văzu doi ochi ca cei ai unei sălbăticiuni, duri, cu o expresie glacială.

— *Matarte maricon*,[40] spuse ea în limba spaniolă. În felul acesta mă voi bucura mai mult decât cel mai bun amant din lume.

---

[40] Să te omor, poponarule.

Capitolul XIX

Timp de câteva secunde, ei se uitară unul la altul fără să se mişte. Malko se simţea în acelaşi timp uşurat şi crispat de angoasă. Pentru ca Silvia Gomez, în ţinuta în care era să fie aşa sigură, însemna că Juan Carlos Diaz nu era departe.

El scrută ochii negri arzând de ură, gura care acum era crispată de un rictus, exteriorizând ura. Pistoletul lui era la trei metri de el, ceea ce reprezenta o distanţă infinită. Îşi încordă muşchii şi fără să mai piardă o secundă, se ridică.

Silvia Gomez prevăzuse mişcarea. Ea reuşi să rămână agăţată de el. Ei se rostogoliră amândoi pe mochetă, Malko fiind deasupra. Sprijinindu-se de sol, el apăsă cu toată forţa antebraţul stâng peste gâtul columbienei. Silvia Gomez scoase un ţipăt şi-şi slăbi strânsoarea. Agentul, dintr-o săritură, se-ndreptă spre hainele sale.

— Stop!

Vocea venind din spatele lui, îl opri.

Uşa lăcuită în roşu era larg deschisă. Juan Carlos Diaz în cadrul ei ţinea un mare pistolet automat negru în mâna sa dreaptă, îmbrăcat în acelaşi costum în care-l văzuse Malko ultima dată, fără ochelari negri, dar cu un surâs batjocoritor.

— Bună seara poponarule, spuse teroristul cu o voce înceată. Puneţi mâinile pe cap şi întoarce-te spre mine.

Malko se execută lent. Omul pe care-l avea în faţă era un asasin. Silvia Gomez se ridică cu ochii ieşiţi din orbite, frecându-şi gâtul care o durea.

— Nu te apropia de el, ţipă Juan Carlos Diaz, prudent.

Timp de câteva secunde, cele trei personaje se priviră imobile.

Agentul îşi răscolea creierii, căutând o idee pentru a scăpa de asasin. Juan Carlos Diaz, sigur de el, nu părea de altfel grăbit să-l omoare. El îi adresă un surâs ironic lui Malko, aflat în continuare în costumul lui Adam.

— Hei, poponarule! Ai sfârşit prin a mă găsi…

— Nu veţi câştiga la infinit Diaz, spuse Malko.

Portoricanul râse amuzat.

— Ba da! Eu plec din New York şi nu mă gândesc să revin. Acolo unde mă duc, F.B.I-ul nu va veni după mine să mă caute.

— Haide, guapita, îmbracă-te! îi spuse el Silviei Gomez.

Columbiana îl privea pe Malko cu o ură nedisimulată:

— Lasă-mă să-l omor pe porcul ăsta. Vreau să-i trag un glonţ în testicule. Te rog!

Juan Carlos Diaz afişă un surâs încântat, ca un tată care-i face un cadou copilului său preferat.

— Fie! Dacă vrei tu, dar grăbeşte-te.

Silvia Gomez fără să se îmbrace, se duse spre mobila pe care era combina muzicală, deschise un sertar şi scoase o poşetă de piele; aceeaşi pe care o avea la World Trade Center, băgă mâna în ea şi o scoase ţinând un Stainless „38“. Scoase încărcătorul, îl verifică cu coada ochiului, îl puse la loc şi se ridică cu o sclipire de nebunie în ochii ei negri. Ocolindu-l pe Malko, ea se plasă în faţa lui, având grijă să nu fie pe axa de tragere a lui Juan Carlos Diaz, care-l observa pe austriac cu un surâs ironic.

Acesta simţi furnicătura de frică pe mâini. Din toate puterile, creierul lui respingea frica viscerală de moarte. El se blestema. Forţând şansa, poţi pierde. Muzica continua.

— Haide, guapita, zise Juan Carlos Diaz. Nu-l face să aştepte.

Privirea Silviei Gomez coborî, ochind punctul în care voia să tragă. Un soi de pace interioară goni frica lui Malko. El privi pistoletul scurt, îndreptat spre partea de jos a abdomenului său, aproape cu indiferenţă. În acelaşi timp, el auzi un zgomot venind dinspre exterior. Era vuietul unui elicopter. În aceeaşi secundă, o sonerie stridentă îi făcu să tresară pe toţi trei. Părăsind abdomenul lui Malko, privirea Silviei Gomez se-ndreptă spre uşă.

În acelaşi moment, o voce cavernoasă dintr-un megafon izbucni din spatele uşii.

— Aici F.B.I.-ul, deschideţi imediat!

Reflexul lui Juan Carlos Diaz funcţionă instantaneu. El pivotă şi trase două focuri de armă în direcţia uşii. Trăsăturile Silviei Gomez se înăspriră brusc. Malko nu voia să se mişte, pentru a nu-i atrage atenţia. Ecoul celor două explozii abia se stinsese şi din partea cealaltă

a uşii izbucni o salvă de împuşcături. Juan Carlos Diaz se aruncă lângă el, pentru a fi protejat de corpul agentului.

În acelaşi moment, o lovitură violentă smulse poarta din ţâţâni. Din nou Juan Carlos Diaz acţionă instantaneu. Malko simţi ţeava armei lui, lipindu-i-se de ceafă.

— Vino aici, ordonă portoricanul.

Doi bărbaţi înarmaţi se arătară în cadrul uşii şi se treziră nas în nas cu Silvia Gomez, care se ridicase de jos.

— Aruncă arma! strigă unul din cei doi bărbaţi.

Silvia Gomez puse arma jos. În mod vizibil cei doi agenţi erau surprinşi să găsească o femeie goală în faţa lor. Imobilitatea columbienei nu dură decât câteva secunde. Ea făcu un gest neaşteptat. Duse mâna spre burtă, apucă cordonul alb care spânzura între picioare şi trase de el, scoţând din vagin un cilindru albicios.

Cei doi agenţi o contemplau buimăciţi. Niciunul dintre ei nu avu timp să-şi dea seama că aşa-zisul tampax nu avea nicio urmă de sânge. Ţinând cordonul cu mâna stângă, Silvia Gomez trase de tampax cu dreapta. Tamponul se desfăcu cu un scrâşnet uşor.

În acelaşi moment, Silvia îl aruncă în direcţia celor doi agenţi ai F.B.I.-ului şi se aruncă în spatele canapelei. Ea nu atinsese solul, când se auzi o explozie slabă şi o flacără luminoasă, orbitoare izbucni din tampax, urcând spre plafon, într-o fracţiune de secundă, hainele unuia din oamenii F.B.I.-ului se aprinseră, transformându-l pe acesta într-o torţă vie. El se retrase urlând, dezechilibrându-şi colegul, acesta atins şi el de flacăra grenadei incendiare.

Femeia se ridică dintr-o săritură, apucă poşeta şi revolverul ei şi fugi spre cameră, în timp ce flăcările blocau încă uşa. Ea ajunse acolo, în timp ce Malko se ridica, în continuare sub ameninţarea lui Juan Carlos Diaz. Din nou megafonul zbieră pe coridor:

— Ieşiţi cu mâinile sus. Aici F.B.I.-ul.

Nimeni însă nu căută să pătrundă în apartament.

— N-o să ieşi de-aici poponarule, îi spuse teroristul lui Malko

— Nenorocitule! Tu i-ai adus, scrâşni Silvia Gomez.

Ea îl lovi puternic în tâmplă cu ţeava revolverului.

— Guapita, du-te şi verifică uşa cealaltă! ordonă Juan Carlos Diaz.

Silvia ieşi din cameră. Malko auzi zgomot de uşi trântite şi explozii.

Columbiana reapăru agitând arma, cu privirea înnebunită.

— Sunt şi acolo! spuse ea.

Ea se năpusti spre Malko, lipind ţeava armei de abdomenul său gol. El încercă să nu-şi contracte muşchii.

— Am să-i trag un glonţ în burtă. Vreau să-l aud urlând.

— Aşteaptă, o sfătui Juan Carlos Diaz, căci s-ar putea să mai avem nevoie de el. Îmbracă-te! O să le strigi că noi ieşim cu el. Că dacă cineva trage, el va muri. OK?

El se-ntoarse spre Malko.

— Tu pui mâinile pe cap şi treci în faţa mea.

— Hainele mele sunt în partea cealaltă, remarcă agentul.

— Tu arăţi foarte bine aşa, având în vedere căldura, glumi teroristul.

Deodată se apropie zgomotul unui elicopter. Silvia Gomez fugi la fereastră şi dădu perdelele la o parte. Malko zări luminile intermitente şi imediat auzi o voce amplificată de un megafon, care făcu să vibreze geamurile.

— Aici F.B.I.-ul! Predaţi-vă, sunteţi înconjuraţi! Ieşiţi cu mâinile sus. Ştim că sunteţi acolo.

Elicopterul se balansa deasupra acoperişurilor de pe strada 57, chiar în faţa imobilului. Juan Carlos înjură în spaniolă şi scuipă pe jos, urlând de furie.

— Cum să ieşim? Hai, du-te guapita acolo.

Înaintând până la Malko, el îi înfipse ţeava automatului în ceafă, prin spate. Silvia ieşi din cameră. Malko o auzi ţipând pe culoar.

Se auzi un răspuns vag şi femeia se-ntoarse cu ochii strălucind de o bucurie răutăcioasă.

— Putem să ieşim.

— Să mergem! spuse Juan Carlos Diaz.

Tânăra împinse brusc uşa. Ea mergând în faţă, Malko şi teroristul în spate, traversară living-room-ul, trecând prin uşa smulsă. Mocheta ardea încă în locul unde Silvia aruncase tampaxul său incendiar.

Culoarul era puternic luminat. Trei oameni, unul dintre ei fiind Milton Brabeck, ţineau în mâini revolvere îndreptate spre uşă. Scena păru să-l scoată din minţi pe Juan Carlos Diaz.

— Căraţi-vă! strigă el. Nu vreau să văd pe nimeni când mă urc în

ascensor. Altfel, omor ostaticul.

Cei trei bărbaţi se retraseră rapid şi dispărură pe scara de serviciu. Silvia Gomez se-ntoarse spre Malko şi ţipă cu o voce isterică:

— Poliţiştii sunt nişte porci. Trebuie să-i omorâm.

— Calmează-te, spuse Juan Carlos Diaz. Cheamă ascensorul!

Ea ascultă. Din locul în care se găseau, nu se mai auzea elicopterul. Treizeci de secunde mai târziu, liftul ajunse, gol. Juan Carlos Diaz împinse înăuntru cu brutalitate pe Malko, în continuare dezbrăcat, fără să-l slăbească o secundă, apoi apăsă pe butonul „L“ – holul de la intrare. Coborârea se desfăşură în tăcere. Silvia Gomez respira greu. Malko o văzuse strecurând o cutie de tampax în sacoşa ei, plus două pistoale. Juan Carlos Diaz părea perfect calm.

Ascensorul se opri cu o zdruncinătură uşoară şi porţile se deschiseră.

Teroristul îl împinse pe Malko în faţă, lăsând-o pe Silvia Gomez în cabină. Imediat ei zăriră agenţii F.B.I., împânziţi peste tot prin hol. Proiectoarele luminau faţada din sticlă, dând spre strada 57. Portarul dispăruse. Juan Carlos Diaz se opri brusc şi strigă:

— Plecaţi! Nu vreau să văd pe nimeni!

Unul din oamenii F.B.I.-ului, roşcat, cu faţa inexpresivă înaintă spre terorist, mergând foarte încet, cu braţele depărtate de corp. Malko citi surpriza zugrăvită pe faţa acestuia, la vederea ţinutei sale.

— Stop, ordonă Juan Carlos Diaz.

Silvia Gomez ţinea în mână cele două pistoale şi supraveghea holul. Pistolul teroristului era îndreptat spre ceafa lui Malko.

— Ce doriţi? întrebă omul F.B.I.-ului. Nu vă vom lăsa să plecaţi şi nu dăm răscumpărare.

Juan Carlos Diaz păru foarte vexat de aluzia la răscumpărare.

— Noi suntem revoluţionari, nu criminali replică el cu un ton îndârjit. Noi lucrăm pentru revoluţia mondială. Evacuaţi holul, căci altfel îl omor pe ostatic.

— Dacă faceţi asta, nu veţi ieşi de-aici, replică vocea fermă a agentului F.B.I.

Juan Carlos Diaz ridică din umeri.

— Asta nu are nicio importanţă. Eu deja mi-am închinat viaţa revoluţiei. Număr până la douăzeci, după care nu vreau să văd pe

nimeni. Dacă nu mă credeţi în stare să-mi îndeplinesc ameninţarea, întrebaţi-l pe el, spuse teroristul arătându-l pe agent.

— O s-o facă, confirmă acesta.

Agentul F.B.I. se întoarse şi Malko îl auzi dând nişte ordine şi ceilalţi poliţişti se îmbulziră spre ieşire. Cea mai mare parte dintre ei aveau veste antiglonţ şi erau înarmaţi. Juan Carlos Diaz îl împinse pe Malko.

— Vamos.

Traversară holul care dădea spre strada 57, care era pustie. Barierele galbene ale poliţiei izolau toată porţiunea cuprinsă între Premier şi Seconde avenue, întărite de mai multe maşini albastre. În faţă era staţionat un enorm Mack portocaliu aşezat de-a curmezişul, blocat fiind de evenimente, pregătindu-se să descarce mărfuri. Era un monstru cu optsprezece roţi, clipind din toate lanternele sale de poziţie. Malko simţi, sub picioarele sale goale, fierbinţeala asfaltului fierbinte al trotuarului. Înaintea lor, cercul de poliţişti se retrăgea, elicopterul zumzăia deasupra capetelor lor; el se-ntreba dacă va mai ieşi viu din asta. Se opriră în faţa unui Mercedes galben canar cu numere DPL parcat în faţa unui hidrant de incendiu. Juan Carlos se întoarse spre Silvia Gomez.

— Tu conduci, eu urc în spate cu el. Du-te prima la maşină. Ea se-ntoarse şi strigă înc-odată:

— Dacă ne urmăriţi, îl omor.

Niciun răspuns. Malko îi vedea pe poliţişti deplasându-se şi se-ndoia de eficacitatea măsurilor luate. John Peabody avusese inspirata idee de a merge să cineze la Cirque, altfel, el ar fi fost acum mort în apartamentul lui Silvia Gomez. Începea să se acomodeze de-acum cu nuditatea lui, cel puţin psihic vorbind. Ei se instalară în spate. Juan Carlos Diaz nu-l slăbise o secundă. Silvia Gomez întoarse cheile în contact.

Nu porni.

Ea mai încercă o dată, cu acelaşi rezultat. Juan Carlos Diaz o observa şi înjura printre dinţi:

— Au defectat motorul, porcii.

Era pentru prima dată când Malko îl simţi enervat şi crispat. Din fericire, teroristul avea nevoie de el. Portoricanul îl împinse afară şi

ajunseră din nou pe trotuarul străzii 57.

— Pederaştilor! urlă Juan Carlos Diaz către umbrele care colcăiau în jurul lor. Vreau o maşină a poliţiei, imediat.

Într-o secundă se auzi o voce cavernoasă, răspunzând într-un megafon:

— *No way!* Predaţi-vă! Avansaţi cu mâinile ridicate.

Ca o nebună, Silvia Gomez ridică arma sa şi trase înspre uşa de la intrarea imobilului său. Se auzi un strigăt, se petrecu o busculadă, dar niciun răspuns. Malko simţea braţul teroristului transpirând lipit de braţul lui. Era momentul cel mai periculos. Putea să se enerveze şi să-i expedieze un glonţ în cap, cu riscul de a fi masacrat. Deodată, el strigă în spaniolă:

— El camion!

Lipit de Malko, el se lansă de-a curmezişul străzii. Ajunseră lângă uriaşul Mack şi-i dădură ocol. Portiera cabinei era deschisă. Juan Carlos Diaz îi spuse lui Silvia Gomez:

— Urcă-te prima şi supraveghează-l.

Tânăra femeie ascultă, se aşeză pe banchetă pe burtă şi-şi îndreptă arma spre Malko. Doar atunci, Juan Carlos Diaz îl împinse pe treaptă, urmându-l rapid şi închizând portiera camionului în urma sa.

— Rămâi culcată! îi ordonă el tinerei fete.

În felul acesta, ei nu puteau fi omorâţi amândoi în acelaşi timp. Teroristul răscolea pe la tabloul de bord, căutând demarorul. Sfârşi prin a găsi contactul. Se auzi un şuierat, apoi mugetul enormului motor diesel care lăsă în urmă un val de fum şi el anclanşă viteza întâia. Monstrul ţâşni. În faţa lor, luminile de poziţie ale unei maşini de poliţie păreau cuprinse de nebunie.

Ridicat în picioare, Juan Carlos Diaz apăsă acceleratorul şi apucă volanul în mâini. Mack-ul făcu un salt înainte, măturând toate barierele galbene, strivind capota maşinii albastre. Ei abia dacă simţiră şocul. Juan Carlos Diaz trecu peste stop pe Second Avenue, în sens unic spre sud, continuă pe strada 57 şi întoarse pe Troisieme Avenue, urcând spre nord.

În spate, Malko auzea sirenele maşinilor de poliţie lansate pe urmele lor. Juan Carlos Diaz părea să nu audă nimic. La intersecţia cu strada 60, un taxi trecu regulamentar pe culoarea verde şi fu lovit în

plin de camion, se rostogoli şi luă foc, strivindu-se de faţada unei clădiri.

Teroristul nici nu clipi.

Judecând după vacarm, erau urmăriţi de o haită întreagă. O maşină albastră a poliţiei îi depăşi şi se opri în intersecţia următoare. Malko se simţea din ce în ce mai neliniştit. Ei mergeau spre Spanish Harlem – fieful lui Juan Carlos Diaz. Teroristul părea să se amuze ca un copil la volanul monstrului său, accelerând şi mergând în zig-zag. Nemiloasă, Silvia Gomez păstra arma îndreptată spre Malko, în ciuda zdruncinăturilor.

Juan Carlos Diaz începu să fluiere, agăţat de volanul lui. Imobile obscure defilau în jurul lor iar sirenele poliţiei urlau. New-York-ul începea să se trezească.

Teroristul îşi privi ceasul şi scoase un ţipăt dement. Malko se-ntreba dacă nu devenise nebun. Ţeava neagră a revolverului Silviei îi dădea frisoane în şira spinării. Ea voia neapărat să-l omoare.

În plus, acum se auzea urletul repetat şi sacadat al unei maşini de pompieri în spatele lor, dar ar fi trebuit un tanc pentru a opri cele optsprezece tone ale Mack-ului. Prin geamurile deschise, la Malko ajungea un aer fierbinte şi umed.

Unde urma să se termine cursa lor nebună?

Mai ales cum?

Nu-i mai despărţea decât o mică distanţă de Spanish Harlem.

Capitolul XX

Doar câteva lumini rare mai străluceau în buildingul „Con Edison“[41] de la intersecţia străzii 65 cu West End Avenue, în plin centrul Manhattan-ului. Acest edificiu era deschis non-stop pentru că adăpostea centrul care controla toată distribuţia energiei electrice în New-York şi în regiunea Westchester prin intermediul celor trei sute douăzeci şi cinci de substaţii. Vreo treizeci de salariaţi erau de serviciu în această noapte de iulie. Dan Gormley, managerul, supraveghea mica minune a electronicii care repartiza curentul adus pentru oraş din tot statul şi chiar de mai departe.

Lângă el, unul din cei şase specialişti, calcula la computer nevoile New-York-ului pentru următoarele ore. Pe ecranul său catodic, el putea controla la alegere oricare din cele trei sute douăzeci şi cinci de substaţii. La stânga sa era un panou de control cu cele şapte hebluri principale, permiţând deconectarea la alegere a întregului oraş, sau a unei părţi a acestuia. Era o noapte obişnuită, deşi consumul de electricitate era peste medie, din cauza sutelor de mii de aparate de aer condiţionat care consumau curent, pentru a lupta contra căldurii umede şi apăsătoare. Unul dintre operatorii de sistem revenit după o pauză în care sorbise o cafea, se lamentă:

— Ce căldură nenorocită! Parc-am fi în Sahara!

— Aşa-i, zise Dan.

Se chinuia din greu să verifice cadranele şi tura sa se termina la ora şase dimineaţa. Nu se punea problema să plece mai devreme. Paznicul de la poartă, în uniformă nota totul

El căscă. Timpul trecea încet în această linişte mormântală.

*

* *

Maşina cenuşie era staţionată la bordura drumului nr. 23, ducând la Indian Point, în nordul statului New-York. Era un drum pustiu la

---

[41] Consolidated Edison, compania care furnizează New-York-ului energia electrică de care are nevoie.

aceea oră târzie. Vuietul unei furtuni apropiate zguduia cerul şi începură să cadă picături mari de ploaie. De douăzeci de minute nu trecuse niciun vehicul.

Deodată, din întuneric, ţâşniră trei bărbaţi care alergară spre maşina oprită. Treizeci de secunde mai târziu, ea demară. De-abia parcurse două sute de metri, că o explozie puternică ilumină câmpul. Timp de o fracţiune de secundă se putură zări ca în plină zi doi gigantici stâlpi electrici ridicându-se în aer în mijlocul preeriei, apoi sfârtecaţi la bază de încărcături explozive, căzând încet pe sol susţinuţi de cablurile electrice care se rupeau unul după altul într-o jerbă de scântei albăstrui şi trosnete similare celor ale fulgerului.

Explozia fu salutată în maşină prin ţipete de bucurie.

— Viva Puerto Rico libre! strigă conducătorul, un bărbos slab.

Ceilalţi reluară sloganul cu însufleţire. Unul dintre pasageri se aplecă spre înainte, îngrijorat:

— Barem dac-ar reuşi şi camarazii!

Operaţiunea se desfăşurase fără cea mai mică dificultate: stâlpii nu erau păziţi şi regiunea era pustie. Nu puteau fi păziţi toţi stâlpii de înaltă tensiune din U.S.A. Teroriştilor le trebuia o oră şi jumătate pentru a se întoarce la New-York.

*
* *

Era ora unu treizeci şi şapte când două ace de pe ecrane începură să se agite nebuneşte. Dan Gromley tresări, atunci când operatorul de sistem anunţă cu o voce calmă:

— Incident pe Indian Point 3. Două linii scoase din uz…

Imediat, un alt operator de sistem începu să jongleze cu computerul. Cele două linii de trei sute patruzeci şi cinci de mii de volţi fiecare aduceau la New-York nouă sute de mii de kilowaţi din cele cinci milioane opt sute de mii pe care oraşul îi consuma în acel moment.

— De vină trebuie să fie fulgerul, comentă un alt „system operator“. Asta se-ntâmpla frecvent.

Jucându-se cu heblurile, managerul acoperi imediat „gaura“, apelând la electricitatea canadiană şi la o altă linie, venind din nordul

statului – „New-York State Power Pool“. În câteva minute patru generatoare din chiar interiorul New-York-ului fură activate de computerul central şi începură să funcţioneze: Ravenswood, Astoria. Arthur Kill şi Waterside.

Alerta trecuse, dar puterea nu revenea la normal pe Indian Point nr. 3.

— Numai dandanaua asta ne mai lipsea! remarcă un alt operator de sistem, spunând cu voce tare ceea ce şi ceilalţi gândeau în sinea lor.

— Nu poate fi vorba de aşa ceva, îi linişti managerul.

De la marele incident din noiembrie 1965, Con Edison se reorganizase. Totuşi, peste nouăsprezece minute alte ace începură să se agite. Nu mai rămânea decât o singură linie care aducea electricitate din nordul statului şi o aprovizionare mult mai modestă provenind din New Jersey şi de la Long Island…

— Reduceţi 5%! ordonă managerul.

Sună telefonul. Unul dintre operatorii de sistem decroşă şi ascultă, după care, înjurând se-ntoarse spre manager.

— Este poliţia federală. Doi stâlpi, aceia din Indian Point, au fost dinamitaţi, dar nu de necunoscuţi. Poliţia a găsit la faţa locului inscripţia F.A.N.L.P. Viva Puerto Rico Libre!

— Javre nenorocite! spuse Dan Gormley. O s-avem probleme. Reduceţi încă 8%.

Operatorii de sistem executară ordinul, jonglând din nou cu calculatoarele, aducând energia totală din New-York la nivelul de aproximativ cinci milioane de kilowaţi. Mai multe localităţi din regiunea Westchester fură lăsate în întuneric, dar sistemul rezista.

Îngrijorat totuşi, managerul era agăţat de telefon, încercând să ştie ce se-ntâmplase cu stâlpii. Nu se mai produsese un asemenea incident până acum. El se gândi deodată la salariatul portorican care-şi dăduse demisia în urmă cu o lună. Trebuiau să mai existe datele lui şi prin el, se putea ajunge la sabotori.

Se reinstaură munca de rutină, dar atmosfera era tensionată, neliniştită, prin pereţi radia căldură. Fără să-şi mărturisească, toţi operatorii de sistem aşteptau următoarea lovitură, mai ales acum când ştiau că incidentul nu se datora unui fenomen natural.

Ea se produse la orele două şi nouăsprezece.

— Pleasant Valley out, transmisie întreruptă! strigă unul dintre operatorii de sistem.

Pleasant Valley era ultima linie care aducea electricitate din nordul statului. Ea fusese întreruptă în apropierea micii localităţi Pougkeepsie, la malul Hudson-ului.

— Chemaţi poliţia din Pougkeepsie, urlă managerul. Să se ducă să vadă ce se întâmplă. Dacă nu, vom rămâne pe-ntuneric. Găsiţi-mi-l pe primar!

El îşi şterse fruntea, citind datele de pe ecranul computerului, înspăimântat. Mai avea la dispoziţie doar două linii aducând electricitate la New-York: aceea a „Long Island Lighting Company“ transportând în jur de trei sute de mii de kilowaţi, care se adăuga celor trei milioane de kilowaţi produşi chiar în New-York, în timp ce necesarul era de cinci milioane de kilowaţi.

În Camera de Control domnea o atmosferă tensionată. Timp de trei minute nu se petrecu nimic, după care vocea speriată a unui operator de sistem anunţă:

— L.I.L. Co[42] ne lasă. Ei se protejează!

— My God! spuse Dan Gormley.

Long Island nu dorea să rămână în întuneric şi era imposibil să forţeze mai multe generatoare ale oraşului.

— Asta o să se termine cu o catastrofă, murmură supraveghetorul.

El acţionă asupra celor şapte hebluri pentru a coborî cinci şi a salva mult iubitul Manhattan, dar asta antrena o mare responsabilitate. Ezită vreo zece minute şi simţi calmându-i-se bătăile inimii.

Jonglând cu substaţiile, operatorii de sistem reuşeau să distribuie curent peste tot, dar era o acrobaţie. Acalmia nu dură decât nouă minute. Un alt ac se îndreptă lent spre stânga, spre zero.

— Linden est out, anunţă operatorul de sistem care supraveghea New-Jersey. Pană de regulator.

De data asta începea infernul.

Din cinci milioane de kilowaţi consumaţi de New-York, nu se mai puteau furniza decât trei…

Paralizat de spaimă, managerul privi ecranul indicând tensiunea de

---

[42] Long Island Lighting Coo.

şaizeci de ciclii începând să coboare: 58,57,55, 54… Nu mai era nimic de făcut. Îngrozit, el privea la cele şapte hebluri. Dacă în urmă cu un sfert de oră ar fi avut curaj să micşoreze tensiunea, blocajul n-ar fi fost total. Acum nu mai era nimic de făcut. Ei continuau să aibă lumină datorită generatorului propriu al Centrului de Control, dar New-York-ul era pe punctul de a rămâne cufundat în întuneric, începând de la zgârie nori, până la semafoare.

Dan Gromley înjură şi dădu cu creionul de pământ. Cine s-ar fi putut gândi la un atac terorist asupra liniilor electrice? Sabotorii îşi aleseseră bine această noapte călduroasă, când toate aparatele de aer condiţionat trebuiau să funcţioneze.

Telefonul începu să sune din toate părţile.

*
* *

Juan Carlos Diaz, agăţat în continuare de volanul său, scoase un ţipăt sălbatic.

— Priveşte felinarele!

Malko văzu luminile pâlpâind uşor, scăzând, apoi stingându-se. Camionul îşi continua cursa nebună spre nord. La câţiva kilometri distanţă de Spanish Harlem Silvia Gomez se ridicase, cu ţeava armei îndreptată spre Malko. Acesta se-ntoarse spre terorist.

— Ce înseamnă asta?

În spatele lor, maşinile poliţiei urlau întruna. Deodată, semafoarele de la intersecţia următoare, ca şi luminile edificiilor din jurul lor se stinseră, nemairămânând decât lumina de la cerul înstelat.

— Gata! jubilă Juan Carlos Diaz. Porcii sunt în întuneric! În zece minute acest oraş împuţit va rămâne fără curent. Priviţi!

Era vizibil. New-York-ul rămânea în întuneric. Malko privea la buildingurile enorme a căror lumină scădea ca la o candelă care se stinge. În spatele lor se auzi un puternic zgomot de table lovite. Malko zări prin retrovizor mai multe maşini încălecate în mijlocul intersecţiei şi flacăra unui incendiu.

Urmăritorii lor se loviseră de un camion venind dinspre strada 88, din cauza lipsei de lumină.

Viaţa părea să se oprească în loc. Maşinile destul de rare mergeau

foarte încet cu faza mare aprinsă, abordând intersecţiile cu prudenţă. Nu mai era niciun bec aprins. Râsul isteric al lui Juan Carlos Diaz acoperi zgomotul camionului.

— Priviţi-i pe porci! Fraţii noştri nu au aer condiţionat, dar asta nu-i deranjează. Acum ei acţionează. Porcilor le va fi frică. Asta va fi noaptea cea mare. Mâine nu va mai fi un butic intact.

Silvia Gomez izbucni într-un râs isteric.

Teroristul nu reducea deloc viteza, în ciuda obscurităţii totale. El acroşă o maşină albastră a poliţiei căreia îi smulse o aripă.

Puţin mai calm, el se-ntoarse spre Malko:

— Vezi? Porcii ăştia de copoi au împânzit tot oraşul.

În excitaţia sa, el vorbise în limba spaniolă pe care Malko o înţelegea. Silvia Gomez explodă:

— Să-l omorâm imediat. Vreau s-o fac acum!

— Aşteaptă, o temperă Juan Carlos Diaz. Avem tot timpul. Prefer să fie executat în faţa camarazilor. Aşa-i mai normal. Va fi prima reuniune a Tribunalului Popular la Spanish Harlem.

Poate că-i nebun, îşi spuse agentul, dar nimic nu-l putea opri. În spatele lor nu mai era decât o singură maşină a poliţiei şi întunericul nu putea uşura cercetările. Ei erau acum în Spanish Harlem şi în bezna cea mai desăvârşită. Malko distingea deja bande de hoţi dezlănţuiţi, preveniţi în mod misterios, smulgând grilaje şi spărgând vitrine cu bucăţi de pavaj. Era marea revanşă pentru Spanish Harlem. El nu putea înţelege cum de reuşise Juan Carlos Diaz să cufunde în întuneric un oraş de opt milioane de locuitori.

O înjurătură îl făcu să tresară.

Teroristul, în picioare, apăsând frâna, încerca să oprească cele optsprezece tone ale camionului. În faţa lor, pe Troisieme avenue era o grămadă de vehicule încălecate la o intersecţie din cauza lipsei de lumină. Unii dintre conducătorii auto coborau din maşini şi le abandonau pradă hoţilor.

— Madre de Dios! ţipă Silvia Gomez.

Cu viteza de şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, camionul plonjă în intersecţie. Juan Carlos Diaz viră brusc, urcă pe trotuar, cosi un felinar, un hidrant şi partea din faţă turtită a camionului intră din plin în faţada unei pizzerii.

Malko fu proiectat în parbrizul cabinei, scăpând de focul de armă tras de Silvia Gomez. Îl văzu pe Juan Carlos Gomez lăsând volanul şi băgând mâna în buzunar în căutarea pistolului.

Dintr-o săritură, agentul se ridică şi se aruncă prin portiera smulsă de şoc, înainte ca Silvia Gomez să aibă timp să tragă a doua oară. El ateriză practic în braţele unui tânăr portorican, apoi, de acolo direct pe asfalt. Auzi un strigăt în urma lui:

— *Es nudo!*[43]

Este adevărat că era gol puşcă. Câţiva hoţi portoricani deja înconjuraseră camionul buşit în pizzerie. Îmbrâncind pe portoricanul care-i bara calea, el dispăru în întuneric, fugind spre sud.

Cei care se găseau pe afară la aceea oră târzie erau prea ocupaţi cu tâlhăritul pentru a se preocupa de el. Era cât pe ce să răstoarne un colorat care ducea cu mare greutate o maşină de spălat, urmat de toată familia lui care îl încuraja cu gesturi şi vorbe.

La lumina unui incendiu zări o placă pe care scria strada 103. Nu mai avea decât vreo trei kilometri pentru a ajunge în lumea civilizată. Nu exista nici metrou, nici autobuze, nici alt mijloc de transport. Manhattan-ul era cufundat în cel mai negru întuneric, cu excepţia câtorva imobile care aveau grupuri electrogene proprii. O maşină a poliţiei, traversând strada în sunetele sirenei, era cât pe ce să-l strivească. El auzi un poliţist urlând:

— Priviţi! Maimuţoiul ăla este gol puşcă.

Atenţia lor era îndreptată însă spre hoţi. Malko se-ntoarse scrutând bezna. El era sigur că Juan Carlos Diaz şi Silvia Gomez vor încerca din nou să pună mâna pe el. El o luă pe strada 102, pentru a ajunge pe Seconde avenue. Asfaltul îl frigea tare la picioare şi acestea probabil că erau carne vie. Cu coatele lipite de corp, el continua să fugă. Puţin câte puţin, vuietul produs de jafuri se estompă şi ambuteiajele se răriră. În fine, el zări un civil făcând ordine într-o intersecţie cu o lanternă. Părăsise Spanish Harlem. Mai avea un kilometru până la Carlyle, unde nu mai avea altceva de făcut decât să urce unsprezece etaje. Probabil că urmărirea F.B.I.-ului se destrămase în panica generală.

---

[43] E dezbrăcat!

*

* *

— Deci aţi străbătut New-York-ul în pielea goală! repetă John Paebody, măsurându-l pe Malko neîncrezător. My goodness!

— Pot să vă asigur că nimeni nu m-a întrebat nimic şi că, încă mai eram în stare să fug, preciză Malko… Nu vă mai întreb dacă aveţi ştiri despre Juan Carlos Diaz…

Americanul coborî capul:

— Cum vreţi să obţinem ceva în zăpăceala asta? F.B.I.-ul şi-a început ancheta acolo unde s-a strivit camionul şi nu s-a conturat niciun rezultat până acum.

Se făcuse ziuă, dar New-York-ul era trei sferturi paralizat. Malko trebuise să urce cele unsprezece etaje pe scări şi-l primea pe şeful D.O.D. într-unul din saloanele Carlyle în care dormeau încă mai multe persoane, surprinse în ajun de pana de curent. La Radio City Music Hall, patru sute de locuitori de la periferii petrecuseră noaptea pe mochetă, sau aşezaţi pe scaune.

— Se ştie ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Lucrurile încep să se lămurească. Juan Carlos Diaz a întâlnit un portorican care a lucrat la Con Edison şi a putut să-şi procure schema liniilor de forţă carte alimentau oraşul. Sunt sigur că a fost ajutat de tehnicieni cubanezi care au calculat ce trebuiau să facă. Experţii Con Edison spun că nu s-a utilizat niciun gram de exploziv peste strictul necesar şi că operaţia nu putea fi ratată. Nu poţi pune câte un poliţist în spatele fiecărui stâlp electric. Descoperirea autorilor loviturii nu necesită niciun efort pentru că aceşti nebuni de portoricani şi-au lăsat semnătura peste tot.

Malko rămase tăcut. Juan Carlos Diaz câştigase pe toată linia.

— À propos! preciză şeful D.O.D., eu am declarat la F.B.I. că dumneavoastră m-aţi prevenit ieri seară, că mi-aţi strecurat poza fetei, da?

— Adevărat, mărturisi Malko

John Peabody bău o gură din cafeaua sa.

— Eu vă înţeleg, spuse el. Dacă n-aş fi avut ideea să merg la Cirque ieri seară, dumneavoastră aţi fi fost mort şi Diaz scăpat.

Malko nu răspunse. Observă cu oroare că îşi datora viaţa hazardului, care era un tovarăş de drum nu prea sigur.

— Noi am transmis în dimineaţa aceasta toate elementele afacerii preşedintelui F.B.I.-ului, continuă şeful D.O.D. El este foarte îngrijorat de explozia portoricană. Acum au un bun motiv de agitaţie. O să avem probleme cu ei, cu sau fără Juan Carlos Diaz. Puteţi fi sigur că toţi portoricanii din New-York beau în sănătatea F.A.L.N.P.

Deodată agentul se gândi la ceva.

— John! spuse el, poţi avea acces la dosarele ambasadei Boliviei de la Washington?

Americanul îşi pipăi guşa gânditor. Lângă ei, un somnoros aşezat în fotoliu, se-ntinse.

— Pentru ce?

— Pentru a şti pe ce nume a fost eliberat paşaportul remis de Mme. Capuro lui Juan Carlos Diaz.

John Peabody îl fixă îndelung pe Malko. Ambii bărbaţi se gândeau la acelaşi lucru. Malko simţea că faptul de a fi dat de urma lui Silvia Gomez, îl impresionase pe american. Acesta aprinse o ţigară şi spuse fără să-l privească pe Malko:

— Este delicat, dar o să încerc.

Capitolul XXI

— Ăsta trebuie să fie! Juan Mendoza născut în Argentina, bolivian prin naturalizare, diplomat, actualmente fără post şi soţia sa Mercedes Mendoza născută Guarami. Cele două documente fuseseră trimise la New-York cu trei zile în urmă prin grija lui Capuro. Ele veneau direct din La Paz. Lipseau doar fotografiile, dar funcţionarul a fost obligat să înregistreze numele şi numerele pentru eventualitatea că americanii i-ar fi chestionat.

Malko privi admirativ spre omul C.I.A. I-au trebuit patru ore şi jumătate pentru a obţine informaţia.

Împreună cu Milton Brabeck ei luau micul dejun la The Tawern on the Green. Din cauza panei de curent, instalaţia de aer condiţionat nu funcţiona şi ei se înăbuşeau literalmente de căldură. Sute de new-yorkezi stăteau întinşi pe peluzele din Central Park.

— Cum aţi reuşit să aflaţi? întrebă Malko.

Americanul îi adresă austriacului o privire lipsită de orice expresie.

— Nu vă voi spune. Am comunicat această informaţie F.B.I. Afacerea Diaz este acum o afacere de stat…

Malko nu remarcă aluzia.

— Aţi putea să mi-l împrumutaţi pe Milton în dimineaţa asta?

Directorul executiv al D.O.D. îl privi plin de ironie.

— Vreţi să faceţi shopping înainte să plecaţi?

— Da! spuse Malko.

— Atunci, dacă-i vorba de shopping, Mr. Brabeck vă poate însoţi.

— À propos, spuse John Peabody. F.B.I.-ul a recuperat lucrurile dumneavoastră şi pistoletul din apartamentul Silviei Gomez. Lucrurile vi le vor lăsa la hotel. Pistoletul o să vi-l trimit eu în Austria.

— Mulţumesc! spuse Malko ridicându-se.

Despărţirea era în termeni galanţi…

*

* *

— Nimic la Panam! confirmă Milton Brabeck.

Transpirat, nervos, aflat în pragul isteriei, cu cămaşa descheiată până la ombilic, Malko trebuise să-i promită câte în lună şi stele pentru a-l face să urce pe scări cele treizeci şi şase de etaje ale C.B.S. Building. Pentru ceea ce voia să facă, agentul avea nevoie de un birou oficial unde să poată fi chemat. De trei ore, el verifica zborurile tuturor companiilor aeriene care părăseau New-York-ul în seara aceea, sau a doua zi. Kennedy Airport fiind închis din cauza panei de curent, Juan Carlos Diaz nu putuse pleca şi se prinsese în propria sa capcană.

Milton Brabeck folosind funcţia sa, obţinea colaborarea totală a companiilor, dar fără rezultat până-n prezent.

— Câte aţi contactat? întrebă Malko.

— Şaptesprezece, spuse gorila. Mai rămân trei: Air France, Braniff şi Avianca. Toate trei pleacă în seara asta. Air France la Paris, Avianca la Bogota şi Braniff la Lima.

— Ei bine, să continuăm!

— Parcă vorbeaţi de shopping, mormăi Milton Brabeck.

Din cauza dezorganizării produse de lipsa de curent, cercetările lor se dovedeau greoaie. Deodată, înainte de a forma numărul lui Avianca, gorila rămase cu receptorul suspendat în aer.

— Este o porcărie, remarcă el. Se pare că F.B.I.-ul nu face treaba asta. Dac-ar fi făcut-o băieţii mi-ar fi spus…

— Principalul este că o facem noi astăzi, când ei nu se gândesc la ea, spuse Malko.

Cu o ureche distrată, îl asculta pe Milton Brabeck, dărâmat de căldură, aplecat peste birou, declinându-şi calitatea pentru a optsprezecea oară. Lui Malko, de asemenea, îi venea greu să se lupte cu căldura şi cu somnul. Goli dintr-o înghiţitură o bere rece. Deodată, gorila tresări.

— Sunt ai noştri! exclamă el. Clasa întâia spre Bogota.

Fremătând, începu să noteze, apoi racroşă cu ochii strălucitori de surescitare.

— Pleacă în seara asta la ora şapte cu Avianca. Locurile I A şi I C, clasa întâia. Ei au dat ca număr de contactare telefonul lui Capuro şi numele lui.

Deodată, Malko nu mai simţi căldura.

— Au multă îndrăzneală totuşi, remarcă el.

Milton Brabeck dădu din cap.

— Nu prea! La plecare nu este control al poliţiei. F.B.I.-ul nu are atâţia agenţi ca să supravegheze toate zborurile care pleacă din New-York, mai ales paşapoartele false. Trebuie informat numaidecât domnul Peabody.

— Îi telefonez, spuse Malko.

El făcu numărul personal din New-York al Directorului Executiv al D.O.D., care-i răspunse personal.

— Am găsit, anunţă Malko. Ei pleacă în seara asta la ora şapte cu Avianca.

— Terrific! exultă americanul. Îi avertizez imediat pe cei de la F.B.I. O să reuşim în sfârşit să încolţim această bestie şi asta datorită nouă. Înc-odată vă felicit pentru shopping-ul dumneavoastră. Acum, vă părăsesc.

Malko racroşă, rămase gânditor un moment, apoi zise imediat:

— Milton, chemaţi-l pe Joe Colombo. Mergem la Kennedy Airport.

Gorila făcu ochii mari de uimire:

— Pentru ce? Mr. Peabody v-a spus…

— Vreau să asist la arestarea lui Juan Carlos Diaz, spuse Malko. Dumneavoastră nu? Vom merge apoi la Mount Sinai să-i povestim şi lui Chris Jones ceea ce am văzut.

— Bună idee! aprobă Milton Brabeck. Sper ca Joe Colombo să nu fie în grevă.

*
* *

Malko sări din limuzină nervos şi înfuriat. Le trebuise mai mult de o oră şi jumătate pentru a ajunge la Kennedy Airport din cauza strangulărilor de circulaţie. Înainte de a coborî ultimul din maşină, el cotrobăi sub capacul micului bar încastrat în faţa banchetei. Sub sticle, degetele sale găsiră un Smith and Wesson 38 automat puţin ruginit.

Joe Colombo era un om cu resurse, care cunoştea gusturile clientelei sale. El oprise în faţa aripii de vest de la Internaţional Building, acolo unde se găseau sălile de plecare pentru Avianca. Urmat de Milton Brabeck el pătrunse în holul pentru înregistrări.

O mulţime pestriţă se înghesuia în faţa ghişeelor de înregistrare într-un morman de bagaje, ţipete de copii, vociferări în limba spaniolă, sub ochiul bovin a doi poliţişti în uniformă. Malko se îndreptă spre ghişeul de înregistrare pentru pasagerii de la clasa întâia. Acolo nu era nimeni. Afişând cel mai încântător surâs, el o-ntrebă pe funcţionara în roşu:

— Am doi prieteni care pleacă cu acest zbor, familia Mendoza. Puteţi să-mi spuneţi dacă s-au prezentat pân-acum?

— Cu plăcere, îi răspunse aceasta.

Ea consultă lista cu pasagerii de la clasa întâia şi înclină afirmativ din cap.

— Da! Ei sunt aici. La locurile I A şi I C. Plecaţi şi dumneavoastră?

— Nu! zise Malko. Vreau doar să le urez drum bun. Unde-i pot găsi?

— În salonul de aşteptare pentru călătorii de clasa I-a, la etajul doi, îi explică ea. Luaţi ascensorul din spatele dumneavoastră.

Malko era deja în lift, urmat de Milton Brabeck.

Gorila afişa deja un surâs de crocodil.

— De data asta am reuşit.

— Sper ca F.B.I.-ul să fie acolo, spuse Malko. Probabil că deja ei au operat. Eşti înarmat, Milt?

Gorila îşi pipăi vesta.

— Totdeauna umblu înarmat. Nu se ştie niciodată, dar aş prefera să nu intervin. Ştiţi ce-a spus Mr. Peabody.

Ascensorul opri şi uşile se deschiseră. Malko ieşi primul, privi în jurul lui şi îi fu greu să rămână impasibil. Aşezat pe o canapea, liniştit, citind un jurnal, stătea Juan Carlos Diaz, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu cravată şi ochelari negri, împreună cu Silvia Gomez, foarte elegantă într-un taior de mătase roşie.

Privi în jurul lui. Nimeni nu părea să incomodeze pe cei doi terorişti. Era aberant. Milton Brabeck îi fixa clipind din ochi. Malko se-ntoarse spre el.

— Milt, eu anunţ F.B.I.-ul. Tu supraveghează-i. Dacă încearcă să fugă, eu îţi ordon să tragi.

— OK! zise gorila în silă.

Malko se îndreptă spre o stewardesă în roşu care-i înregistra pe

pasageri şi se aplecă peste birou.

— Cum aş putea să chem poliţia de-aici? întrebă el. Sunt de la F.B.I.

Ea abia avu timp să-şi exprime mirarea, când trei bărbaţi ieşiră din ascensor. Nu fu greu să le ghicească apartenenţa. Erau îmbrăcaţi în costume cenuşi, purtau cravată în ciuda căldurii şi privirea le era severă şi rece, toţi aveau hainele descheiate. Era ca şi cum pe fruntea lor ar fi scris „F.B.I.“. Malko se simţi copleşit de bucurie. În sfârşit! Cel mai înalt examină numaidecât sala, apoi se apropie de el.

— Dumneavoastră sunteţi Mr. Linge?

— Da! spuse Malko. Dumneavoastră veniţi din partea lui John Peabody? Sunteţi de la F.B.I.?

Rapid, agentul băgă mâna în buzunar, scoase ecusonul şi-l prezentă lui Malko.

— John Foster, F.B.I. spuse el. Veniţi cu noi…

El îl luase deja de braţ, în timp ce colegii lui îl încadrară.

Malko crezu că nu a înţeles bine. Tonul agentului de la F.B.I. era sec, aproape dezagreabil. El se degajă brusc.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi nebuni. Juan Carlos Diaz este acolo pe banchetă. N-aţi venit să-l arestaţi?

Milton Brabeck se apropiase la rândul său. Agentul F.B.I. i se adresă:

— Dumneavoastră sunteţi Milton Brabeck de la Secret Service?

— Da! spuse Milton.

Celălalt îşi arătă din nou ecusonul.

— John Foster, F.B.I. Avem ordin să vă neutralizăm pe amândoi până la plecarea aparatului Avianca. Vă rugăm să ne urmaţi fără să ne faceţi greutăţi. Acum ştiţi care este treaba noastră aici…

Milton Brabeck dădu din cap neîncrezător.

— Cum este posibil? Şi Diaz? El este aici.

— Avem ordin să-l lăsăm să plece, spuse agentul F.B.I. Este un ordin de la Washington şi cu toată părerea de rău, nu pot să nu-l respect.

Deodată se auzi o voce catifelată cu accent spaniol anunţând la microfon:

— Pasagerii de la clasa I-a cu destinaţia Bogota sunt rugaţi să se

prezinte la îmbarcare.

Oamenii se ridicară, Juan Carlos făcu acelaşi lucru şi începu să-şi împăturească ziarul. Malko crezu c-o să explodeze. Nu era posibil! El deschise gura pentru a urla. Cu o viteză fulgerătoare, agentul F.B.I. care-l ţinea, îl reduse la tăcere. Acesta avea talia şi forţa lui Chris Jones. El încercă să se zbată, dar ceilalţi doi săriră în ajutorul colegului lor şi el fu efectiv purtat pe sus şi băgat în ascensor. Cei trei agenţi se plasară în faţa lui, înainte de a se deschide uşa ascensorului.

— Please sir! spuse John Foster, nu ne îngreunaţi treaba.

— Cred că visez! explodă Malko, turbat de furie. Din ordinul cui îl lăsaţi pe Juan Carlos Diaz să plece? El a asasinat, a cufundat New-York-ul în întuneric, este cel mai primejdios terorist din lume.

— Puteţi telefona persoanei care v-a angajat, spuse deodată agentul. Există un telefon jos. El va putea să vă explice.

Trebuiau să mai fie zece minute până la decolare. Atâta timp cât aparatul se mai găsea în spaţiul aerian american se mai putea întreprinde ceva.

— Să mergem acolo! fu de acord Malko.

Alb de furie el se năpusti în lift. Cei trei agenţi îl escortară la una din cabinele telefonice şi rămaseră acolo. Mâinile îi tremurau de furie şi trebui să formeze de două ori numărul lui John Peabody.

Americanul răspunse imediat „alo“. Malko nu-i lăsă timp să vorbească.

— Cine a dat ordin ca Diaz să fie lăsat s-o şteargă?

— Nu eu, spuse americanul cu o voce obosită. Preşedintele însuşi a dat acest ordin. F.B.I.-ul nu face decât să execute ordinele lui. Din cauza asta eu sunt bolnav.

— Dumneavoastră v-aţi îmbolnăvit! rânji Malko, dumneavoastră care voiaţi să vedeţi capul lui Juan Carlos Diaz rostogolindu-se pe Pensylvania Avenue!

La celălalt capăt al firului urmă un lung moment de linişte jenantă.

— Malko, spuse în fine Directorul Executiv al D.O.D., este o decizie politică. După treaba de azi noapte, Diaz a devenit eroul portoricanilor. Preşedintele a spus că nu vrea să vadă o sută de mii de portoricani asediind închisoarea unde ar fi închis, sau să pună mâna pe o garnitură de metrou pentru a-l elibera. Ştiu că-i nedrept, dar aşa-i

viaţa. Eu cred că el are dreptate.

— Nu are dreptate! spuse Malko. Nu-i doresc decât ca el să revină şi de data asta să aibă o bombă atomică. Preşedintele se va târî în genunchi să-i ceară scuze. Dumneavoastră veţi crăpa ca un laş.

El închise atât de tare, încât din aparat căzură câteva monede. Clocotind de furie, fără să spună un cuvânt, Milton Brabeck se apropie de el şi spuse cu voce joasă.

Am auzit şi vă împărtăşesc părerea. Le-a fost frică să nu-şi asume încurcături mai mari pe cap.

Malko dădu din cap:

— Asta-i mai puţin scump decât pierderea onoarei.

Atitudinea asta îl decepţionase profund. America se angaja pe marea spirală a laşităţii. Fără să mai spună un cuvânt, el traversă holul şi ajunseră la Cadillac. Agenţii F.B.I.-ului îl încadrau în continuare. Când se urcă în maşină, ei se-nghesuiră într-un Chevrolet cenuşiu care demară în spatele lor.

Când ei încă mergeau de-a lungul pistelor pentru a ajunge la freeway, un vuiet de reactoare îl făcură să-ntoarcă capul. Decola un „747“. Recunoscu triunghiul roşu al Avianca pe coada aparatului care se ridica spre soarele care se pregătea să apună. Şi-l imagină pe Juan Carlos Diaz, instalat confortabil în partea din faţă a aparatului. Cadillac-ul era urmat în continuare de maşina F.B.I.

Lacrimi de furie şi neputinţă începură să i se prelingă din ochi.

— Sfârşit —